

POLARIS - SCIENCE & SORCERY

ČARODĚJ ODPOUTANÝ

Christopher
Stasheff

Rod Gallowglass
se stává
největším
čarodějem
všech dob ...

ČARODĚJ ODOUTANÝ

(THE WARLOCK UNLOCKED)

**Mary Margaret Miller Stasheffové
manželce a matce**

Copyright © 1982 by Christopher Stasheff
All rights reserved

Translation © 1995 by Petr Caha
Cover Art © 1995 by Zdeňka Boušková

ISBN: 80 – 85911 - 14 - 0

Prolog

První mši papeže Jana XXIV. sledoval prostřednictvím 3DT kamer celý svět. Svou druhou mši sloužil za úsvitu následujícího dne před hrstkou oddaných duchovních v malé kapličky sousedící s jeho komnatou. Jen nemnozí byli ochotni vstát v pět hodin ráno, i když se jednalo o mši slouženou samotným Svatým otcem.

Po skromné snídani - zastával zvláštní starosvětský zvyk sloužit ranní mši nalačno navzdory tomu, že ho jeho doktor důsledně varoval před každodenním pitím vína před jídlem - se papež usadil za svým stolem, aby čelil prvnímu dni ve svém novém úřadu.

Kardinál Incipio mu dopřál pouze tolik času, aby stačil usednout, a pak vtrhl do místnosti s plnou náručí záznamových destiček. „Dobré ráno, Vaše Svatosti.“

„Dobré ráno, Giuseppe.“ Papež Jan se podíval na to nadělení, povzdechl si a zapnul čtečku destiček. „Co se dá dělat, pustíme se do práce. Co pro mne máš?“

„Dotek záhadna.“ Kardinál Incipio vytáhl s dvornou úklonou obálku. „Napadlo mne, že byste rád začal den něčím neobvyklým.“

Papež se zadíval na pergamenovou obálku o rozměrech devět krát dvanáct. „Ty víš, jak si získat mou pozornost. Co to má, u všech hvězd, být?“

„Obálka.“ Kardinál Incipio mu ji slavnostně předal. „Opatrně, Vaše Svatosti; je poněkud stará.“

„Obálka.“ Papež ji zamračeně vzal do ruky. „Obal na poselství. Tak velká? To *musí* být stará!“

„Velice stará,“ zamumlal kardinál Incipio, ale papež Jan už ho neslyšel. Mlčky klouzal očima po řádcích rozmáchlého rukopisu:

Pro:

Jeho Svatost, papeže Jana XXIV

otevřít 23. srpna 3059

Papež Jan pocítil zvláštní mravenčení, které začalo na jeho zátylku a pomalu se rozšířilo až mezi lopatky.

„Čekala na otevření velice dlouho,“ řekl kardinál Incipio. „Uschoval ji doktor Angus McAran v roce 1954.“ A když papež nic neřekl, pokračoval nervózně: „Je to skoro zázrak, že ji někdo po těch letech vůbec našel. A po celou dobu byla přirozeně hermeticky uzavřena v sejfu.“

„Přirozeně.“ Jeho Svatost vzhlédla. „Tisíc, sto a pět let. Jak mohl vědět, že se 23. srpna 3059 stanu papežem?“

Kardinál Incipio jen bezradně rozhodil rukama.

„Jistě, jistě.“ Papež pokýval hlavou a zamračil se. „Nečekám, že to víš. Vlastně by to mělo být naopak - ale bojím se, že papežská Neomylnost funguje jen ve věcech doktríny a i tam jen *ex cathedra*... No, nemá smysl tu sedět a rozplývat se úžasem!“ Vytáhl kapesní nůž a rozřízl chlopeň obálky. Rozpadla se se zachřestěním staletých kostí. Kardinál Incipio se nedokázal ubránit hlasitému zasyknutí.

„Já vím,“ přikývl papež chápavě. „Zdá se to jako znesvěcení, že? Ale bylo určeno, abych ji otevřel.“ Pomalu a velice opatrně vytáhl jediný list pergamenu, který obálka obsahovala.

„V jakém je to jazyce?“ vydechl kardinál Incipio.

„Raně mezinárodní angličtina. Nepotřebuji překladatele.“ Už jako kardinál Kaluma si papež Jan vždy dokázal najít trochu času pro studium srovnávací literatury. Rychle přeletěl obsah prastarého pergamenu a pak si ho přečetl ještě jednou, mnohem pomaleji a pozorněji. Když skončil, zvedl oči a upřel je do zdi před sebou. Jeho zachmuřená tvář ještě víc potemněla.

Kardinál Incipio se zatvářil starostlivě. „Vaše Svatosti?“ Papežův pohled se rychle odtrhl od stěny a upřel se na něj; okamžik setrval mlčky. Pak Jeho Svatost řekla: „Pošli pro otce Aloysia Uwella.“

Džbáněk třískl o podlahu. Dítě vrhlo rychlý, vystrašený pohled na videokameru ukrytou v pravém horním rohu místnosti, pak se obrátilo a začalo sbírat střepy.

Ve vedlejším pokoji otec Uwell pokýval hlavou a povzdychl si: „Jak jsem očekával.“ Obrátil se k sluhovi, který čekal v zadní části

pokoje. „Jdi to po něm uklidit, ano? Je mu teprve osm let, a mohl by si pořezat prsty, kdyby se to pokoušel udělat sám.“

Službu konající mnich přikývl a odešel a otec Al se se smutným úsměvem na tváři obrátil zpátky k holovizní nádrži. „Na světě je tolik nerozbitných materiálů, a my se pořád odmítáme vzdát svých nádob vyrobených ze skla. Svým způsobem je to uklidňující... stejně jako to, že chlapci pořád nahlížíjí do zapovězených džbánek.“

„Jak to?“ Otec LeBarre se zamračil. „Není to snad důkaz, že vládne magickými silami?“

„O nic větší, než když ho nechal vznášet se po pokoji, otče. Víš, vůbec nepoužívá parafernálie čarodějnů - žádná tajemná gesta, žádné pentagramy, dokonce ani kouzelná slova. Jednoduše se na džbánek dívá a on se zvedne ze stolu a začne se vznášet.“

„Démonická posedlost,“ navrhl otec LeBarre trochu nejistě.

Otec Al zavrtěl hlavou. „Není ani nijak zvlášť zlobivý, podle toho, cos mi říkal; kdyby ho posedl démon, choval by se jistě mnohem hůř.“

„Takže,“ otec LeBarre začal odpočítávat na prstech. „Není posedlý démonem. Neprovozuje magii, černou ani bílou.“

Otec Al přikývl. „Takže nám zůstává jen jediné vysvětlení - telekineze. Jeho pohled na 3DT kameru byl velice výmluvný. Jak mohl vědět, že tam je, když jsme mu to neřekli a je dobře skrytá, zabudovaná přímo do stropu? Pravděpodobně dokáže číst naše myšlenky.“

„Telepatie?“

Otec Al znovu přikývl. „A pokud je telepat, je docela pravděpodobné, že ovládá i telekinezi; zdá se, že se paranormální schopnosti vzájemně doplňují.“ Vstal. „Samozřejmě, na konečný závěr je ještě příliš brzy, otče. Budu toho chlapce pozorovat důkladněji, v laboratoři i venku - ale myslím, že u něj nakonec nic nadpřirozeného neshledám.“

Otec LeBarre si konečně dovilil úsměv. „Jeho rodiče se zaradují, až to uslyší.“

„Teď možná.“ Otec Al se usmál také. „Ale myslím, že si už brzy uvědomí, kolik těžkostí s sebou přináší výchova telepatického a telekinetického chlapce, který své síly ještě není tak docela schopen

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

ovládat. Dostane se jim hojně pomoci, patrně víc, než jim bude milé. Telekinetici jsou vzácní a telepati ještě vzácnější; v celé terranské sféře je jich sotva několik tuctů. A u všech až na dva je jejich talent pouze rudimentální. Interstelární vláda se domnívá, že by takové nadání mohlo být nedocenitelné, a tak se velice zajímá o každého, kdo ho má.“

„Zase vládá,“ zvolal otec LeBarre rozzlobeně. „Copak se nikdy nepřestanou vměšovat do záležitostí Církve?“

„Pozor, otče - vláda si možná myslí že jsi to ty, kdo porušil zásadu oddělení církve od státu.“

„Ale co bylo přirozenější než přivést ho ke knězi?“ rozhodil ruce otec LeBarre. „Je to malá vesnice; terranskou vládu zastupuje jen obecní úřad a DDT nikdo. Rodiče byli vyděšeni k smrti, když zjistili, že v chlapcově přítomnosti poletují po domě různé součásti jejich domácnosti. Co bylo přirozenějšího, než že ho přivedli ke knězi.“

„Přirozené a moudré,“ souhlasil otec Al. „Petrně byli přesvědčeni, že v tom má prsty nějaký démon - nebo alespoň poltergeist.“

„A co bylo přirozenějšího, než že jsem zavolał svému arcibiskupovi, nebo že on zavolał do Vatikánu?“

„To je jistě pravda. A proto jsem tu já - ale nepochybuji, že tu neodhalím nic nadpřirozeného, jak jsem už říkal. Tím pádem se celá záležitost vymkne naší působnosti a spadne na vládu. 'Caesarovo Caesarovi...'“

„Ale patří tenhle chlapec Caesarovi?“ zeptal se otec LeBarre.

Tiché zabzučení zbavilo otce Ala povinnosti odpovědět. Obrátil se k obrazovce videokomu a stiskl tlačítko 'příjem'. Obrazovka zablikala a rozsvítila se a otec Al náhle hleděl do komnaty papežské stolice v Římě. Širšímu výhledu bránila široká tvář pod červeným kvadrátkem. „Monsignor Aleppi!“ Otec Al se usmál. „Čemu vděčím za tu čest?“

„Nemám zdání,“ odpověděl monsignor, „ale skutečně je to pro vás velká čest. Jeho Svatost si s vámi přeje mluvit - osobně.“

„Jedenáctého září 3059 (terranského standardního času) zjistí muž jménem Rod Gallowglass že je nejmocnějším čarodějem, jaký se na Zemi narodil od dob Krista. Žije na planetě nazývané místním

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

obyvatelstvem 'Gramarye'....' Pak jsou udány souřadnice a to je vše. Nic víc, jen podpis.“ Papež upustil dopis znechuceně na stůl.

Otce Ala zaplavila vlna radosti; cítil se náhle jako harfa, jejíž struny rozeznívá svěží vánek. Celá život na to čekal a konečně je to tady! Konečně skutečný čaroděj!

Možná...

„Vaše reakce?“ otázala se Jeho Svatost.

„Nabízí nějaké důkazy?“

„Ani ty nejmenší,“ odpověděla Jeho Svatost trochu podrážděně. „Jen poselství, které jsem vám právě přečetl. Dotázali jsme se ve veřejné databance, ale žádnou osobu jménem 'Rod Gallowglass' tam nemají. Planetu ale našli a její souřadnice přesně odpovídají těm, které poskytuje McAran. Byla však objevena teprve před deseti lety.“ Přisunul list faxového papíru přes stůl otci Alovi.

Otec Al si ho přečetl a zamračil se. „Její objevení je připsáno muži jménem Rodney d'Armand. Mohl by to být muž, o kterém se mluví?“

Papež bezmocně rozhodil ruce. „Proč ne? Možné je všechno – a nic dost pravděpodobné, když máme k dispozici pouze tak málo informací. Ale prověřili jsme jeho PIÚ bio. Je mladší syn mladší větve šlechtického rodu z velkého asteroidu nazývaného 'Maxima'. Prošel krátkou, ale zajímavou kariérou v kosmických službách, jež vyvrcholila jeho zapsáním do Společnosti pro odstraňování rašícího totalismu...“

„Cože?“

„Nemyslím, že bych to dokázal zopakovat.“ Jeho Svatost si povzddechla. „Zdá se, že je to nějaký vládní úřad, který v sobě slučuje ty nejhorší stránky výzkumnické a špionážní práce. Jeho agenti mají hledat Zapomenuté kolonie, rozhodnout, zda jejich vláda směřuje či nesměřuje k demokracii, a pokud ne, mají ji dovést na cestu, která by k demokracii vedla nejkratší cestou.“

„Fantastické,“ zamumlal otec Al. „Vůbec jsem netušil, že nějaký takový úřad existuje.“

„Každá vláda, která má pod sebou zhruba šedesát světů, si drží podobný úřad, který v podstatě dohlíží na ostatní úřady.“ Jeho Svatost věděla, o čem mluví - hovořila z osobní zkušenosti.

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

„Pak tedy předpokládám, že Rodney d' Armand objevil na Gramarye Zapomenutou kolonii.“

„Ano, ale jen Bůh sám ví, kterou,“ povzdechl si papež. „Jistě jste si všiml, že zpráva PIÚ neříká nic o obyvatelích planety.“

Otec Al přelétl očima text. Opravdu, veškeré informace o lidech na planetě byly shrnuty do dvou slov na konci stránky: PŘÍSNĚ TAJNÉ. Následovala kratičká poznámka vysvětlující, že se na planetu vztahuje přísný zákaz vměšování. „Myslím, že je to nějaká zaostalá civilizace.“ V žilách otce Ala se vzedmula vlna vzrušení - byla dostatečně zaostalá, aby ještě věřila v magii?

„Jistě, zaostalá,“ Papež nahlédl do jiného papíru na svém stole. „Prohledali jsme své databáze a zjistili jsme, že o té planetě přece jen něco máme - jen kratičké hlášení od katodianského kněze otce Marca Ricci, který doprovázel výpravu skupiny lidí, kteří se nazývali *Romantic Emigrés*. Našli neobsazený svět pozemského typu, osadili jeden velký ostrov pozemskými životními formami a založili tam kolonii. Stalo se to někdy před čtyřmi nebo pěti sty lety. Otec Ricci požádal o povolení založit tam Dům řádu svatého Vidiconu z Katody - což je i váš řád, pokud se nepletu, otče Uwelle.“

„Ano, jistě.“ Otec Al se pokusil nedat najevo zklamání; katodiáni byli stejně tak dobří inženýři jako kněží. Žádná planeta nemohla zůstat *příliš* zaostalá, pokud tam byli oni. „Dostal to svolení?“

Jeho Svatost přikývla. „Slyšel jsem, že ano; ale Kurie s ním zjevně nikdy nebyla schopna navázat spojení. Mezihvězdné dominium voličů padlo, když vznikla Proletářská asociace států Terry. Jak jistě víte, jedna z prvních věcí, kterou PAST udělala, bylo, že zapomněli na Zapomenuté kolonie. Neexistoval žádný způsob, jak se s otcem Riccim spojit.“

„Pak je ještě naděje... Chci říct, to by mohl být problém.“

„Ano, mohl.“ Papež si ho zkoumavě změřil pohledem. „Možná tam máme ještě jednu odštěpenou sektu, která se nazývá Římští katolíci, ale už po staletí s ní nemáme žádný kontakt. Kdo ví, k jakému kacířství se za tu dobu zvrhli.“ Povzdechl si. „Doufal jsem, že od podobných věcí bude na nějaký čas pokoj.“

Otec Al věděl, o čem papež mluví. Jen nedlouho před tím, než byl vyzvednut na stolec svatého Petra, vedl kardinál Kaluma jednání s

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

arcibiskupem Burbanku, Zapomenuté kolonie, která byla objevena asi před dvaceti lety. Burbančanům se dařilo držet se Víry docela dobře až na jediné kacířství, které v nich však zapustilo pevné kořeny: že rostliny mají nesmrtelnou duši. Časem se z toho vyvinula základní téze burbanské náboženské doktríny, jež vedla k tomu, že celá planeta byla podrobena intenzivnímu botanickému inženýrství s cílem vypěstovat inteligenci na bázi chlorofylu. Časem byla založena Burbanská církev a první, co udělala, byla exkomunikace Římské církve. Jeho Svatost nepostupovala tak drasticky; jednoduše prohlásila, že Burbanská církev není nadále součástí církve Římské a provedla odluku.

I to bylo zlé. Až na tu maličkost byli tak rozumní...

„Budu jednat diskrétně, Vaše Svatosti, a podám přesnou zprávu o tom, co objevím.“

„Ano?“ Papež si otce Ala změřil ironickým pohledem. „Někam cestujete?“

Otec Al na něj vytřeštil oči.

Pak se zeptal. „Proč jinak byste pro mne poslal?“

„Máte pravdu,“ povzddechla si Jeho Svatost, „opravdu jsem tak rozhodl. Vlastně tak dělám jen to, co měl v úmyslu ten McAran.“

„A máme vůbec na vybranou?“ zeptal se otec Al tiše. „Ne, samozřejmě, že nemáme.“ Papež se zamračil na desku svého stolu. „Dopis, který leží tisíc let v sejfu, si zaslouží trochu důvěry - zvláště když jeho odesílatel dokázal přesně předpovědět jméno nového papeže. Jestliže se McAran nemýlil v tomhle, nemohl by mít pravdu i co se týče toho 'čaroděje'? A ať už je ten muž skutečně čaroděj, nebo není, mohl by velice ublížit Víře; když se náboženství plete s pověrami, potížím se obvykle nevyhnete.“

„Je to tak svůdné věřit, že se vesmír dá ovládat zamumláním několika slov,“ přisvědčil otec Al.

„A příliš mnoho těch, kteří jsou vystaveni pokušení, může padnout.“ Svatý otec se zamračil ještě víc. „Nehledě na to, že vždycky existuje byť jen nekonečně malá šance, že nadpřirozené síly jsou...“

„Ano.“ Otec Al cítil tichou hrozbu v papežových nedopovězených slovech. „Osobně bych si raději zahrával s nukleární bombou.“

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

„Přivodilo by to méně škody méně lidem.“ Papež přikývl.

Papež Jan XXIV. se pomalu zvedl s důstojností hromového mračna. „Tak. Vezměte si to s sebou.“ Podal mu složený pergamen. „Je to dopis psaný mou rukou adresovaný komukoliv z kléru, kdo ho bude číst, a zajistí vám veškerou pomoc, kterou budete potřebovat. Tohle a směnka na tisíc termů je všechno, čím vás mohu vybavit. Leťte na tu planetu a najděte muže jménem Gallowglass, ať je kdekoliv, a přiveďte ho na cestu Páně, ať už vládne čarodějnou mocí, nebo trpí iluzí, že jí vládne.“

„Udělám, co bude v mých silách, Vaše Svatosti.“ Otec Uwell vstal a usmál se. „Alespoň víme, proč ten McAran poslal svůj dopis do Vatikánu.“

„To je přece jasné.“ Papež se usmál také. „Kdo jiný by ho vzal vážně?“

Kapitola 1

Ozvala se rána a řinčení rozbitého skla.

„Geoffrey!“ zvolala Gwen rozčileně, „kolikrát jsem ti říkala, že nemáš šermovat v domě!“

Rod vzhlédl od Gerbensisových *Dějin Gramarye* a uviděl, jak se jeho mladší syn pokouší skrýt za zády meč vyrobený z lískového prutu a tváří se při tom vystrašeně a provinile. Rod si povzdechl a vstal. „Nebud' na něj tak přísná, drahá - jsou mu teprve tři.“

„Je to tvoje chyba stejně jako jeho,“ obvinila ho Gwen. „Co je to za nápad učit tak malé dítě šermovat?“

„Máš pravdu, drahá, úplnou pravdu,“ připustil Rod. „Neměl jsem Geoffovi dovolit, aby se díval, jak cvičím s Magnusem. Ale udělali jsme to jen jednou.“

„Ano, ale víš, jak rychle se učí. Víš co, promluv si s ním a já se podívám, co se dá zachránit z té vázy.“

„Co se dá dělat, ještě jsem to neudělal - ale teď budu muset. Poslyš, synku.“ Rod poklekl a vzal Geoffa za ramena, zatímco Gwen začala sbírat střepy a klást je k sobě. Sklo jako by se v místech spojení tavilo a praskliny mizely.

„Víš, že to byla mamincina oblíbená váza?“ zeptal se Rod jemně. „Je to jediná skleněná váza, kterou má - a sklo je tady *velice* drahé. Magnusovi to trvalo velice dlouho, než se ho naučil vyrábět.“

Chlapec polkl a přikývl.

„Může ji spravit,“ pokračoval Rod, „ale už nikdy nebude tak dobrá jako předtím. Stejně jako tvoje maminka už nikdy nebude tak šťastná jako dřív. Připravil jsi ji o něco, co měla moc ráda.“

Chlapec znovu polkl, velice ztěžka, a tvář se mu zkřivila; pak se rozplakal a skryl svou tvář na otcově rameni.

„Ale no tak, no tak,“ mumlal Rod. „Zase *tak* zlé to nebude. Koneckonců ji může spravit, psychotro - čarodějnice mají takové nadání a tvoje matka je z nich nejzručnější, ale bylo to od tebe *velice* ošklivé, nemyslíš?“ Podržel si Geoffa na délku paží. Chlapec znovu polkl a zatvářil se nešťastně. „Ted' přestaň plakat.“ Rod vytáhl

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

kapesník a osušil synkovi tváře. „Bud’ odvážný chlapec a běž se omluvit mamince.“ Geoff přikývl; Rod ho natočil směrem ke Gwen a pobídl ho něžným štlcem do zad, pak vstal a díval se.

Geoff se přiloudal ke Gwen, zůstal tiše a rozpačitě stát před ní a díval se, jak slepuje jeden kousek vázy k druhému. Pak se jeho rty pohnuly: „Je mi to líto, mami. To jsem *nechtěl*.“

Gwen ho obdařila pohledem, který mluvil za celé knihy, pak se usmála a prsty si odhrnula vlasy z čela. „Já vím, že jsi to tak nemyslel, ty můj nešiko. Byla to nešťastná náhoda, ale neposlechl jsi, když jsme ti říkali, že nesmíš šermovat v domě. Takže ode dneška si budeš své válečné umění procvičovat výhradně venku, dobře?“

Geoff zkroušeně přikývl. „Ano, mami.“

„A budeš už poslouchat svou mámu?“

„Uh-huh... Ale, mami!“ zvolal náhle. „Vždyť *pršelo!*“

Gwen si povzdechla. „Ano, já vím, že jsi nesměl z domu. Ale i tak; mohl sis třeba kreslit.“

Geoff obrátil oči v sloup.

Gwen se vyčítavě podívala na Roda.

Rod se udiveně rozhlédl a pak, s nevěřicným výrazem ve tváři, ukázal na sebe.

Gwen vstala a vykročila k němu. „Ano, ty! Kolikrát jsi mu sliboval, že ho naučíš kreslit hrad s vodním příkopem? Kdyby si kreslil, nezlobil by! Tak uděláš to konečně, nebo ne?“

„A jéje!“ Rod se pleskl dlaní do čela. „Skutečně jsem něco takového sliboval. Nu což, raději pozdě než nikdy...“

Oba se náhle otočili překvapení výbuchem ječení a zuřivého křiku.

Magnus přiběhl z dětského pokoje a zjistil, co se stalo. Vztyčil se nad malým Geoffem a z výšky svých osmi let životních zkušeností mu pohrozil prstem. „Hej, copak to se dělá! Takhle rozbít maminčin dárek, který mi dal tolik práce? Ach, ty jeden Geoffreyi, kdy se konečně naučíš...“

Cordelie se svého malého bratříčka zastala a postavila se svému nejstaršímu bratrovi svými pěti lety a čtyřiceti palci výšky. „Jak ho můžeš kárat, když jsi ho sám vyhnal z jeho vlastního pokoje...“

„A mého!“ zařval Magnus.

„A jeho! Tam si mohl hrát, s čím chtěl, a nic by nerozbil!“

„Buďte konečně zticha!“ vložila se mezi ně Gwen. „Dítě...“

Na tu narážku se z kolébky ozval žalostný pláč, mísící se s Geoffreyovým vzlykáním.

„Ach, *dítě!*“ zabědovala Gwen zoufale a vrhla se k jedenáct měsíců starému Gregorymu, zatímco Rod se pokoušel spořádat ostatní. „Ale no tak, Geoffe, už toho nech. Magnusi, dej mu pokoj! Vychovávat tady budu *já*, a ne ty - a rozdělovat příkazy také,“ dodal polohlasně. „Delie, drahoušku, to je od tebe skutečně moc pěkné, že se zastáváš svého bratříčka - ale příště prosím ne tak hlasitě, ano? ... *Pssst!*“ Objal je všechny najednou a přitiskl si jejich tváře na prsa. „Být čtyřnásobným otcem není žádný med.“

Na druhé straně pokoje Gwen broukala ukolébavku a děťátko v jejím náručí se zase utišilo. Rod se k ní přidal melodickým: „Dešti, dešti, teď pryč jdi, vrať se zas někdy jindy!“

„No, jestli opravdu chceš, tati.“ Magnus vstal a na okamžik se soustředěně zachmuřil.

„Ne, ne! Nemyslel jsem to... ale, zatraceně!“ Rod se podíval z okna; déšť pomalu ustával a těžkými mraky začalo prosvítat slunce.

„Magnusi!“ Z Gwenina hlasu zaznívala tichá hrozba. „Co jsem ti říkala o hraní si s počasím?“

„Ale táta to *chtěl!*“ bránil se Magnus.

„Jen mi to v nestřeženém okamžiku uklouzlo,“ přiznal Rod nešťastně. „Nezáleží přece jen na tom, co chceme my, synku - jsou přece i jiní lidé a někteří skutečně *chtějí* déšť. Každý ho *potřebuje*, ať ho má rád, nebo ne - hlavně sedláci. Tak ho okamžitě vrať a buď hodný chlapec.“

Magnus si okázale povzdechl, aby dal všem najevo, jak ho ti náladoví dospělí iritují, na okamžik se zamračil - a déšť za okny znovu zhoustl. Cordelie a Geoffrey protáhli obličej; chvíli už to vypadalo, že si budou moci jít hrát ven.

„S tím počasím je to stejně nějak divné,“ zabručel Rod a přistoupil k oknu.

„To je pravda,“ souhlasila Gwen a s Gregorym v náručí se postavila vedle něj. „Vůbec nechápu, jak to dělá; mně samé by to trvalo celé hodiny, než bych rozehnala tak husté mraky.“

„Nu což, máme tu další položku na seznam zvláštních schopností našeho synka.“ Hodil pohledem po Magnusovi, podsaditém hochovi v haleně a kalhotách, neustále s rukou na jílci své dýky. Vlasy se mu nedávno zbarvily dohněda a už ztratil své dětské rysy - ale Rod si nedokázal pomoci, aby v něm pořád neviděl to milující a pomilováníhodné batole. Bylo to zvláštní pomyšlení, že už teď vládne větší mocí než jeho matka - i jeho otec, samozřejmě; Rod měl na své straně jen znalosti, důmysl a robotického koně s počítačem místo mozku. Ale Magnus měl skutečnou Moc.

Všechny jeho děti ji měly. Cordelie byla plamenovlasé a útlé vydání své matky. Zlatovlasý Geoff měl drobné kompaktní tělo, které patrně brzy bude samý sval, zatímco Magnus bude nejspíš hubený a vysoký; zlaté vlasy mu zřejmě zůstanou, zatímco Magnusovi ztmavly; čisté, modré oči jako by ukazovaly hloubku jeho duše a malá hranatá brada se zdála být stvořená pro odrážení ran.

A Gregory, který byl světlolvasý a baculatý, třebaže ne tolik jako některé jiné děti, byl už teď velice klidný a rezervovaný a velice zřídka se usmíval - zvláštnost u dítěte necelý rok starého - a fakt, který stálo za to zaznamenat do deníku.

Každé z jejich dětí bylo tak nadané, že by při jejich výchově i Job zapomněl na svá trápení.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Gwen ostražitě vzhledla.

Rod vykročil ke dveřím s nepříjemným pocitem kolem žaludku. Klepání znamená problémy. Sbohem, klidný dny v kruhu rodinném!

Otevřel dveře a našel tam přesně to, co čekal - čarodějníka Tobyho, teď už víc než dvacet let starého a stále se usmívajícího od ucha k uchu, králova posla. „Dobrý den přeji, Velký čaroději! Jak se ti daří?“

„Všelijak, jako obyčejně.“ Rod se usmál; nemohl se tomu ubránit, když byl nablízku Toby. „Nepůjdeš dál?“

„Jen na chvíli; musím se hned zase vydat na cestu.“ Toby smekl čepici. „Krásný den přeju i tobě, půvabná Gwendylon. Tvá krása nikdy neuvadne!“

„*Strýček Toby!*“ vykřikly tři radostné dětské hlasy a tři malá tělíčka se k ubohému královskému poslu vrhla ze všech stran. Rod

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

rozpřáhl ruce, aby podepřel espera, který broukal: „Ho hó, ne tak rychle, holoubci! Jak se ti daří, můj malý Geoffreyi? Cordelie, láska moje jediná, jsi den ode dne krásnější. Ahoj, Magnusi, ty jsi ale vyrostl!“

„Co jsi mi přinesl, strýčku Toby?“

„Můžu si hrát s tvým mečem, strýčku Toby?“

„Toby! Strýček Toby! Můžu?“

„Ale no tak, děti, nechte ho popadnout dech!“ Gwen jemně odehnala své ratolesti od jejich hosta. „Doufám, že si dáš alespoň koláč a trochu piva, Toby.“

„Běda, bojím se, že ne, sladká Gwendylon.“ Toby si povzdechl. „Co teď musím říct, se mi neříká nijak lehce. Královna Kateřina zuří a král má hlavu ve smutku.“

„Och.“ Gwen se podívala na Roda a po tváři jí přeběhl stín. „Nu což, nemohu si stěžovat. Už jsem tě měla doma skoro celý týden.“

„Bojím se, že už to tak bývá, že s titulem přijde i práce, má drahá,“ řekl Rod odevzdaně. „Čtyřadvacetihodinová služba každý den.“ Obrátil se k Tobymu. „Oč jde tentokrát?“

„Vím jenom, že ti mám předat pozdrav Jejich Veličenstev a požádat tě o co největší spěch.“ Toby se k Rodovi důvěrně naklonil. „Ale vím také, že do Runnymede spěšně přijel lord opat.“

„Takže se zase něco vaří mezi Církví a Korunou, mám pravdu? No, raději nechám Tuana, aby mne do toho zasvětil sám.“

„Tak tedy do Runnymede!“ Toby pozvedl ruku a zamával na rozloučenou. „Brzy se zase uvidíme, má kmotříčko vílo!“ A jeho postava se začala na okrajích rozostřovat.

„Toby,“ zavolala Gwen přísně, a mladý čarodějník se zase ustálil. „Ne tady v domě, mohu-li prosit,“ vysvětlila. „Chlapci rádi napodobují a zase se mi budou přenášet z místa na místo až do noci!“

„Ach! Ano, úplně jsem zapomněl. Nu což, je to hezké vědět, že ve mně vidí takový vzor. Ahoj, děti!“ Zamával čepicí a vykročil ke dveřím.

„Strýčku Toby,“ vykřikly tři dychtivé hlasy a děti se vrhly za svým přítelem. Ten se krátce podíval na Gwen, sáhl si do měšce u opasku, rozdál dětem hrst cukroví a rychle se protáhl dveřmi ven.

Gwen si povzdechla. „Ted’ mi nebudou večeret! Raději večeri trochu odložím.“

„Ano, ale pro mne ji raději neschovávej.“ Rod se podíval na místo, kde ještě před chvílí stál mladý čarodějník. Pak se obrátil zpátky ke Gwen. „Podle toho, co říkal, to může chvíli trvat.“

Gwen potřásla hlavou. „Ale proč tě nikdy nezavolají, když ví, že se něco chystá? Proč vždycky čekají, až začnou problémy?“

„Znáš přece Kateřinu - vždycky si myslí, že ona a Tuan zvládnou všechno až do poslední chvíle sami. A pak mne chtějí mít u sebe, jen tak, pro morální podporu.“

„A zkušenost,“ dodala Gwen. „Když jde do tuhého, jsi to ty, kdo zabráni nejhoršímu, ne oni.“

„To je od tebe hezké, že to říkáš.“ Rod se sklonil ke své ženě a políbil ji. „Drž se, zatímco tu nebudu, drahá. Vráť se hned, jak to půjde.“

„Táta odchází!“ zvolala Cordelie a všechny děti se nahrnuly k oknu, aby svému otci zamávaly na rozloučenou.

Gwen chytila Roda za rukáv a zadržela ho. Pak mu zašeptala do ucha, aby to děti neslyšely: „Bud’ opatrný, můj pane! Měla bych jít s tebou a střežit tvé kroky.“

„Proč?“ Rod se zamračil. „Ach, ti idioti a jejich léčky... Neboj se, drahá. Naštěstí není jejich střelecké umění o nic lepší než jejich úmysly.“

„Ale kolikrát už se o to pokoušeli, můj manželi?“

Rod našpulil rty. „No, tak se na to podívejme...“ Začal počítat na prstech. „Tak za prvé to byl ten hlupák, co na mě ve vesnici vystřelil z věže kostela - to bylo asi před rokem, že?“

„Před jedenácti měsíci,“ upřesnila Gwen. „Tři týdny poté se narodil Gregory.“

„Tak tedy jedenáct měsíců. Patrně si neuvědomil, že šipka vystřelená z kuše není tak rychlá jako robokůň s radarovým řízením. Po něm to byl ten 'sedlák', který na mne vyjukl z vozu s laserem v ruce - chudák.“ Smutně zavrtěl hlavou. „On si snad myslel, že budu čekat, až se vyhrabe ze sena a stiskne spoušť.“

„Stejně to od tebe bylo hezké, žes ho pak vytáhl z plamenů a hodil do mlýnského náhonu. Ale i tak, světelný paprsek proletěl sotva vlásek od tvé hlavy.“

„Ano, ale Fess uskočil včas. Pak tu máme toho strážného na Tuanově hradě; sir Maris si ještě teď sype popel na hlavu, že se nepříteli podařilo infiltrovat do jeho gardy. Páni, to byla legrace! Trvá to celou věčnost, než na tebe někdo namíří píku. Než stačil otočit deset stop dlouhé ratiště, dávno jsem se sehnul, a pak stačilo ho jen uchopit a šknout.“ Při té vzpomínce se tiše zasmál. „Letěl po hlavě přímo do příkopu - a Fess se mnou tenkrát ani nebyl.“

„Ano, můj pane, ale to byl jediný případ ze všech, kdy tě nezachránil on - a do hradu tě doprovázet nemůže. Dávej na sebe pozor, můj dobrý pane!“

„Neměj strach.“ Rod ji jemně pohladil rukou po tváři. „Budu opatrný. Koneckonců, mám proč chtít zůstat naživu.“

Velký černý kůň vzhlédl, když Rod vešel do stáje, a řekl skrze sluchátko voperované Rodovi za uchem: „Zaznamenal jsem čarodějníkův příchod, Rode, a jeho odchod. Znamená to, že jedeme do hradu?“

„Přesně tak, můj železný oři.“ Rod přehodil přes Fessova záda sedlo. „Bude to jen takový nedělní výlet, doufám.“

„Ale dnes je středa, Rode.“

„Duchovní tam bude tak či tak. Lord opat osobně.“

Rodovi v uchu zapraskalo statické napětí - Fessův ekvivalent povzdechnutí. „Jakou hru to církev zase hraje?“

„Řekl bych, že poker.“ Rod přitáhl sedlový popruh a spustil třmeny. „Alespoň já mám v úmyslu zachovat si kamennou tvář.“

„Jsi si svými trumfy jistý, Rode.“

„Samozřejmě.“ Rod naposledy zkontroloval sedlo a usmál se. „Mám při nejmenším full house, Fessi.“

Když vyjeli ze stáje, ozvalo se ze zadního okna divoké provolávání pozdravů na rozloučenou a trojice malých ruček dychtivě mávala, dokud nezmizeli z dohledu.

* * *

O několik minut později, zatímco jeho ocelový oř překonával prašné míle mezi královským palácem v Runnymede a jeho domem, Rod poznamenal: „Gwen se trápí kvůli těm vražedným útokům, Fessi.“

„Vždycky jsem tě z toho dostal, Rode - ale byl bych rád, kdyby sis sám dával větší pozor.“

„Nestarej se - mě to trápí také, ale z jiného důvodu. Pokud se mne naši nepřátelé z budoucnosti snaží zbavit s takovou vervou, určitě chystají rozhodující úder proti Tuanově vládě.“

„Proč rovnou neřekneš 'revoluci', Rode?“

Rod sebou trhnul. „Ošklivé slovo, když člověk stojí na straně vlády. Ale s tou velkou ofenzívou mám pravdu, nemyslíš?“

„Souhlasím. Mohla by být schůze lorda opata s Jejími Veličenstvy začátkem takové ofenzívy?“

Rod se zamračil. „Mohla, když o tom teď mluvíš. Totalisté už jsou patrně unavení stálým opakováním motivu 'selských' rebelií a anarchistům to s povstáním 'baronů' také nevyšlo. Takže by mohli mít chuť vyzkoušet nové schéma, co myslíš?“

„Konflikt mezi církví a státem má dlouhou tradici, Rode. Anglický Jindřich II. měl vleklý spor s Thomasem Becketem, arcibiskupem z Canterbury, protože církevní autorita bránila Jindřichově snaze o centralizaci moci. Spor skončil až Thomasovým zavražděním a následným Jindřichovým veřejným pokořením; byl přinucen přiznat církvi její práva. Jeho syn, král Jan, byl mnohem tvrdohlavější; Janův spor s papežem vedl až k tomu, že byl na Anglii uvržen interdikt, což znamenalo žádné křtiny, svatby ani pohřby - nemohly být slouženy mše a konány zpovědi; zkrátka žádná ze svátostí. Pro středověký lid to bylo něco hrozného; většina jich věřila, že je jim souzeno navždy propadnout pro králův hřích peklu. Výsledný tlak byl tak velký, že se Jan musel veřejně kát a činit pokání. Protestantské hnutí mezi křesťany uspělo částečně i proto, že německý princ hledal záminku postavit se Svaté říši římské. Anglie se stala protestantskou proto, že si Jindřich VIII. přál rozvod, který mu papež odmítl. Inkvizice, hugenotské povstání... Anglická občanská válka vznikla zřejmě i proto, že lid byl protestantský, ale král katolík... Tak bych mohl pokračovat pořád dál. Jaký div, že když v

osmnáctém století vznikly Spojené státy americké, vepsali si jejich zakladatelé odluku státu a církve do ústavy.“

Rod zachmuřeně přikývl. „Je to mocná síla, o tom není pochyb - zvláště ve středověké společnosti, kde většina lidí trpí náboženskými pověrami. Konflikt s církví by skutečně mohl vážně ohrozit vládu - zejména pokud by se jí podařilo získat širší podporu lidu a vojsk.“

„S propagačními technikami budoucnosti by to nemohl být velký problém.“

„Ne, pokud to zajde tak daleko.“ Rod se zašklebil. „Takže je na nás, abychom tomu včas zatli tipec?“

„K tolika lidským válkám by nemuselo vůbec dojít, kdyby lidé prokázali trochu zdravého rozumu,“ povzdechl si Fess.

„Ano, ale král a lord opat nejsou obyčejní lidé - a co se náboženství a politiky týče, tam bych zdravý rozum nehledal už vůbec.“

Kapitola 2

„Cestujete nalahko, že, otče?“ poznamenal bezpečnostní úředník na kosmodromu.

Otec Al přikývl. „To je jedna z výhod, kterou s sebou přináší kněžský stav. Všechno, co potřebuji, je náhradní sutana, pár souprav prádla a moje knihovna.“

„Zajímavá sbírka literatury.“ Bezpečnostní úředník prohrábl knihy v Uwellově zavazadle. „*Magie a mágové*... Trochu zvláštní pro kněze, ne?“

„Jsem také kulturní antropolog.“

„No, každý se nějak musí živit.“ Úředník zapečetil kufřík. „Žádnou zbraň zřejmě nemáte - jediné tak pro boj s d'áblem.“

„Samozřejmě ne.“ Otec Al se usmál. „Nečekám, že bych se setkal s něčím horším, než je Démon zvrácenosti.“

„Démon zvrácenosti?“ Bezpečnostní úředník se zamračil. „Co je to, otče?“

„Vynález Edgara Allana Poea,“ vysvětlil otec Al. „Podle mého názoru to báječně vysvětluje Finaglův zákon.“

Úředník se unaveně usmál. „Promiňte, že to tak říkám, otče, ale nejste zrovna tím, co bych čekal od kněze - ale jste v pořádku.“ Kývl hlavou. „Raketoplán stojí tamtím směrem.“

„Děkuji vám.“ Otec Al vzal svůj kufřík a zamířil k přistávací ploše.

Cestou procházel kolem faxové stanice. Zaváhal; pak, veden náhlým impulzem zastrčil dovnitř svou kreditkartu a vytulkal na klávesnici: 'McAran, Angus, cca 1954.' Pak se opřel a čekal. Zařízení muselo vyhledávat velice dlouho; minulo skoro pět vteřin, než začalo bzučet. Pak vyjel pruh papíru skoro metr dlouhý. Otec Al ho vytrhl a začal ho hltat očima. „McAran, Angus, PhDr, 1929 - 2020; fyzik, inženýr, finančník, antropolog, držitel patentů...“

„Promiňte, otče.“

„Eh?“ Otec Al roztržitě vzhlédl a za sebou uviděl netrpělivě se tvářícího gentlemana. „Ach! Omlouvám se. Nevšiml jsem si, že překážím.“

„To je v pořádku, otče,“ řekl muž s úsměvem, který nebyl tak docela v souladu se slovy. Otec Al složil svůj výpis a pomalu se vydal k ranveji.

Tam se posadil na vznášející se sedátko a výpis znovu rozložil. To bylo úžasné, co PIÚ skladovalo v molekulárních paměťových okruzích: Měl před sebou podrobnou biografii člověka, který zemřel před víc než tisíci lety, čerstvou jako v den jeho smrti - kdy byla patrně naposledy doplněna. Tak se na to podívejme - nechal si patentovat pět závažných vynálezů, pak založil svou vlastní výzkumnou a vývojovou společnost - ale, a to bylo opravdu zvláštní, od té doby už žádný patent nepřihlásil. Nechával své zaměstnance, aby podávali patenty na svá jména? To by byla nepravděpodobná velkorysost. Možná se jen přestal starat o činnost své společnosti; zdálo se, že tou dobou už byl silně zaneprázdněn...

„Nastupte prosím na palubu raketoplánu linky Země - Měsíc.“

Čert aby to vzal! Zrovna když to začínalo být zajímavé. Otec Al vstal, znovu složil výpis a spěchal se zařadit na konec velice dlouhé fronty. Raketoplán odlétal každou hodinu, ale každý, kdo letěl z Evropy na nějakou jinou planetu Sluneční soustavy nebo kdo letěl do jiné hvězdné soustavy, musel letět přes Měsíc. Pouze půl procenta pozemské populace kdy opustilo rodnou planetu - ale půl procenta z deseti miliard už vystačilo na dost dlouhou frontu.

Postupně se všichni natěsnali do přechodové komory a dveře se za nimi hladce zavřely. Žádný pohyb nebylo možno zaznamenat a tichý zvuk motorů zakryla konverzace mezi pasažéry, ale otec Al věděl, že se s nimi komora přemísťuje po ploše kosmodromu k raketoplánu.

Nakonec se přední dveře otevřely a cestující začali plnit raketoplán. Otec Al vyhledal své sedadlo, zapjal si pásy kolem svého blahobytného břicha a se spokojeným zafuněním se vrátil ke čtení svého výpisu.

McAran, zjevně unaven vynalézáním, se vrhl na honbu za poklady a nalézal ty nejslavnější všech dob; nejznámější z jeho nálezů

byl poklad krále Jana, ale největší byl patrně ten, který našel ve městě Ur z doby asi 2000 let před Kristem. Jeho pátrání ho přirozeně přivedlo k archeologii na jedné straně a finančnictví na straně druhé. Očividně se mu tato kombinace osvědčila; zemřel jako velice bohatý muž.

Velice zajímavé, pomyslel si otec Al, ale nic, co by svědčilo o magii. Jak by člověk mohl dokázat odhalit čaroděje, i kdyby žil v jeho vlastní době? Otec Al se zhusta věnoval historickým pátráním, ale ještě nenarazil na člověka, který by mohl být označen za skutečného čaroděje - všichni byli docela jistě buď šejdiři, esperové nebo poblouzněné zbloudilé duše. Jistě, v dávných dobách by se jich pár našlo, takoví by *mohli* být černokněžníky, nástroji ďábla. V přímém rozporu s nimi byli přirozeně svatí. A, zatímco svatí existovali nade vší pochyby, otec Al pochyboval, že kdy byly nějaké čarodějnice zabývající se 'černou magií'; to by Ďábel musel mít velice mizerný smysl pro obchod. A magie bez přispění Boha nebo Ďábla? Nemožné. To by vyžadovalo někoho, kdo je esperem, médiem, a navíc má nějakou záhadnou moc rušit pouhou silou své vůle 'přírodní zákony' v jejich podstatě. Takové věci patřily do říše pohádek; ani věda ani náboženství nepřipustily byt' jen možnost, ani trhlinu ve zdi svých tezí, kterou by magie mohla proniknout do reality.

Což, přirozeně, otevíralo bránu fantastickým představám. Kdyby se tuto zeď někomu přece jen podařilo překonat - kdo ví, jaké nové obzory by se za ní objevily?

„Vážení cestující,“ oznámil hlas letušky, „raketoplán startuje.“

Otec Al složil výpis a strčil si ho do náprsní kapsy, pak přitiskl obličej k okénku. Bez ohledu na to, jak často létal, pokaždé mu to připadalo jako docela nový zážitek - ten podivuhodný, omračující pohled na zmenšující se kosmodrom, město a pak kraj, který se pod ním měnil v pouhou plastickou mapu, dokud neuviděl Evropu jako namalovanou na dně obrovské mísy... a to byly jen balistické rakety, zajišťující spojení mezi oběma polokoulemi. Několikrát už byl i ve vesmíru a to bylo ještě lepší - velká mísa pod ním se dál propadala, dokud se neobrátila naruby a neproměnila se v kopuli, pak obrovskou polokouli, zaplňující skoro celou oblohu, která už nebyla pod ním, ale

vedle něj, pak kouli s nejasně se rýsujícími kontinenty za závojem převalujících se mraků...

Věděl, že se na něj ostatní pasažéři dívají s pobavením; jak naivní jim musel připadat, jako nějaký vesnický buran. Ale otec Al věděl, že podobná potěšení jsou příliš vzácná, než aby si je mohl nechat ujít; také si říkal, že nesmí ani na okamžik ustat v obdivování Božího díla. A když tak seděl s tváří přitisknutou k okénku v boku raketoplánu, najednou mu na mysli vytanula otázka: Kdo se vlastně ve skutečnosti chová jako omezenec, oni, nebo on?

Tentokrát mu výhled na krajinu dole brzy zakryly mraky podobné rozsáhlým sněhovým polím. Pak ucítil, jak se loď slabě zachvěla a uslyšel tichý podprahový brum utajené síly. Antigraitační jednotky byly vypnuty a raketoplán teď hnaly silné meziplanetární motory.

Otec Al si povzdechl, opřel se, rozepjal si pásy a vrátil se ke svým předchozím úvahám. Stále ještě zůstávala jedna otázka, kterou PIÚ bio nezodpovědělo: jak mohl McAran vědět o Gallowglassovi, o někom, kdo se narodí až tisíc let po jeho smrti? A otázka hned vyvolala druhou: jak mohl vědět, kdy má být dopis otevřen nebo kdo se v té době stane papežem?

* * *

Otec Al se v davu ostatních pasažérů vhrnul do budovy Hlavní lunární stanice. Postupně se mu podařilo proklestit si cestu k datatabuli a zadíval se na seznam odlétajících lodí. Konečně to našel - Proxima Centauri, brána 13, odlet 15:21. Podíval se na digitální hodiny nad tabulí - 15:22! Poplašeně se podíval zpátky na řádek letu na Proximu, právě včas, aby zahlédl, jak je nahrazen jediným rudě zářícím slovem 'START'. Pak se řádek vymazal.

Otec Al z něj nespouštěl oči, čekaje, až se objeví údaj o příštím letu.

Konečně naskočil - 3:55 greenwichského standardního času. Otec Al se odvrátil, zmítán nejhoršími emocemi hraničícími se vztekem a pocitem zmaru. Jen pozvolna a s velkým vypětím sil se mu podařilo obnovit svůj původní klid. Samozřejmě, pomyslel si, kdyby přiletěl na Měsíc včas, aby stihl loď na Alfa Centauri v 15:21, určitě by měla zpoždění.

Povzdechl si a šel si najít místo k sezení. Nemělo smysl obviňovat Finagla ani žádného z jeho pokračovatelů - zvláště když byli jen pouhými personifikacemi nejobvyklejšího lidského charakterového rysu - zvrácenosti a nikdy ve skutečnosti neexistovali. Nedalo se proti nim bojovat o nic víc než proti zvrácenosti samotné - dalo se na ni jen nadávat a v lepším případě ji člověk mohl rozeznat a pokoušet se jí vyhnout.

Otec Al se posadil na volné sedadlo, vytáhl svůj breviář a pustil se od čtení.

„Vážený pane, tady sedím *já!*“

Otec Al vzhlédl a uviděl kulatou hlavu s kšticí hustých a nepoddajných rozčuchaných vlasů, nasazenou na podsaditém a velice statném těle v bezvadně ušité pracovní kombinéze. Tvář měla husté obočí a skoro žádnou bradu a právě z ní sálala zlost.

„Omlouvám se,“ odpověděl otec Al. „Sedadlo bylo prázdné.“

„Ano, protože jsem si zaskočil na šálek kávy! A bylo to jediné volné sedadlo, jak jste si bezpochyby všiml. To o ně mám přijít jen proto, že u automatu na kávu byla fronta?“

„Normálně ano.“ Otec Al pomalu vstal a sklapl breviář. „Tak to v čekárnách obvykle chodí. Ale nemá smysl se hádat. Na shledanou, vážený pane.“ Zvedl svůj kufřík a chystal se odejít.

„Ne, počkejte!“ Cizinec chytil otce Ala za ruku. „Přijměte mou omluvu, důstojnosti - samozřejmě máte pravdu. Mám za sebou zlý den a jsem trochu rozrušený. Prosím, posaďte se.“

„To bych si nikdy nedovolil.“ Otec Al s úsměvem ucouvl. „Nic ve zlém, chápejte - ale pokud za sebou máte těžký den, potřebujete ho víc než já. Prosím, sedněte si vy.“

„Ne, ne! Chci říct, vím přece, co se sluší k duchovnímu. Posaďte se! Posaďte se!“

„Ne, to skutečně nemohu. Je to od vás velice laskavé, ale měl bych pak špatný pocit, že...“

„Zatraceně, důstojnosti, sedněte si!“ zařval muž a jeho stisk na Uwellově ruce náhle zesílil. Pak se ovládl a zkroušeně se usmál. „Vidíte to? Už jsem v tom zas. Víte co, důstojný otče, co kdybychom nechali tohle sedadlo sedadlem a zašli si někam na kávu - někam, kde je stůl, na který bychom si ji mohli postavit a dvě židle? Já platím.“

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

„Jistě.“ Otec Al se na muže hřejivě usmál. „Mám chvílku času...”

Káva byla tentokrát pravá, ne syntetická. Otec Al si pomyslel, proč asi muž čekal ve veřejné čekárně, když si mohl dovolit něco takového.

„Yorick Thal,“ řekl cizinec a napřáhl k němu ruku.

„Aloysius Uwell.“ Otec Al mu rukou potřásl. „Jste na obchodní cestě?”

„Ne, na cestě časem. Pracuji pro doktora Anguse McArana.“

Otec Al se velice pomalu usadil. Pak řekl: „Musel jste se splést. Doktor Mc Aran je víc než tisíc let po smrti.“

Yorick přikývl. „V objektivním čase jistě. Ale v mém subjektivním čase mě ani ne před hodinou odeslal svým strojem času. A až si s vámi promluví, vrátím se zase k němu na raport, abych ho informoval, jak to šlo.“

Otec Al seděl mlčky a pokoušel se to strávit.

„Doktor Angus objevil cestování v čase v roce 1952,“ pokračoval Yorick. „Hned si uvědomil, že má něco, co se mu každý bude snažit ukrást, zvláště vlády, a vůbec nestál o to, aby jeho vynález sloužil válečným účelům. Proto nepožádal o patent. Vybudoval si v tichosti svou vlastní výzkumnou laboratoř a založil společnost pro financování své práce.“

„V historických knihách se o tom nic nepíše,“ namítl otec Al.

„To jen dokazuje, jak dobře se mu podařilo udržet tajemství, ne? Vlastně ne dost dobře - velice brzy zjistil, že se časem potloukají i jiní lidé, vybavení stejnou technologií. Setkal se s nimi u starých Asyřanů, Germánů - všude možně. Časem zjistil, že povětšinou patří k jedné ze dvou organizací - Anarchistické nezávislé teroristické integraci nebo Vlajkonošům extremisticko totalistické asociace. Také zjistil, že stroje času, které používají, jsou kopiemi toho jeho - nepovolenými kopiemi. A ani jedna z organizací mu neplatila autorské poplatky.“

„Ale říkal jste, že si o patent nezažádal.“

Yorick přešel jeho námitku mávnutím ruky. „Cítil, že morálně na ně právo má - a mohli se ho aspoň zeptat. Proto založil vlastní organizaci, která má střežit práva vlastníků v dobách minulých i budoucích.“

„Včetně vlastníků patentních práv?“

„Samozřejmě. Vlastně svou organizaci nazval 'Dozor nad ochranou práv autorů a licencemi.' Velice brzy měl celou síť agentů zasahující až do roku 40 000 před Kristem, bojujících proti anarchistům z ANTI i totalistům z VETA.“

Otec Al našpulil rty. „Soudím, že tak činili podporováním demokracie.“

„Který jiný společenský systém se ve skutečnosti stará o práva vlastníků? Samozřejmě, udržet tak rozsáhlou organizaci vyžaduje spousty peněz, a tak se pustil do hledání pokladů. Poslal svého agenta řekněme do starého Řecka, aby zakopal nějaké umělecké předměty, a pak poslal tým do roku 1960, kdy i obyčejná dětská hliněná panenka získala cenu tisíců dolarů, aby je zase vykopal. Peníze, které takto získal, vyměnil za zlato a uložil je do některé z raných renesančních bank. Divil byste se, co z několika denárů udělá pět set let a kombinované úroky.“

„Poslyšte,“ přerušil ho otec Al. „Zdá se mi zřejmé, že k našemu setkání nedošlo pouhou náhodou. Proč se o mě zajímáte?“

Yorick se zašklebil. „Protože letíte na Gramarye.“

Otec Al se zamračil. „Zdá se, že máte agenty i v současném Vatikánu.“

„Neměl bych vám to říkat - ale máme u vás své vlastní duchovní.“

Otec Al si povzdechl. „A proč se zajímáte o Gramarye?“

„Hlavně proto, že se o ní zajímá ANTI a VETA. Vlastně dělají, co mohou, aby se na ní nevyvinula demokratická vláda.“

„Proč?“

Yorick se k němu spiklenecky naklonil. „Protože vám v současnosti vládne Decentralizovaný demokratický tribunál, otče, a je velice úspěšný. Už pokrývá šedesát sedm planet a rychle se rozrůstá. ANTI a VETA ho chtějí zastavit všemi způsoby - a nejjednodušší z nich je nechat ho vyrůst tak, že se sám rozpadne.“

Otec Al nechápavě zavrtěl hlavou. „Tomu nerozumím. Jak může velikost zničit demokracii?“

„Protože demokracie není zrovna nejefektivnější forma vlády. Závažná rozhodnutí vyžadují spoustu debatování, a pokud se poloměr

terranské sféry příliš rozroste, tribunové nebudou nadále schopni zjišťovat, co si o nejrůznějších otázkách myslí lid. To nutně povede k nepopulárním opatřením a voliči se dříve nebo později začnou bouřit. Nepokoje budou potlačeny, ale budou se množit represe a ty vyvolají další povstání. A dříve nebo později demokratická vláda buď zanikne, nebo se promění v diktaturu.“

„Takže podle vás je velikost demokracie limitována možnostmi komunikace.“ Otec Al se zahleděl do prostoru a pak pomalu přikývl. „To zní logicky. Ale co s tím má co dělat Gramarye?“

„Většina jejích obyvatel jsou latentní telepati - zhruba deset procent jsou aktivní, schopní a velice mocní.“

Otec Al vytřeštil oči. Cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení. Pak kývl hlavou. „Už chápu. Pokud je mi známo, telepatie je okamžitá bez ohledu na to, jak velká vzdálenost odděluje odesílatele a příjemce.“

Yorick přikývl. „Kdyby jí DDT vládl, mohla by se demokracie rozpínat neomezeně. Ale telepaté musí být dobrovolníci, otče. Nemůžete čekat přílišnou přesnost od zpráv přenášených telepaty, kteří jsou vašimi otroky a nenávidí vás.“

„Nehledě na to, že nutnou podmínkou pro členství v DDT je životaschopné demokratické zřízení. A tak DDT dbá na to, aby se na Gramarye vyvinula demokratická vláda.“

Yorick znovu přikývl. „Od toho má DDT SPORT - aby vyhledával Zapomenuté kolonie a dohlížel, aby se na nich vyvíjela demokratická vláda. A ANTI a VETA se zase snaží, aby SPORT neuspěl.“

Tvář otce Ala se znechuceně zkrivila. „Cožpak už ve vesmíru opravdu neexistuje místo prosté politických pletich? Kolik agentů vlastně má SPORT na Gramarye?“

„Jednoho.“ Yorick se pohodlně opřel a zašklebil se.

„Jednoho? Na tak důležité planetě?“

Yorick pokrčil rameny. „Doposud jich víc nepotřebovali - a příliš mnoho kuchařů může, jak známo, zkazit jídlo.“

Otec Al se opřel lokty o stůl. „Není tím agentem náhodou Rodney d' Armand, který tu planetu objevil?“

Yorick přikývl.

„A Rod Gallowglass? Jak ten do toho zapadá?“

„To je Rodney d' Armand. Dává přednost tomu používat falešné jméno.“

„Je to bezpečnější, co?“ Otec Al se znovu zahleděl do prostoru a zabubnoval prsty na stůl. „Ale je to efektivní?“

„Samozřejmě. Zatím odrazil dva velké spojené útoky ANTI a VETA. A co víc, použil ta vítězství k tomu, aby nasměroval současnou monarchii na cestu k demokratické vládě.“

Obočí otce Ala se zvedlo. „Pak je velice schopný. A má v sobě navíc objevit i jisté psychotronické schopnosti?“

„Má zmizet,“ opravil ho Yorick, „a až se po několika týdnech zase objeví, bude skutečným, plnohodnotným a čtyřiadvacetikarátovým čarodějem schopným vyvolat armády válečníků z ničeho. A to bude jen začátek.“

Otec Al se zamračil. „Chcete říct, že to dokáže bez psychotronického nadání?“

Yorick přikývl.

„Tak co bude zdrojem jeho moci?“

„To už je váš obor, otče.“ Yorick namířil na kněze ukazováček. „Vy nám to povíte - pokud se vám podaří zastihnout ho dřív, než zmizí a půjdete s ním.“

„Můžete si být jist, že se o to pokusím. Ale proč nemá psychotronické nadání? Protože nepochází z Gramarye?“

„Pouze praví a rodilí gramaryané občas mívají telepatické schopnosti - a telekinetické nebo teleportační k tomu, podle pohlaví. Ženy ovládají telekinezi; což mimo jiné znamená, že dokážou létat na košťatech.“

„Jako čarodějnice z pohádek,“ vydechl otec Al.

„Tak je tam nazývají. Mužským esperům říkají 'čarodějníci'. Ti zase dokážou levitovat a přemísťovat nejrůznější věci - včetně sebe - v prostoru.“

„Ale Rod Gallowglass nic z toho nedokáže?“

„Ne, ale oženil se s nejmocnější čarodějnící Gramarye - a společně mají čtyři děti, které vykazují pozoruhodnou sbírku nadání. Vlastně by se dalo říct, že jsou všechny mocnější než jejich matka. Až si to začnou uvědomovat, bude mít *vážné* starosti.“

„Ne nutně, pokud budou řádně vychováni,“ namítl otec Al mechanicky (v posledních letech získal dost vlastních zkušeností). „Je to zvláštní, že jsou mocnější, než jejich matka, když nezdědily psychotronické geny i po otci.“

„Že ano?“ Yorick se zašklebil. „Já tyhle drobné záhady prostě zbožňuju - hlavně když je řeší někdo jiný. Ale možná že to ani tak moc divné není - většina potenciálu planety ještě dříme. Chci říct, kříží se mezi sebou teprve několik set let.“

„Kříží... ano...“ Otec Al se zatvářil zamyšleně. „Pak tedy vysvětlení spočívá v jejich předcích, že?“

„Byla to banda potrhých podivínů.“ Yorick mávl rukou. „Slyšel jste někdy o Společnosti kreativního anachronismu, otče?“

„Ne. Co je to?“

„Různorodá sbírka nespokojenců, kteří se snažili zapomenout, že žijí v době technického pokroku, oblékali se do středověkých kostýmů a šermovali meči.“

„Aha, chápu.“ Otec Al se shovívavě usmál. „Pokoušeli se vrátit životu trochu krásy.“

„Jo, to byl jejich problém. Jejich představy o kráse vyžadovaly individualitu a její posílení - takže nebyli v době vlády Proletářské asociace států Terry příliš populární. Když na ně PAST přišla, společnost rozpustila a její vůdce nechala popravit. Mimochodem, všichni požádali o smrt stětím... Zbytek organizace se přesunul do podzemí; stali se páteří DDT revolucí Terry. Alespoň většinou; říká se, že asi čtvrtina z nich strávila příštích několik staletí hraním hry nazvané 'Dungeons & Dragons'. V podzemí se jim docela zalíbilo.“

„Velice zajímavé,“ řekl otec Al suše. „Ale pořád nechápu, co s tím má co dělat Gramarye.“

„Tucet nejbohatších členů SKA předem vytušilo, že je jim PAST na stopě, a koupili zastaralou kosmickou loď. Nazvali se *Romantic Emigrés* a nalodili se spolu se svými věrnými na palubu. Pak odletěli do neznáma - čím neznámějšího, tím lépe. Když přistáli na vhodné planetě, pojmenovali ji Gramarye a založili na ní svou verzi ideální středověké společnosti - architekturu vzali ze čtrnáctého století, hrady z třináctého, zbroj asi tak z patnáctého a oblečení ze všech epoch od

pádu Říše římské až po renesanci. Vládli si, jak se dalo. Měli i krále, ale moc na něj nedali. Však si to dovedete představit.

Otec Al přikývl. „Romantici a odpadlíci - a vysoká koncentrace esperských genů.“

„Správně. Ženili se spolu a vdávali několik set let a časem začali produkovat telepaty, telekinetiky, levitátory a projektivní telepaty...“

„Projektivní?“ Otec Al se zamračil. „O tom jste se nezminil.“

„Ne? Víte, mají tam takovou látku, kterou nazývají 'čarodějnický mech'. Je to houba citlivá na telepatii. Pokud čarodějnice toho správného druhu na něco usilovně myslí, houba se promění v to, na co myslí. Romantici samozřejmě mají rádi pohádky...“

„Ne.“ Otec Al zbledl. „To je nemožné.“

„Ale ano, je to tak - a teď tam na vás vykukuje elf zpoza každého buku. Můžete se tam setkat i s vlkodlaky nebo duchy. No, mohlo to být horší. Kdyby se zhlédli v alžbětinské době, stvořili by *Frankensteina*.“

„Bohu díky za tu útěchu!“

Yorick přikývl. „Budete mít dost starostí s tím, co tam už je. A buďte opatrný - tu a tam se objeví docela nové nadání.“

„Ano? No, děkuji za varování. Ale zajímalo by mě... Proč mi to všechno říkáte? Proč to doktor McAran prostě nenapsal do dopisu?“

„Protože pak by ho papež dozajista považoval za šílence,“ vysvětlil Yorick pohotově. „Ale jelikož tam napsal jen holý fakt a doplnil ho o přesnou 'předpověď' zvolení nového papeže...“

„S trochou pomoci vašeho agenta ve Vatikánu,“ dopověděl otec Al.

„Nesmýšlejte o něm špatně, otče. Je z vašeho řádu. Tak či tak, dopis papeže přesvědčil a on vás poslal na Gramarye.“

„Důmyslné. Ale proč jste se vůbec obtěžovali s dopisem, když jste se se mnou stejně setkal osobně?“

„Protože byste mi nevěřil, kdybyste předtím nečetl ten dopis.“

Otec Al odevzdaně rozhodil rukama. „Vzdávám se! Nemám ve zvyku přit se proti ryzím argumentům - hlavně když jsou tak dobře podložené. Ale povězte mi - proč to děláte? Proč to pan McAran dělá?“

„Protože se nás ANTI a VETA pořád snaží sabotovat, jak můžou. Většinou je to my versus oni - a vy s Rodem Gallowglassem patříte k nám. Pokud prohraje on, prohrajeme my - a několik trilionů lidí v různých dobách ztratí mnoho ze svých osobních práv.“

„Hlavně držitelé patentů,“ řekl otec Al.

„Samozřejmě. Mimochodem, doktor Angus si stroj času nakonec patentoval - v roce 5029.“

„Poté, co se tajemství prozradilo?“

Yorick přikývl.

„Jak mohl získat patent, když už byl stroj obecně známý?“

„Zamyslel jste se někdy nad tím, jak těžké je prokázat, kdy byl vynalezen stroj času?“ Yorick se zašklebil. „Je to roztomilý problémek. Přemýšlením o tom si můžete ukrátit čas - řekněme při cestě na Gramarye.“ Podíval se na hodinky. „Když už o tom mluvím, raději si pospěšte - ANTI a VETA už troubí k dalšímu velkému útoku na Gramarye. Samozřejmě zase prostřednictvím nastrčených prostřádků.“

„Ano?“ zeptal se otec Al. „A kdo jsou ti prostřádky?“

„Církev, samozřejmě.“ Yorick se zašklebil. „Hodně štěstí, otče.“

Kapitola 3

„Jak si nějaký špinavý kněz může dovolit vzdorovat naší moci!“ zvolala královna Kateřina.

Kráčeli chodbou královského paláce směrem k audienční síni. Leštěné dubové táflování vrhalo matné pablesky, tlusté koberce tlumily Kateřininy rázné kroky.

„Jeho šat není špinavý, má drahá,“ odpověděl Tuan. „A ovládá všechny kněze v naší zemi.“

„Opat?“ Rod se zamračil. „Myslím, že mi v posledních letech něco uniklo. Copak nepřijímá rozkazy od biskupa?“

Tuan se na něj zmateně podíval. „Co je to 'biskup'?“

„Ehm - na tom nezáleží.“ Rod polkl. „Jak to, že opat z klášteřa ovládá kněze z farností?“

„Protože všichni kněží v zemi přísluší k řádu svatého Vidiconu!“ odsekla Kateřina nevrle. „Jak to, že Velký čaroděj tohle neví?“

„Ehm - myslím, že jsem nikdy nebral náboženství moc vážně.“ Rod vlastně ani nechodil na nedělní mše, ale měl pocit, že teď není vhodná doba se o tom šířit... „Takže tady vede církve opat - a chápu, že není příliš nadšen tím, že kněze jednotlivých farností jmenuješ ty. *Ted* mi to začíná dávat smysl.“

„Poněkud, ale ne přespříliš,“ poznamenal Tuan zachmuřeně.

„Kde byl, když své kněze jmenovali baroni?“ zahřímala Kateřina. „Ach, na ně by se neodvážil! Ale když má teď přijmout, co jsme mu určili my... Uh!“

Dělová koule dětského tělíčka ji zasáhla do nohou, pokřikující: „Mami, mami! Čas na šachy! Čas na šachy!“

Kateřinina tvář znatelně zjihla, vzala dítě do náručí, postavila ho na zem a poklekla před ním. „Ano, zlatíčko. Je čas, kdy spolu obvykle hrajeme šachy. Ale dnes ráno tvoje maminka nemůže; musíme si promluvit s lordem opatem, já a tvůj otec.“

„To není *spravedlivé*!“ protestoval malý princ. „Včera jsi také nemohla hrát!“

Tuan něžně zajel chlapci rukou do vlasů. „Ano, Alaine, včera tvá matka musela hovořit s vévodou d’Bourbon.“

„Ne že bych si to přála.“ Kateřinin hlas opět citelně zchladl. „Leč ani král a královna nemohou dělat jen to, co se jim líbí, můj chlapče.“

Rod si uvědomil, že už definitivně dospěla.

Alain se zamračil. „To není spravedlivé!“

„To není,“ přisvědčil Tuan a smutně se usmál. „Leč...“

„Hluboce se omlouvám, Vaše Veličenstva!“ Postarší dáma v šedém čepci a šatech se zářivě bílou zástěrou přispěchala do místnosti a uklonila se. „Jen na půl minuty jsem z něj spustila oči a...“

„To je v pořádku, dobrá chuť.“ Tuan ji mávnutím ruky umlčel. „Kdybychom si pro svého syna nemohli najít chvilku času, k čemu by nám bylo království? Leč nesmíš nás dlouho zdržovat od záležitostí státu, můj synku, nebo nebude žádného království, kterého by ses mohl jednou ujmout! Teď běž se svou chůvou - a tohle si vezmi s sebou.“ Sáhl do měšce u opasku a podal mu několik švestek naložených v cukru.

Alain se zatvářil trucovitě, ale švestky přijal. „Brzy?“

„Hned, jakmile vyřídíme tu záležitost s lordem opatem,“ slíbila Kateřina. „A teď už opravdu běž. Přijdeme za tebou, než se naděješ.“ Políbila ho na čelo, otočila ho a jemným štulcem ho pobídla k odchodu. Chlapec odkráčel s chůvou, cestou se neustále ohlížeje přes rameno.

Jeho rodiče se za ním dívali s něhou v očích.

„Hezký chlapec,“ prohodil Rod.

„To je,“ přisvědčila Kateřina. Obrátila se k Tuanovi. „Ale ty ho příliš rozmazluješ!“

Tuan pokrčil rameny. „Pravda; leč k čemu jsou chůvy? A nezapomínej, madame - ještě nepřešel pod mou výchovu.“

„To jsem si myslel,“ řekl Rod a přikývl. „Otec jako mistr šermu.“

Tuan pokrčil rameny. „Můj otec mne také učil. Byl přísný - avšak nikdy jsem nezapochyboval o jeho lásce.“

„Tvůj otec je velký muž.“ Rod znal starého vévodu Loguira docela dobře. „Co *ten* si myslí o vašem dosazování kněží do jednotlivých farností?“

Tuanova tvář potemněla. Znovu vykročil k audienční síni. „Není tím zrovna nadšen, ale chápe, že je to třeba. Proč to nevidí lord opat?“

„Protože to snižuje *jeho* autoritu,“ odpověděl Rod okamžitě. „Ale není vaše jmenování jen formální záležitost? Chci říct, kdo dává příkazy kněžím, *poté*, co jsou jmenováni?“

Tuan se zastavil a Kateřina se otočila, oba se podívali na Roda. „Máš pravdu,“ řekl Tuan pomalu. „Když kněze jmenovali baroni, dávali jim příkazy oni - a když se pak Kateřina ujala své vlády, začali naši soudci dohlížet, aby tak nadále nečinili.“ Podíval se na Kateřinu a zamračil se. „Dávala jsi snad příkazy kněžím *ty* ?“

„Nemyslela jsem na to,“ přiznala Kateřina. „Připadalo mi nejlepším ponechat jim volnost, aby se řídili jen slovem Božím.“

„To mi připadá jako docela dobrá politika,“ přisvědčil Rod. „Existuje nějaký důvod to měnit?“

Tuan se rozzářil. „Nedělal bych to, až na případy, kdy kněz poruší zákon - a musím přiznat, že v takovém případě lord opat zasahuje přísněji, než bych to udělal já, vyjma hrdelních zločinů.“

„Nějaký spor?“

„Nikdy,“ prohlásila Kateřina a Tuan zavrtěl hlavou. „Při každém provinění dost těžkým, aby byl souzen Korunou, opat vyloučí viníka z řádu a zbaví ho kněžského vysvěcení - a pak se ho přirozeně chopí náš soudce. Ano, teď chápou, kam míříš - necháváme opata, aby vládl našim kněžím, je to tak?“

„To je politováníhodné opomenutí,“ zaskřípala zuby Kateřina.

„Ne tak docela,“ zašklebil se Rod. „Získala jste tím duchovní na svou stranu proti baronům - a jejich ovečky s nimi. Ale teď...“

„Ano, teď.“ Tuanova tvář znovu potemněla. „Leč co nám záleží na kněžích; tak či tak, nemají příliš na výběr mezi opatem a králem. Ano, jde-li mu pouze o přiznání moci slyšením, dopřejme mu ho! To nejdůležitější už stejně má.“

„Pokud je to vše, oč mu jde,“ odtušila Kateřina.

„Že by měl za lubem ještě něco jiného?“ Rod cítil, jak se mu vlasy na temeni hlavy zježily. „Pak by to mohla být práce pro mou proFESSi rádce a čaroděje.“

„Tradiční konflikt mezi Církví a Korunou,“ ozval se Fessův hlas za jeho uchem, „se točí kolem dvou zásadních bodů: světská justice

versus církevní, zvláště pak v otázkách týkajících se víry; a držení podstatné části panství nesoucích daně církvi.“

„Ano, a to je mnohem vážnější,“ řekl Tuan hořce. „Myslí si, že se příliš málo staráme o chudé.“

No, bylo to povzbudivé vědět, že i počítač se může zmýlit. „To mi nepřipadá zrovna jako katastrofa.“

„Že ne?“ Kateřina rozčileně zvedla hlas. „Žádá nás, abychom mu předali veškerou správu charitativních fondů!“

Rod zaváhal. Tak *tohle* bylo opravdu jiné kafe! „Hm. Chce tedy převzít podstatnou část státní administrativy!“

„Jen to a nic jiného.“ Tuan se zase vrátil ke své ironii. „A tu, která získává největší podporu lidu.“

„Pravděpodobně je to začátek nástupu teokracie,“ oznámil Fessův hlas Rodovi za uchem.

Rod zaskřípal zuby a doufal, že to Fess uslyší. Některé věci mu vysvětlovat nemusel. Pokud na Gramarye zavládne teokracie, pomyslel si, jakou má asi šanci demokracie? „Myslím, že toho by ses vzdávat neměl.“

„I já myslím, že ne.“ Tuan si ulehčené oddechl a znovu se napřimil. Kateřina se rozzářila.

Což ovšem vůbec nemuselo znamenat, že je všechno v pořádku.

„Pojďme tedy,“ Tuan vykročil k těžkým, mosazí kovaným dvoukřídlým dveřím. „Opásej svá bedra, lorde Velký čaroději.“

Dobrá připomínka, pomyslel si Rod - chce mu naznačit, že ho řadí na rovinu s mužem, se kterým se chystají utkat.

Dveře se otevřely a odhalily osmiúhelníkový sál vystlaný koberci a osvětlený velkými panelovými okny, bohatě vyšívané tapiserie rozvěšené po stěnách, vysoko sahající police naplněné knihami vázanými v kůži...

...a podsaditého muže v hnědé sutaně s lysinou na hlavě, lemovanou řídkými hnědými vlasy. Obličej měl kulatý a blahobytný, a leskl se mu, jako by si ho mazal tukem. Byl to laskavý obličej, obličej stvořený k úsměvu, takže bylo poněkud zarážející vidět, jak se mračí.

Tuan vešel do síně; Kateřina a Rod ho následovali. „Lorde opate,“ prohlásil král, „rád bych ti představil Roda Gallowglasse, lorda Velkého čaroděje.“

Lord opat nevstal - konec konců, byl představitelem prvního stavu a Rod až druhého. Zamračil se ještě víc, ale kývl a řekl: „Už jsem o tobě mnohé slyšel, lorde čaroději.“

„Lorde opate.“ Rod odpověděl lehkou, rezervovanou úklonou a dodal neutrálním hlasem: „Věřím, že slyšel jen dobré věci; má magie je bílá.“

„Tak mi i řekli,“ přisvědčil opat, „ale každý si musí udělat úsudek sám.“

„Samozřejmě.“ Opat se zdál být tvrdým oříškem - bylo vidět, že usilovně pracuje na tom, aby jím byl. Tak usilovně, že zapřel svou přirozenou povahu.

„Veličenstva,“ řekl opat. „Měl jsem za to, že jsem se měl sejít jen s vámi.“

„Tak tomu i je,“ řekl Tuan rychle. „Ale věřím, že přítomnost lorda Gallowglasse nám nebude na překážku; zjišťuji, že na mne má umírňující vliv.“

Opat se na okamžik přestal ovládat a na tváři se mu objevil výraz úlevy. Pak byl najednou pryč a nahradila ho strnulá maska; ale Rodovi to neuniklo. Zjevně mu Rodův umírňovací vliv na Veličenstva nebyl proti mysli. Což znamenalo, že nepřišel pro kapitulaci, ale pro řešení. Rod upřel oči na jeho hrud’.

Mnich si toho všiml. „Proč tak hledíš na můj odznak?“

Rod sebou překvapeně trhl a pak se usmál, jak nejtepleji dokázal. „Omlouvám se, lorde opate. Vlastně jsem se na něj díval proto, že ten odznak vídám u všech kněží na Gramarye, ale pořád mu nerozumím. Připadá mi to poněkud zvláštní vidět náprsní kapsu na sutaně; v historických knihách to tak určitě nebylo.“

Opatovy oči se rozšířily - Rod ho zjevně nachytil na švestkách. Ale na jakých? Rod se nadechl a pokračoval: „Nedovedu si zkrátka představit, proč by měl kněz nosit v kapse šroubovák - předpokládám, že ta malá žlutá rukojeť je od šroubováku?“

„Samozřejmě.“ Opat se usmál, vytáhl drobný nástroj z kapsy a ukázal ho Rodovi - ale v očích při tom měl ostražitý výraz. „Je to jen odznak řádu svatého Vidiconu, nic víc.“

„Aha.“ Rod se podíval na šroubovák a pak na Tuana po své levici. „Ale pořád nechápu, k čemu je mnichům.“

Opatův výraz trochu změkkl. „Jednoho dne, až budeme mít všechny nepříjemné záležitosti za sebou, lorde čaroději, budu ti vyprávět o zakladateli našeho řádu, svatém Vidiconovi.“

„Domluveno!“ řekl Rod a odpicnul ho ukazováčkem.

„Amen!“

A ledy byly prolomeny.

Opat se opřel oběma dlaněmi o stůl. „Teď nás však čekají závažnější záležitosti.“

Rod cítil, že teplota v místnosti zase povážlivě klesla.

Opat vytáhl ze sutany svitek pergamenu a podal ho Tuanovi. „S veškerou úctou a vážností musím Vašemu Veličenstvu předat tuto petici.“

Tuan pergamen přijal a rozvinul ho tak, aby jeho obsah viděla i Kateřina. Královna ho přelétla očima a zalapala po dechu. Rozhněvaně se obrátila na opata. „Jistě nepředpokládáš, mylorde, že by Koruna mohla takový požadavek přijmout?“

Opat bojovně vysunul čelist a nadechl se.

Rod cítil, že je čas zasáhnout. „Ehm, jak je petice formulována, Vaše Veličenstvo?“

„S ohledem na naše závazky ke Státu a Vaším Veličenstvům,“ četl Tuan, „důrazně doporučujeme...“

„Aha,“ řekl Rod a mávl rukou. „Takže je to jen doporučení, nikoliv požadavek.“

Opat překvapeně vytřeštil oči.

Kateřina křečovitě sevřela rty. „Pokud by Koruna cítila potřebu rady...“

„Ehm, když Vaše Veličenstvo dovolí,“ zasáhl znovu Rod. „Bojím se, že pořád ještě nevím, o čem je tady řeč; mohl bych slyšet zbytek té petice?“

„Primus,“ četl Tuan, „s bolestí kvitujeme, že Vaše Veličenstva snižují autoritu Svaté matky církve jmenováním...“

„Aha. Tak tady spočívá jádro celé záležitosti.“ Rod se zaklonil, vstal a pozvedl ukazováček. „Prosím Vaše Veličenstva za prominutí, že stále přerušuji, ale věřím, že je opravdu čas ujasnit si některé pojmy. S autoritou jsou vždycky problémy. Lidé potřebují Církev, ale potřebují i silnou civilní vládu; potíží je v tom, jak zařídit, aby spolu

vláda a církev spolupracovaly, že? Například...” Rod rychle přelétl očima pergamen a pokračoval. „Například je tu bod o spravování fondu pomoci chudým. Co špatného shledáváte na spravování tohoto fondu Korunou, lorde opate?”

„No... chci říct...” Rod takřka slyšel, jak opatovy mozkové závitky zuřivě skřípají; byl připraven na ohnivou argumentaci ohledně jmenování kněží. „No, prostě a jasně, jsou příliš malé, v tom to je! V tom je celá potíž!”

„Aha.” Rod přikývl a významně se podíval na Tuana. „Takže jsme se velice rychle dostali k finančním otázkám.”

Nebylo to sice docela tak, ale Tuan na svou nárážku zareagoval okamžitě. „Ano, vskutku rychle. Dáváme vám vše, co Koruna může postrádat, lorde opate - a ještě trochu navíc; vždyť my sami nemáme příliš velký majetek, já a královna.”

„Já vím, že nemáte.” Opat byl zjevně na rozpacích.

„A je to tak záměrně. Nemáme v úmyslu jíst ze zlatých talířů, jestliže náš lid hladoví. Pokud *přesto* hladoví a peníze, které jim dáváme, nestačí, nevíme, co bychom proti tomu mohli dělat.”

„Mohli byste nařídit vyšší daně,” navrhl opat nepříteli přesvědčivě.

Tuan zavrtěl hlavou. „Za prvé, kdybychom to udělali, baroni, od kterých daně vybíráme, by je jednoduše vyždímali ze svých poddaných, kteří jsou právě těmi chudými, o které se tady jedná; a za druhé, pokud by nepovstali sami baroni, poddaní by se vzbouřili docela určitě. Ne, lorde opate - daně jsou už teď dost vysoké a my je zvyšovat nebudeme.”

„Například ty sám, lorde opate,” dodala Kateřina sladce, „bys jako první protestoval, kdybychom uvalili vyšší daň na všechnen ten obrovský majetek Církve!”

„A málo by to pomohlo,” prohlásil opat škrobeně. „Řádu patří pouhá čtyřicetina celého království!”

„Číslo souhlasí,” zabzučel okamžitě Fess Rodovi do ucha. A pokud to prohlásil Fess, tak to *byla* pravda - statistika totiž byla jeho hobby.

Ale Rodovi připadlo zvláštní, že by středověký opat mohl mít tak přesné údaje, aniž by nahlédl do státních záznamů.

„Mnozí baroni mají víc!“ pokračoval opat. „A z našich příjmů z těchto polností je velká část dávana chudým - takže by Koruna našim zdaněním příliš nezískala. Leda snad,“ navrhl, „že byste vy mocní chtěli chudým ještě víc vzít!“

„Tak vidíš.“ Rod rozhodil ruce ve výmluvném gestu. „Pramen vyschl, sám jsi to řekl.“

Opat vzhlédl, vytřeštil oči a uvědomil si, že Rod má pravdu.

„A pokud Církev i Stát dali už všechno, co mohli,“ pokračoval Rod, „co ještě zbývá?“

„Svěřit správu chudinského fondu jedinému pokladníkovi,“ řekl opat rychle; a Rod zjistil, že ztrácí iniciativu. „V současnosti se rozdělováním peněz zabývá dvojnásobek lidí, než je třeba. Známe vesnice, kde jsou dva chudobince, z nichž jeden náleží Řádu a jeden Koruně – a přitom tam žije sotva deset duší, jež ten či onen potřebují! Takové zdvojování je nákladné. Kdyby se správou zabývala jen jediná skupina, mohlo by se víc peněz rozdat chudým - a jelikož bratři od svatého Vidiconu pracují jen za jídlo a lože, byli by určitě tou nejlevnější pracovní silou!“

Rod se zamyšleně posadil. Jistě, je *možné*, že na tohle přišel lord opat sám - ale Rod o tom přinejmenším pochyboval.

„Subjekt mluví o duplikaci výkonů,“ zabzučel mu Fess do ucha, „což nasvědčuje systémové analýze. Takové analýzy jsou pro středověkou společnost příliš složité. Je třeba počítat s vnějšími vlivy.“

Nebo vlivy cestovatelů v čase. Kdo tentokrát strká nos do záležitostí Gramarye, pomyslel si Rod - anarchisté nebo totalisté z budoucnosti? Pravděpodobně anarchisté; ti měli ve zvyku pracovat s představiteli nejvyšších míst. Ačkoliv mluvilo se tu i o proletariátu...

Zamyslel se na příliš dlouhou dobu. Kateřina už zase mluvila: „Mám tedy propustit stovku svých věrných služebníků, vzít chléb jejich ženám a rodinám! To bys chtěl, lorde opate; taková je tvá spravedlnost?“

Obličej lorda opata zrudl; byl čas, aby Rod zase zasáhl. „Ani jeden systém jistě není dokonalý, lorde opate. Ale pracují-li současně dva, jeden kryje nedostatky druhého.“ *Slyšel o teorii renundace?*

„Například, rozděljuje Církev ještě pořád peníze rovným dílem mezi všechny farnosti?“

„Ano.“ Lord opat se zamračil. „Ty, které se nevyberou v samotných farnostech.“

„Ale farnost Runnymede má mnohem víc potřebných než farnosti venkovské,“ namítl Rod.

Opat zamrkal a vytřeštil oči.

„Nemyslím, že by si toho kněží jednotlivých farností všimli; jsou tak zavalení prací.“ Rod byl expert na zachovávání tváře druhých. „Ale královi úředníci to vidí a starají se, aby všichni měli alespoň to nejnutnější. To je výhoda zdvojeného systému - a nevýhoda jediného. Kdo by si pak všiml toho, co kněžím unikne?“

Opat se už ale mezitím stačil vzpamatovat. „Něco pravdy na tom je,“ připustil. „Ale pokud tu mají vedle sebe existovat dva systémy, alespoň jeden z nich by mohl být samosprávný. Nefungovalo by to snad tímto způsobem nejlépe?“

Rod se podíval na krále a královnu. Kateřina nad tím uvažovala - a nechtělo se jí příliš přiznat, že je to pravda.

„Ano,“ řekl nakonec Tuan pomalu. „Přiznávám, že na tom něco je.“

„Ale ten můj samosprávný být nemůže!“ Opat udeřil dlaní do stolu a spokojeně se usadil. Očividně byl rád, že se mu podařilo uniknout tématu, ve kterém se necítil příliš silný.

„Ne - myslím, že skutečně nemůže.“ Co se Roda týkalo, načasování bylo skvělé.

„Ne. Jelikož Koruna jmenuje kněze na farnosti, nemohu tam poslat muže, kteří by se pro to posláním hodili nejlépe. Není to na škodu dvojitému řetězu pomoci chudým, o kterém tu mluvíme?“

„Naše jmenování jsou přinejmenším lepší než jmenování baronů, kteří si za své rozhodování nechávali zaplatit,“ odpověděla Kateřina, ale z hlasu se jí vytratilo všechno zaujetí.

„Za což Vašemu Veličenstvu ze srdce děkuji.“ Opat se uklonil. „Ale není už čas k dalšímu kroku na cestě vzhůru?“

„Možná,“ řekl Tuan zamyšleně, „ačkoliv Koruně jistě neprospěje, když bude zmenšovat svou vládu...“

„Ale není to v zájmu lidu?“ opáčil opat.

Tuan se zamračil. „Zdá se, mylorde, že máš připravenou odpověď na každou naši otázku. Jistě však chápeš, že se teď já a královna budeme chtít poradit o věci, kterou jsi před námi tak laskavě předeštel.“

„Bude to nepříjemná debata,“ varovala Kateřina, „a velice ohnivá.“

Tuan se zašklebil. „Co se dá dělat. Omluvíš nás teď, lorde opate? Rádi bychom se do toho pustili, dokud máme vše v čerstvé paměti.“

„Ale samozřejmě, Vaše Veličenstva.“ Opat vstal a dokonce se trochu uklonil. „Mohu předpokládat, že mě zavoláte, až budete připraveni dále o té věci diskutovat?“

„Buď ubezpečen, že zavoláme,“ odpověděl Tuan chladně, „Bůh s tebou.“

„I s vámi,“ zamumlal opat a nakreslil ve vzduchu znamení kříže. Dveře se rozletěly a obě Veličenstva odkráčela ruku v ruce z audienční síně - ale spíš aby si zahráli šachy se svým malým synkem, pomyslel si Rod, než aby diskutovali o státních záležitostech.

Nemohl ovšem dopustit, aby si to myslel i lord opat - a aby začal vyzvídat. „A teď, mylorde - co se zakladatele vašeho řádu týče...“

„Ehm?“ Opat se zatvářil zaskočeně. „Ach, ano! Jak jsem řekl, až bude víc času.“

„Mám všechen čas, co ho na světě je,“ ujistil ho bezelstně Rod. „Žena mne čeká až k večeři.“

Ozvalo se slabé zahřmění a v místnosti se objevil Toby s očima jako talíře. „Lorde čaroději, rychle! Posílá pro tebe Gwendylon - tvůj syn Geoffrey se rozplynul ve vzduchu!“

Rod potlačil nával paniky. „Hm, to přece dělá pořád, Toby - zvlášť, když tam jsi ty. Myslíš, že je to tentokrát něco vážnějšího?“

„Posílala by pro tebe, kdyby nebylo?“

„Ne, ať visím, jestli ano!“ Rod se obrátil na opata. „Je mi líto, mylorde, ale budu se muset omluvit! Moje manželka je ženou *velice* zdravého úsudku!“

„Samozřejmě, spěchej, a nežádej o svolení upovídaného starce! A Bůh tě provázej, lorde čaroději!“

„Děkuji, mylordel!“ Rod vyběhl ze dveří s Tobym v patách. „Snaž se nezjevovat takhle z ničeho nic, když je nablízku někdo z kléru, Toby,“ poradil mu. „Znervózňuje je to.“

Kapitola 4

„Někdo na mne bude čekat, aby si mne vyzvedl,“ pomyslel si otec Al, zatímco uháněl v pneumatickém automobilu podzemním tunelem spolu s tuctem ostatních cestujících z Terry. Zrovna se vyhrnuli z raketoplánu, který bezpečně přistál na Měsíci, a sháněli se po tabuli odletů. Otec Al našel svůj východ a zjistil, že loď na Beta Cassiopeia odlétá v 17:23 GST od brány 11 čtvrtého severního terminálu. Pak se podíval na digitální hodiny a ke svému zděšení zjistil, že už je 17:11 a on je u dvě stě dvacítky v jižním terminálu. To znamenalo, že byl od své lodi vzdálen o sto osmdesát stupňů v horizontálním i vertikálním směru - tedy přesně na druhé straně umělého planetoidu Stanice Proxima, který měl v průměru dva a půl míle!

Tak zase rychle zpátky do tunelu. Jediná výhoda byla, že už nemusel procházet celnicí, protože dosud neopustil stanici. To a rychlost pneumatického vozu - dvě a půl míle dokázal urazit za tři minuty. Dokázal by to i za několik sekund, ale počítač mu nedovoloval překročit na začátku a konci jízdy akceleraci a deceleraci 1,5 G. Ani otec Al nestál o to skončit jako tenký film na předním okně vozu. Pět minut mu trvalo, než našel správný tunel, a další čtyři minuty čekal na pneuvůz.

Decelerace ho přitlačila k přednímu panelu, pak zmizela. Dveře se zasyčením otevřely a on vyskočil ven a začal se prodírat mezi ostatními pasažéry, tísníci se na plošině. „Promiňte... Promiňte... Omlouvám se, madam... Jémine! Opravdu jsem vám na tu nohu šlápl nerad, pane...“

Pak byl najednou na druhé straně a s prsty pevně sevřenými na rukojeti svého kufru, upíral oči na stupnici výtahu.

Minuty se neskutečně vlekly, zatímco odosobněný, sterilní hlas ozývající se odněkud ze stropu oznamoval, že kosmická loď společnosti Chairlady Spaceways číslo 110 na Beta Cassiopeia je připravena k odletu u brány 11; poslední upozornění pro cestující kosmické lodi společnosti...

Dveře výtahu se se zasyčením otevřely. Otec Al ucouvl, aby lidé z výtahu mohli vystoupit, a to byla chyba - jiných pět cestujících se okamžitě protlačilo před něj. Dveře se se zasyčením zavřely a on se k nim začal prodírat za pomoci loktů. „Promiňte... Je mi líto, ale je to skutečně důležité... Omlouvám se, pane, ale moje loď právě odlétá a další poletí až za dlouho...“

Pak se dveře zase otevřely a on se vmáčkl dovnitř, s očima upřenýma na ukazatel. Správně - brána 10 až 15 a ručička se pohybovala doleva! Vyzrazil jako kometa ke slunci, zanechávaje za sebou dráhu odřených loktů, pošlapaných nohou a rozbouřených vášní.

Brána 11! Zajásal, skočil ke dveřím - a zjistil, že jsou zamčené. S bušícím srdcem vyhlédl oknem ve zdi a uviděl zářivý bod, elijášovy plamínky obklopující kosmickou loď, která se stále zmenšovala a mizela do dáli.

Na okamžik ho zaplavil pocit marnosti, ale pak bojovně vysunul bradu a vypjal hrud'. Proč by se tím měl vzrušovat? Koneckonců, nemůže to tak dlouho trvat a poletí další.

U tabule odletů však zjistil něco jiného. Další let na Beta Cass byl plánován až za týden! Nevěřicně vytřeštil oči. Yorickovo upozornění, aby si pospíšil, mu znovu zaznělo v uších. Rod Gallowglass měl zmizet a otec Al se měl postarat, aby zmizel s ním!

Někde vzadu v jeho mysli se začalo formovat ošklivé podezření. Nesporně bylo ještě příliš brzy prohlásit to s určitostí - třikrát, to už je jasně nepřátelská akce, ale on se zatím zpozdil jen dvakrát; jenže Rod Gallowglass v sobě měl objevit nějakou neobyčejnou moc, jež pravděpodobně měla vliv na jeho osobnost - možná dobře skrytý a rozumově zdůvodněný, ale nepopiratelný. Možná, že se cosi zmocnilo jeho duše a obrátilo ji ke Zlu - opět skryté a rozumově zdůvodněné; ale opět nepopiratelně. Mohl být velice mocným nástrojem v rukou Zla - nebo velkou pomocí pro Dobro, pokud by se našel někdo, kdo by ho přivedl na pravou cestu a apeloval na jeho lepší stránky.

To, že otec Al zmeškal schůzku s Rodem Gallowglassem, rozhodně zvýšilo šance Zla.

A přitom to bylo tak snadné zařídit - stačilo jen dohlédnout, aby zmeškal svou kosmickou loď a dostal se na Gramarye příliš pozdě!

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

Peklo se nemuselo postarat o nic víc, než aby se Démon zvrácenosti projevil v trochu větší míře než obvykle. Možná měl kapitán lodi špatnou náladu a rozhodl se nečekat ani o sekundu déle, než byla jeho povinnost, třebaže jeden ze zaknihovaných pasažérů ještě nedorazil... Možná se jeden z dispečerů ráno pohádal s manželkou a vylil si zlost na zbytku světa tím, že změnil přístaviště kosmické lodi ze čtyřicáté severní brány na dvě stě dvacátou jižní; možná Finagle triumfoval a zvrácenost vesmíru dosáhla svého maxima.

Otec Al se otočil na podpatku a vydal se zpátky do centra terminálu.

Došel na hlavní veřejné prostranství a vydal se podél dlouhé řady obchodů, pozorně pátraje v jejich výkladech. Církev dělala, co mohla, aby její členové měli Svátost kdykoliv na dosah bez ohledu na to, jak daleko od Terry se nacházeli - a zvláště na místech, kde potřebovali útěchu víc než jinde. Existoval dokonce jeden řád, který to považoval za svou hlavní povinnost; nebylo pravděpodobné, že by přehlédln jednu z největších tranzitních kosmických stanic...

Tady to bylo - zastřené okno s nápisem 'Kaple sv. Františka z Assisi'. Otec Al prošel dvojími dveřmi, přelétl očima řady tvrdých plastických lavic, tmavočervený koberec a prostý, skromný oltářní stůl na nízkém stupínku s křížem zavěšeným nad ním a cítil, jako by z jeho ramen někdo sundal tíživé břemeno. Byl doma.

Františkáni byli velice pohostinní, ostatně jako vždycky. Ale měl trochu problém vysvětlit jim, co chce.

„Sloužit mši? *Ted*? Při vši úctě, otče, je šest hodin večer.“

„Copak nesloužíte večerní mše?“

„Jen v sobotu a pak vigilie ve svátečních dnech.“

„Bojím se, že je to skutečné nezbytné, otče.“ Otec Al podal františkánovi papežův list. „Možná toto mnohé vyjasní.“

Nerad se oháněl svým postavením - přesto cítil jisté uspokojení, když františkán při pohledu na papežův podpis a pečeť vytřeštil oči. Pak dopis složil, podal ho zpět otci Alovi a odkašlal si. „Ano. Dobře... jistě, otče. Jak si přeješ.“

„Nechci nic než mít na půl hodiny k dispozici oltář.“ Otec Al se usmál. „Nemyslím, že bude nutný plný obřad.“

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

Ale mylil se. Sotva začal sloužit mši, kolemjdoucí začali nakukovat dovnitř, na okamžik zaváhali, pak tiše zamířili k lavicím a poklekli. Když otec Al vzhlédl, aby odříkal Věřím v Boha, s překvapením zjistil, že se kaple zaplnila několika tucty lidí, většinou dobře oblečených cestujících, ale nechyběli ani staniční mechanici a členové personálu - a několik gentlemanů s třídním strništěm na bradě, jejichž kombinézy byly zalátané, promaštěné a na kolenou vytahané. Bylo to zvláštní, jak si každý velký kosmický přístav vždycky vytvořil svou vlastní chudinskou čtvrť, i kdyby byl tisíce astronomických jednotek od nejbližší obývané planety. A ještě zvláštnější bylo, kolik katolíků se vždycky vynořilo, sotva zazněl kostelní zvon.

Za těchto okolností se cítil povinen něco říct - a existovalo jedno kázání, které měl vždycky připravené. „Bratři a sestry, třebaže se nacházíme v kapli svatého Františka, dovolte mi, abych obrátil vaše mysl ke knězi, na jehož počest byl založen můj řád - k svatému Vidiconovi z Katody, mučedníku pro víru. V semináři měl problémy - byl zvyklý přemýšlet o tom, co je, místo o tom, co by mělo být. Byl samozřejmě jezuita.

Měl rovněž poněkud zvláštní smysl pro humor. Když začal učit, začali se jeho studenti divit, proč věří více Finaglovi než Kristovi. Příliš mnoho mladých vzalo jeho žerty vážně a v důsledků toho vstoupili do svatých řádů. Jeho biskupa to přirozeně těšilo, ale už méně se mu líbily pohnutky, které je k tomu vedly - a tak se do toho vložil Vatikán. Ani papežský stolec nebyl příliš nadšen Vidiconovým smyslem pro humor, a tak ho přeložili do Říma, kde by ho mohli mít lépe na očích. Aby to nějak zdůvodnili, udělali z něj hlavního inženýra Vatikánské televize.

Možná vám ten pojem dneska už nic neříká; televize bylo něco jako 3DT, ale s plochým obrazem - zkratka 3DT původně znamenala třídimenzionální televizi. Ano, stalo se to před několika staletími - léta páně 2020.

Otec Vidicon byl smutný, že musí opustit své žáky, ale na druhé straně měl radost, že zase bude pracovat s televizní technikou... a nedovolil, aby ho blízkost papeže připravila o jeho nadšení; stále o svém Stvořiteli mluvil jako o 'Kosmické katodě'...”

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

„Chvalme Pána našeho, z něhož elektrony pramení!
Chvalme toho, jenž je zdrojem všeho vědění!
Jemuž se zástupy nebeské klaní!
Protože On je tím Duchem v stroji!“

„Otče Vidicone,“ pokáral ho monsignor, „ten popěvek má rouhavý přídech.“

„Toliko nevážný, monsignore.“ Otec Vidicon se podíval na osciloskop a seřídil rovinu kamery dvě. „Ale nezapomínejte, že jste dominikán.“

„A to má znamenat co?“

„Že jste nemusel slyšet přesně to, co jsem řekl.“ Otec Vidicon se sklonil nad ovládacím panelem a přitáhl potenciometr nastavení barvy.

„Má pravdu.“ Bratr Anson zvedl oči od mixážního pultu, který právě testoval. „Já si myslím, že ten popěvek byl docela uctivý.“

„No jistě - co jiného.“ Monsignor věděl, že bratr Anson je františkán. „Jak dlouho budou ještě trvat ty zkoušky, otče Vidicone? Arcibiskup a dva kardinálové čekají!“

„Začneme, až se elektronka kamery rozhodne pracovat, monsignore.“ Otec Vidicon znovu seřídil rovinu kamery dvě, spokojený, že osciloskop *ukazoval* správné hodnoty. „Pokud jste však odhodlán snímat kardinály, musíte se připravit na poruchu.“

„Opravdu nevím, proč by rudá sutana měla představovat takový problém,“ zavrčel monsignor.

„Vy to nevíte, vy jste ředitel. Ale tyhle staré olovičitanové elektronky prostě nesnášejí červenou.“ Otec Vidicon seřídil barevný kontrast. „Jistě, mohl byste přemluvit Jeho Svatost, aby pořídila pár digitálních kamer...“

„Otče Vidicone, víte přece, kolik stojí! A my jsme už celé století církví chudých!“

„Spíš po čtyři staletí, monsignore - už od doby, kdy nám Calvin zlanaril buržoazii.“

„Máme tolik katolíků, kolik jsme jsme jich měli v roce 1390,“ prohlásil bratr Anson pevně.

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

„Ano, to bylo těsně po Černé smrti, že? Jenže světová populace od té doby krapánek vzrostla. Neraď ti odporuji, bratře Ansone, ale máme sotva desetinu věřících proti roku 1960. A s těmi atrakcemi reverenda Slunce budeme na konci roku rádi, pokud jich budeme mít desetinu z tohoto počtu.“

„V tuto chvíli řešíme krizi kamer,“ připomněl monsignor. „Nemohli bychom odsunout diskusi o krizi víry, dokud je nedáme do pořádku?“

„Ale ony pracují - teď.“ Otec Vidicon otočil žhavicím vypínačem a odstoupil od ovládací jednotky. „Pracují skvěle, monsignore, až do začátku přenosu.“

Monsignor zrudl. „A proč by pak měly selhat?“

„Protože to je budeme potřebovat nejvíc.“ Otec Vidicon se zašklebil. „Televizní vybavení podléhá Murphyho zákonu, monsignore.“

„Byl bych rád, kdybyste se míň staral o Murphyho zákony a víc o ty Kristovy!“

Otec Vidicon pokrčil rameny. „Jestliže Božímu účelu vyhovuje svěřit vládu nad entropií do rukou Démona zvrácenosti, kdo jsem, abych Jeho soudil?“

„Pro lásku Boží, otče, co má co dělat Démon zvrácenosti s Murphyho zákony?“ zvolal monsignor.

Otec Vidicon opět pokrčil rameny. „Entropie je ztráta energie uvnitř systému, která směřuje k jeho samozničení; to je zvrácenost. A Murphyho zákony jsou zvrácené. Obojí je jen ilustraci základního Finaglova principu, že zvrácenost vesmíru inklinuje k maximu.“

„Otče Vidicone,“ řekl monsignor přísně, „jednou budete upálen na hranici.“

„Ne v našem osvíceném století. Pokud mne Církev vyhostí, připojím se prostě k církvi reverenda Slunce jako už tolik oveček z našeho někdejšího stáda.“ Když viděl, jak monsignor rudne, rychle se obrátil ke dveřím a dodal. „Tak či tak, monsignore, nezapomínal bych na Litanii kamery, než zavoláte 'klapka!'.“

„To rouhačství?“ vybuchl monsignor. „Otče Vidicone, vy víte, že Církev nikdy oficiálně nevyhlásila svatou Kláru za patronku televize!“

„Přesto viděla, jak svatý František zemřel, i když byla v tu dobu dvacet mil od něj - a to je první příklad 'televize' - 'dalekého vidění' v dějinách katolického světa.“ Otec Vidicon pozvedl ukazováček. „A svatý Genesius je oficiální patron televizních show.“

„*Herci*, zdůrazňuji - a těmi my nejsme.“

„Ano, já vím - viděl jsem váš program. Ale nezapomínejte na svatého Judu, monsignore.“

„Patrona zoufalých? Proč?“

„Ne, patrona ztracených případů - a s těmihle staříckými kamerami ho určitě budeme potřebovat.“

Otevřely se dveře a dovnitř vešel mnich. „Otče Vidicone, jste předvolán k Jeho Svatosti.“

Otec Vidicon zbledl.

„Raději se k svatému Judovi pomodlete sám, otče,“ zasmál se monsignor. Pak zvážněl a jeho tvář získala skoro laskavý výraz. „A Bůh vám pomáhej - jakož i nám ostatním.“

Otec Vidicon poklekl a s jistou úlevou políbil papežův prsten - jestliže mu byl prsten nabídnut, nemohlo to být až *tak* špatné.

„Vstaňte, otče,“ řekl papež Klement ponuře.

Otec Vidicon vstal. „Vaše Svatosti, vy víte, že to všechno byla jen legrace! Možná trochu znevažující, ale není to nic než pouhý žert! Já *opravdu* nevěřím v Maxwellova démona - vůbec ne. A vím, že Finaglův základní princip je zkreslením skutečnosti - zvrácenost je v nás samotných a ne ve vesmíru. A svatá Klára...“

„Klid, otče Vidicone,“ řekla Jeho Svátost unaveně. „Vím, že vaše žerty nepředstavují pro Církev žádnou hrozbu - a znevažování mi starosti nedělá. Pokud mohl vtipy dělat Kristus, proč ne my.“

Otec Vidicon se zamračil. „Kristus dělal vtipy?“

„Vzal na sebe přece lidskou existenci, ne? Ale zavolal jsem si vás pro něco vážnějšího než pro vaše tvrzení, že Kristus pracoval jako stavební inženýr když prohlásil, že Petr je skála a na té skále že vystaví svou církev.“

„Ach.“ Otec Vidicon se snažil tvářit patřičně zkroušeně. „Pokud se jedná o tu skřípající zpětnou vazbu ve zvukovém systému u svatého Petra, udělám, co bude v mých silách, ale...“

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

„Ne, bojím se, že je to ještě vážnější.“ Na papežových rtech se mihl náznak úsměvu. „Jste si samozřejmě vědom, že nás v posledních dvaceti letech opouští čím dále tím víc věřících.“

Otec Vidicon pokrčil rameny. „Co byste čekal, Vaše Svatosti. Od chvíle, kdy televize závrtným způsobem rozšířila lidský obzor, lidé čím dál víc inklinují k mysticismu a vyžadují doktrínu, která by zahrnovala celý vesmír a pomohla jim cítit se jako jeho součást; ale Církev jim stále nabízí jen zkostnatělé dogma a chladnou logiku. Samozřejmě, že se budou přiklánět k extatickým show, k videodemagogii, jako je ta, se kterou přišel reverend Slunce, k nesmyslům, jako je taoismus, zenbuddhismus...“

„Ano, ano, teorii znám.“ Jeho Svatost zadržela mávnutím ruky příval slov otce Vidicona, zatímco si druhou dlaní zakryla oči. „Ušetřete mne McLuhanistického svatouškovství, otče. Ale určitě vás potěší, že koncil právě rozhodl, že některé z Chardinových teorií *jsou* kompatibilní s katolickými doktrínami.“

„Což znamená, že ho Vaše Svatost konečně přemluvila!“ vydechl otec Vidicon s očividným ulehčením. „Konečně.“

„Ano, a nemohl jsem přestat myslet na to, jak to muselo být hezké být papežem řekněme v roce 1890,“ řekla Jeho Svatost. „Tehdy s tím bylo spojeno mnohem víc autority a mnohem méně nutnosti přesvědčovat.“ Sklopil oči a opřel se dlaněmi o desku stolu. „Přišlo to na poslední chvíli. Reverend Slunce promluví k Velkému shromáždění v pondělí ráno - a nikdy byste neuhádl, o čem bude mluvit.“

„O tom, že je Církev mlýnským kamenem na krku všech národů světa.“ Otec Vidicon chmurně přikývl. „Kněží, kteří nepředávají své geny, katolíci, kteří odmítají zavést kontrolu porodnosti, a proto způsobují přelidnění, pozemky Církve osvobozené od daní - na tom přece není nic nového.“

„Samozřejmě, že není; většina jeho přívrženců už by to klidně mohla odříkat místo něj. Ale mé informační zdroje mne ujišťují, že tentokrát zajde mnohem dál - chce požádat Shromáždění, aby doporučila všem státům OSN přijetí legislativy, která by tyto 'zlořády' prohlásila za nezákonné.“

Otec Vidicon tiše hvízdal. „A jelikož velké procento voličů tvoří ve všech zemích sluncovci...“

„Znamená to v konečném důsledku postavení Římskokatolické církve mimo zákon. Ano.“ Jeho Svatost přikývla. „A patrně vám nemusím připomínat, otče, že v současnosti tvoří v italské vládě většinu Muslimští komunisté.“

Otec Vidicon pokrčil rameny. „Začnou anexí Vatikánu!“ Před očima mu proběhla náhlá noční můra, v níž Sixtinskou kapli plnili vyznavači islámu.

„A my všichni se budeme muset poohlédnout po nových příbytcích,“ dopověděl papež suše. „Takže chápete, otče, že to, co řeknu věřícím celého světa před nadcházejícím shromážděním, bude velice důležité.“

„Vaše Svatost promluví v televizi!“ zvolal otec Vidicon. „Ale to je skvělé! Budete...“

„Červenám se, otče Vidicone. Jsem si dobře vědom, že si o mně myslíte, že mám vrozené vlohy pro vystupování ve videomédiích.“

„Máte osobní kouzlo Jana Pavla II. a zjev Jana XXIII!“ ujistil ho otec Vidicon. „Jaká škoda, že jste se dosud neobjevil v televizním studiu!“

„Nijak zvlášť mne neláká stavět se do jedné řady s televizními komedianty a tajtrlíky,“ odtušila Jeho Svatost ironicky. „Bohužel, bojím se, že teď je to nezbytné. Kurie už promluvila s Eurovizí, Afrovizí, PanAsiavizí, PanAmerivizí a dokonce i Intervizí. Všichni, dokonce i komunistické země, mají zájem o náš patnáctiminutový přenos...“

„Kardinál Beluga je géniem diplomacie,“ zamumlal otec Vidicon.

„Ano, a všem národům působí starosti růst pozice Sluncovy církve v jejich vlastních zemích. Nelíbí se jim, že čím dál tím víc občanů přijímá příkazy ze Singapuru. Za těchto okolností jim připadáme jako menší zlo.“

„Předpokládám, že je to myšleno jako chvála,“ řekl otec Vidicon nepříteli přesvědčeně.

„Rozhodně nám neuškodí, když to tak budeme brát, že? Nejtěžší bylo samozřejmě přesvědčit Americkou komerční televizní síť; nakonec svolili, že mi poskytnou vysílací čas v neděli ráno.“

„Ano; ti se o náboženství zajímají, jen když to pro ně znamená vyčíslitelný zisk,“ řekl otec Vidicon zamyšleně. „Předpokládám tedy, že Vaše Svatost vystoupí asi ve dvě hodiny odpoledne?“

„Což je v Chicagu brzy ráno, ano. Ostatní státy souhlasily s vysíláním záznamu mé řeči většinou v mnohem příhodnější hodinu. Přenos se samozřejmě uskuteční prostřednictvím satelitu...“

„Za předpokladu, že za to zaplatíme.“

„Přirozeně. A pokud se vyskytne nějaká závada na naší straně, provozovatelé sítě *nej*sou ochotni poskytnout nám náhradní čas.“

„Vaše Svatosti!“ Otec Vidicon rozhodil ruce v zoufalém gestu. „Vy mě zraňujete! *Samozřejmě* že se postarám, aby nedošlo k žádné závadě!“

„Nemínil jsem vás urazit, otče Vidicone - ale jsem si naprosto vědom, že zařízení, které máte k dispozici, není zrovna nejnovějšího typu.“

„Co už se dá také pořídit z milodarů? Kromě toho, Vaše Svatosti, Brit Marconi sestrojil skvělý vysílač už v roce 1990! Ne, Itálie a Severní Francie nás uslyší a uvidí skvěle. Ale pomohlo by, kdybyste mohl investovat nějaké peníze do zařízení podporujícího satelitní přenos...“

„Cokoliv řeknete. Kupte všechno, co je třeba, otče Vidicone. Jen zajistěte, aby náš přenos byl odvysílán. Teď můžete jít.“

„Nedělejte si starosti, Vaše Svatosti! Váš hlas bude slyšen a vaše tvář viděna, i kdyby se proti mně spojily všechny mocnosti pekel!“

„Včetně Maxwellova démona?“ opáčila Jeho Svatost. „A Démona zvrácenosti?“

„Nebojte se, Vaše Svatosti.“ Otec Vidicon udělal palcem a ukazováčkem pravé ruky kroužek. „Já už vím, jak na ně.“

„Boží duše se slétly jako holubice vracející se domů,“ prozpěvoval si otec Vidicon. „Nebo se spíš slétnou, až uslyší řeč našeho papeže.“ Zavřel čelní panel přenašeče. „Tak! Všechny kontrolky svítí zeleně! Přezkoušel jsem každý jednotlivý obvod... jak to vypadá se záložním přenašečem, otče Ansone?“

„Zatím jsem vyměnil dva integrované obvody,“ odpověděl otec Anson z nitra staříckého zařízení. „Ne že by byly vadné, ale chápete - měl jsem o nich své pochyby.“

„Františkánská obezřetnost se nezapře.“ Otec Vidicon se posadil a sepal si ruce na bříše. „Prověřil jste transformátor pozemní stanice?“

„Transformátor?“ Hlava a ramena bratra Ansona se vynořily z oblaku prachu. „Myslíte ten velký odpor v šedé skříni?“

Otec Vidicon přikývl. „Právě ten.“

„Poněkud primitivní, nemyslíte?“

Otec Vidicon pokrčil rameny. „Teď už není čas nahradit ho dokonalejším - a všechny peníze, které jsem dostal, už jsou beztak pryč. Kromě toho, ve skutečnosti nám stačí dostat náš 50 000 wattový signál na libovolnou pozemní stanici, která si s ním už poradí sama.“

Bratr Anson pokrčil rameny. „Když to říkáte vy, otče. Já bych myslel, že by v takovém případě mohlo dojít k nepříjemným interferencím.“

„No, nemůžeme být *dokonalí* - žádné technické zařízení není. Nesmíte ani na okamžik zapomenout, bratře, že většina našeho řádu stále ještě žije v chudobě; potřebují miskou kaše víc než čistý přenos.“

„S tím se dá jen těžko nesouhlasit. Stejně ten odpor prověřím. Mimochodem, kolik ohmů má vlastně mít?“

„Zhruba tolik, jako vy nebo já, otče. Jak vypadají zkoušky?“

„Dobře, otče. Transformátor je v pořádku.“

„Nebo alespoň bude, dokud nezačneme vysílat.“ Otec Vidicon přikývl. „No, pro jistotu mám dva záložní. Co se má stát, ať se stane! Jsem zvrácenější než sám Murphy!“

Dveře se rozletěly a do místnosti vtrhl zadýchaný monsignor. „Otče... Vidicone!“ zaúpěl. „To je... strašné!“

„Murphy,“ zamumlal bratr Anson; ale otec Vidicon už vyskočil ze židle. „Co se děje, monsignore? Co se stalo?“

„Reverend Slunce! Dozvěděl se o papežových plánech a přemluvil OSN, aby jeho projev přesunuli už na pátek večer!“

Otec Vidicon stál okamžik bez hnutí. Pak vyrazil: „Sítě! Mohou zařadit přenos řeči Jeho Svatosti na dřívější dobu?“

„Kardinál Beluga má teď tři telefonáty najednou a pokouší se zachránit, co se dá! Pokud se mu to podaří, budete připravení?“

„My připravení budeme!“ Otec Vidicon se podíval na hodinky. „Ve čtvrtek ve čtyři odpoledne. Potřebujeme hodinu. Pak jsme k dispozici kdykoliv, monsignore.“

„Bůh vám žehnej!“ Monsignor se otočil k odchodu. „Řeknu to Jeho Svatosti.“

„Bratře Ansone,“ pokynul otec Vidicon svému spolupracovníkovi, „připojte záložní přenašeč zpátky na síť!“

„Pět minut do zahájení přenosu!“ ozval se monsignorův chrčivý hlas z interkomu. „Nezkažte to, ctihodní gentlemani! Máme k dispozici patnáct minut celosvětového přenosu - ale ani o sekundu více! A reverend Slunce přijde na řadu hned po nás, přímým přenosem z OSN!“

Otec Vidicon a bratr Anson klečeli s rukama sepjatýma na zemi. Otec Vidicon předříkal: „Svatá Kláro, patronko televize...“

„...oroduj za nás,“ dořekl bratr Anson.

„Svatý Genesie, patrone režisérů...“

„Jedna minuta!“ zavolal monsignor. „Dejte se do toho!“

„...oroduj za nás,“ zamumlal bratr Anson.

„Svatý Judo, patrone ztracených případů...“

„...oroduj za nás,“ dokončil bratr Anson horoucně.

„Spusťte to!“ Pak: „Zapněte zvuk!“

Na pozadí se ozval zvukový test. Pak začalo odpípávání v jednosekundových intervalech.

„Mikrofon připraven, připravte se na jedna!“

„Pět!“ zvolal asistent režie. „Čtyři! Tři!“

„Střih! Klapka!“ zvolal monsignor. „Mikrofon! Narážku! Začínáme na jedna!“

Na televizních obrazovkách po celém světě se rozzářila důstojná, ale lehce se usmívající tvář papeže. „Drazí milovaní v Kristu...“

Obraz zablikal.

Otec Vidicon šlehl pohledem po transformátoru. Jeho kontrolka byla temná. Na záložním transformátoru vedle něj však kontrolka svítila.

„Rychle! Velký odešel!“ zavolal otec Vidicon, otevřel horní kryt dlouhé šedé krabice a vytáhl z ní přetížený odpor.

„V teologii nacházíme několik bodů, ve kterých se s reverendem Sluncem shodneme,“ říkala Jeho Svatost. „Nejdůležitější z nich je koncepce trojjednosti. Ale nemůžeme souhlasit s tím, že tím třetím je reverend Slunce, 'mladší syn' Boha...“

Bratr Anson vtiskl otci Vidiconovi do dlaně náhradní odpor.

„...ani že kouření marihuany je účinným způsobem bohoslužebnictví před tváří Církve,“ pokračoval papež. „Ale koncil se shodl na tom, že...“

Obrazovka potemněla.

Otec Vidicon zasunul náhradní odpor do svorek a přepnul vypínač.

Obrazovka se znovu rozzářila. „...byla vždy zakotvena v katolické doktríně,“ říkala Jeho Svatost, „ale přišel čas, abychom toto zakotvení prohlásili veřejně. První z nich je pojem 'hladiny skutečnosti'. Všechno, co existuje, je skutečné; ale Bůh je Zdrojem skutečnosti jako je Zdrojem všeho. A metaforické označení 'dech Boží' pro lidskou duši znamená, že...“

„A je to.“ Otec Vidicon vyhodil spálený odpor do odpadkového koše. „Výrobci si zřejmě myslí, že všechny svoje zmetky musí prodat zrovna Církvi.“ Bratr Anson vzal druhý náhradní odpor a podal mu ho. „Tohle je náš poslední náhradní, otče Vidicone.“

Otec Vidicon ukázal na transformátor. „Jaká je pravděpodobnost, že tři tyhle odpory shoří v průběhu deseti minut?“

„Gundersonův korolár,“ přisvědčil bratr Anson.

Otec Vidicon zaklopil kryt. „Zvítězili jsme nad zvráceností, bratře Ansone.“

Kontrolka na připojovací desce transformátoru zablikala a zaplála červeně.

„A další už nemáme!“ zaúpěl bratr Anson.

„Možná je to jen vadný kontakt!“ Otec Vidicon odtrhl víko. „Zbývají už jen čtyři minuty!“

„Je to ten odpor, otče?“

„Myslíš tenhle kus strusky?“

„...jedinečnost, jednota vesmíru, které si Svatá matka církev byla vždycky vědoma,“ říkal papež. „Kristovo podobenství o liliích může sloužit jako příklad. Všechno, co existuje, je uvnitř Boha. Architektura středověkých kostelů ve skutečnosti...“

...a obrazovka pohasla.

„Obraz se ztratil, otče Vidicone,“ zasténal bratr Anson.

„No dobře, budeme proti ohni bojovat ohněm.“ Otec Vidicon vytrhl spálený odpor. „A tohle je zvrácenost...“ sevřel kontakt vysílače do levé ruky a kontakt pozemní stanice do pravé.

Obrazovky na celém světě se zase probudily k životu.

„... a stejně tak jednota veškerého Stvoření,“ pokračoval papež, „která je vyjádřena ve všech rozšířenějších náboženstvích. Stejně kosmické pravdy mohou být nalezeny ve všem; a body, na kterých se shodneme, jsou mnohem důležitější než ty, ve kterých se rozcházíme - vyjma samozřejmě božského původu Krista a Svatého ducha. Ale pokud katolík nezapomíná, že je katolíkem, není jistě na škodu, když se přiučí i u jiných náboženství a najde tak snadněji cestu k pochopení toho svého.“ Sepjal ruce a laskavě se usmál. „Ať vám Bůh žehná všem.“

A jeho obraz na obrazovce se rozplynul.

„Dokázali jsme to!“ zařval monsignor. „To bylo skvělé!“

V přenosovém sálu bratr Anson tiše zpíval *Dies Irae* a v očích měl slzy.

Papež vyšel z televizního studia a pečlivě při tom skrýval psychické vyčerpání, které bylo přirozeným výsledkem vystupování v televizi. Z řídícího sálu vyběhl monsignor, vrhl se na kolena a objal papežovi nohy. „Gratuluji, Vaše Svatosti! To bylo skvělé!“

„Děkuji, monsignore,“ zamumlal papež, „ale posoudíme to až podle výsledku, co říkáte?“

„Vaše Svatosti!“ přiběhl další monsignor. „Zrovna volal Madrid! Lidé se tlačí do zpovědnic - dokonce i muži!“

„Vaše Svatosti!“ volal kardinál. „Volá Praha! Věřící se hrnou do chrámu svatého Víta! Političtí činitelé soptí vzteky!“

„Vaše Svatosti - New York! Davy lidí proudí do kostelů!“

„Vaše Svatosti - reverend Slunce právě odvolal svou řeč v OSN!“

„Vaše Svatosti! Lidé klečí po celé Itálii před kostely a volají po kněžích!“

„Volala italská vláda, Vaše Svatosti! Posílají vám své nejsrdečnější pozdravy a ujišťují vás o svém nehynoucím přátelství!“

„Vaše Svatosti,“ zavzlykal bratr Anson, „otec Vidicon je mrtev.“

* * *

Nakonec ho samozřejmě kanonizovali - nedalo se pochybovat o tom, že zemřel pro víru. Ale zázraky začaly až potom.

Počítačový programátor v Paříži, který tvořil velice ošidný program, u nějž se pravděpodobnost selhání blížila skoro k jistotě, se pomodlil k otci Vidiconovi a poprosil ho, aby za něj ztratil slovo u našeho Pána - a program běžel bez chyby.

Artu Rolineuxovi, režiséru zpravodajství ze Superpoháru, selhalo jedenáct ze dvanácti kamer, kterými pokrýval přenos, a dvanáctá začala stávkovat. Vyslal stříelnou modlitbičku k otci Vidiconovi a v tu chvíli se pět jeho kamer zase vzpamatovalo.

Pozemní řídicí středisko sledovalo nový satelit, když tu se najednou začal vytrácet z obrazovek. 'Otče Vidicone, ochraň nás před Murphym!' zvolal řídicí technik a družice se zase objevila.

Zázraky? Těžko dokázat - vždycky to mohla být pouhá souhra náhod. U elektronického zařízení je možné všechno. Ale jak roky mījely, inženýři, počítačovní technici a programátoři po celém světě se nepřestávali modlit k otci Vidiconovi a počet zachráněných projektů a programů rostl - a přirozeně se o tom začalo mluvit. A tak, pouhý den poté, co ho papež prohlásil za svatého, se ve všech počítačových sálech a řídicích střediscích po celém světě objevily nápisy: 'Svatý Vidicone z Katody, oroduj za nás!'

„A tak otec Vidicon zemřel při aktu sebeobětování, v němž obrátil zvrácenost vesmíru proti sobě.“ Otec Al pomalu otočil hlavu a podíval se postupně do očí všem členům malé kongregace, která se shromáždila v kapli. „A tak, mí bratři a sestry, pokud budete v pokušení spáchat akt zvrácenosti, modlete se k svatému Vidiconovi, aby za vás intervenoval u všemocného Boha, a zajistil vám milosrdenství obrátit tuto zvrácenost proti sobě, jako to udělal svatý Vidicon. Jste-li masochisté a jste-li v pokušení najít si někoho, kdo by

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

vás bičoval, buďte ještě zvrácenější - odepřete si rozkoš, po které tak toužíte! Jste-li v pokušení krást, najděte způsob, jak obelstít bankovní počítač, aby vám dal peníze z *vašeho* vlastního konta! Jste-li v pokušení zničit svého nepřítele, složte mu místo toho kompliment - zblázní se z přemýšlení, co na něj vlastně chystáte!“

Jeden z obchodníků se nervózně zvedl ze židle.

Otec Al se zhluboka nadechl. „Tak se nám možná podaří vzít energii puzení k zvrácenosti a obrátit ji k posílení našich vlastních duší, abychom mohli konat dobro.“

Shromáždění věřící se tvářili poněkud zmateně a on jim to neměl za zlé - nebylo to zrovna nejsouvislejší kázání, které kdy odříkal. Ale co se dalo čekat za daných podmínek? Všiml si, že někteří mají v obličeji výraz zadumání. Alespoň někde tedy semena nepadla na kámen.

Rychle odříkal Vyznání víry a pak přešel k účelu mše. „Drahý Pane, pokud by Ti to nevadilo, dovol duši Svého služebníka, svatého Vidiconu z Katody, aby propůjčil svou sílu tomuto členu řádu, jenž byl založen v jeho jménu, aby mohl bojovat proti silám zvrácenosti jež ohrožují Tvou Svatou Církev a obrátit je proti sobě, a tak zmátl všechny, kteří dychtí po jejím pádu a kteří bojují proti svátosti a svobodě duše. Amen.“

Od tohoto okamžiku už bylo všechno docela jasné a on se mohl uvolnit a zapomenout na všechny problémy. Stále hlouběji a hlouběji se nořil do Svátosti. Odříkání mše na něj mělo jako vždycky uklidňující účinek; brzy vše, co pro něj existovalo, byla hostie a víno a tiché, zaujaté tváře věřících. Překvapující množství z nich toužilo po svatém přijímání, ale na štěstí byl v kapli přítomen františkán, který odemkl svatostánek a vynesl z něj ciborium, takže nikdo neodešel s prázdnou.

Potom všichni povstali a přidali se ke zpěvu závěrečné písně a pak zůstal otec Al zase sám se svou obvyklou sladkobolnou náladou, která ho zaplavila pokaždé, když si uvědomil, že mše doopravdy skončila a že musí čekat dalších čtyřiaadvacet hodin, než bude moci odříkat další.

Úplně sám však nezůstal. Přistoupil k němu františkán a zašeptal: „Úchvatná mše, otče - ale podivné kázání a podivný účel.“

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

Otec Al se rozpačitě usmál. „Ujišťuji vás, otče, že okolnosti, které mne k jejímu sloužení vedly, nejsou podivnější o nic méně.“

Znovu se mu skoro podařilo dojít k odletové hale, když tu se k životu probudily reproduktory informačního systému. „Všichni cestující necht' opustí prostor. Stav mimořádného nebezpečí; kosmická loď se vrací na stanici s poruchou řídicího systému. Všichni cestující necht' okamžitě opustí prostor.“

Reproduktory opakovaly hlášení, ale otec Al už byl na cestě k hlavnímu terminálu. Šel pouze tak daleko, jak mu dovolila zábrana - červené výstražné lano, které zřízenci klidně natahovali přes chodbu, jako by to tu bylo na denním pořádku. Ale jediný pohled do jejich očí otci Alovi stačil, aby věděl, že se přihodilo něco skutečně vážného. „*Můj Bože!*“ zamumlal v tiché modlitbě, „*hledal jsem jen pomoc pro sebe, ne nebezpečí pro jiné!*“ A zamířil k nejbližší obrazovce.

Záchranný oddíl dobíhal na svá stanoviště, jantarově žluté kontrolky divoce blikaly. Mobilní robot s něčím, co připomínalo krátké dělo, byl připraven zalepit případnou trhlinu v boku lodi či stanice. Poblíž se vznášel nemocniční křižník.

Vtom se v dálce objevil světelný bod, který se pomalu zvětšoval - vracející se kosmická loď.

Bod se změnil v kotouček a pak kouli ježící se parabolickými anténami detektorů a komunikátorů, jež postupně zakryla podstatnou část sametové tmy. Pak loď zpomalila a začala manévrovat k přístavišti. Členové záchranného oddílu ji sledovali z uctivé vzdálenosti a velice opatrně, jak se k nim přibližovala, až zakryla celý výhled. Pak před kamerou důstojně proplula její přední část. Otec Al pozorně poslouchal, ale neslyšel nic; cítil jen jemné chvění stanice, jak vesmírný behemot jemně dosedal do svého přístaviště. Zhluboka si oddechl; ať už s lodí nebylo v pořádku cokoliv, řídicí systém ji dokázal hladce přivést na přistání.

Odvrátil se právě včas, aby viděl, jak zřízenci odstraňují červené provazové zábrany. „Promiňte,“ řekl nejbližšímu z nich. „Co je to za loď, která zrovna přistává?“

Steward vzhlédl. „Samozřejmě pravidelný spoj na Beta Cassiopeia, otče. Jen drobný problém v řídicím systému - v žádném

případě je to nemohlo ohrozit. Ale na našich linkách neponecháváme nic náhodě, bez ohledu na to, jak je riziko malé.“

„Moudrá politika,“ přisvědčil otec Al. „Vesmír je připraven využít každé příležitosti, kterou mu poskytneme.“

Zřízenec se slabě usmál. „Jsem rád, že to chápete.“

„Ach, dokonale. Vlastně by se dalo říct, že je to pro mne tak trochu štěstí: měl jsem být na palubě té lodi, ale můj spoj ze Země se opozdil.“

Zřízenec přikývl. „Opravdu štěstí. Další loď na Beta Cass. odlétá až příští týden.“

„Ano, já vím. Dáte jim vědět, že tady mají ještě jednoho pasažéra, že?“

O šest hodin později byl vadný okruh objeven a vyměněn a otec Al se pohodlně uvelebil v křesle, zapjal si bezpečnostní pás a modlitbou poděkoval svatému Vidiconovi a Bohu.

Patrně bezdůvodně; s největší pravděpodobností to byla pouhá shoda náhod. Svatý Vidicon se po celou dobu zřejmě pobaveně usmíval a loď by se na stanici vrátila, i kdyby otec Al neodříkal svou mši. Ale nějaká ta modlitba navíc nemůže uškodit a on se alespoň udržoval v pohotovosti.

Mimoto, v říši nadpřirozena člověk nikdy neví. Rod Gallowglass mohl být dostatečně důležitý, aby si vysloužil osobní pozornost Démona zvrácenosti. Otec Al jen doufal, že se na Gramarye dostane včas.

Kapitola 5

Trysky utichly a velký černý oř přistál v plném klusu. Zpomalil do cvalu a krátká široká křídla se zasunula do jeho boků; pak přešel do kroku.

„Labský rybník, řekl Tobby,“ zamumlal Rod a zadíval se na vodní hladinu stěží viditelnou mezi stromy. „Jsme u Labského rybníku. Tak kde jsou?“

„Já je slyším, Rode,“ ujistil ho Fess.

O několik sekund později je uslyšel i Rod; dva dětské hlásky křičící: „Geo-ffé! Geo-ffreyi!“ a jeden dospělý volající: „Geoffreyi, zlatíčko! Geoffreyi! Kdepak jsi?“

„Geof-freyi, Geof-freyi!“ Cordeliin hlas se ozval znovu, přerušovaný vzlykáním. Pak Fess doklusal na mýtinu s třpytivým jezírkem na jednom konci, a zatímco Rod sesedal, z porostu vykoulka Cordeliina hlava. „Tati!“ zvolala dívka a rozběhla se k němu.

„Ach, tati, to je strašné! Za všechno může Magnus, to on nechal zmizet Geoffreye!“

„Nenechal!“ zaúpěl Magnus ukřivděně, zatímco běžel spolu se svou matkou k nim.

„Cordelie, Cordelie!“ Gwen poklekla vedle své dcery. „Magnus to neudělal, jenom to řekl!“

„Jsi si jistá, že to v jeho případě nestačilo k tomu, aby se to stalo?“ Rod se na ni podíval přes hlavu Cordelie, kterou svíral v náručí. „Magnus je zřejmě jediný čarodějník, který je schopen teleportovat někoho jiného - s výjimkou starého Galena - ale že to umí, dokázal jasně na seržantu Hapweedovi.“

„Ano, a bylo třeba starého Galena samotného, abychom ho zase dostali zpátky! Ach, poslali jsme pro něj - ale vážně, nemyslím, že by to udělal Magnus! V tak závažné věci by nám určitě nelhal.“

„Ne, to ne.“ Rod předal Cordelii její matce a přitáhl si k sobě Magnuse. Hoch vzdoroval, ale Rod mu zvedl hlavu, aby se mu díval do obličeje a řekl: „Podívej se, synku, my víme, že jsi to neudělal!“

Možná tomu něco z toho, co jsi řekl, nasvědčuje - ale *já* vím, že bys něco takového nemohl udělat neúmyslně!“

Osmiletý chlapec se roztrásl; pak klesl otci na hrud' a rozplakal se, zalykaje se hlubokými vzlyky. Rod ho k sobě přivinul, hladil ho po hlavě a šeptal mu konejšivá slůvka, dokud se chlapec trochu neuklidnil; pak od sebe Magnuse jemně oddálil a řekl tiše: „Tak. A teď mi pověz, co se tu vlastně stalo, hezky od začátku až do konce.“

Magnus polkl a přikývl, utřel si oči. „Chtěl si hrát moje hry, tati, jako to dělá vždycky - a sám jsi mi *říkal*, abych ho nenechal lézt na stromy!“

„Ano, kdyby spadl z výšky dvaceti stop, mohl by se vyděsit natolik, že by zapomněl levitovat,“ přisvědčil Rod. „Takže tě jako obvykle obtěžoval - a co bylo dál?“

„Magnus mu řekl...“ skočila jim Cordelie do řeči; ale Gwendylon ji okřikla. „Pst,“ zasyčela a přitiskla své dceři dlaň na ústa. „Tvůj bratr to tatínkovi řekne sám.“

„A?“ pobídl chlapce Rod.

„No - řekl jsem mu, ať jde a skočí do jezera. Nenapadlo mě, že to *udělá*!“ vyhrkl Magnus.

Rod cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. „Vždycky dělá všechno, co mu řekneš; už bys to mohl vědět. Takže skočil do jezera.“

„Ne! Vůbec tam nedopadl! Deset stop nad hladinou zmizel!“

„Zmizel?“ Rod vytřeštil oči.

„Ano! Rozplynul se ve vzduchu! Zatímco padal, začal řídnout, až jsem skrze něj viděl větve a listy - vypadal jako duch!“

Cordelie záúpěla.

Rod se pokusil ovládnout mrazení, které se mu bleskově rozlezlo po celých zádech. „Takže se prostě - rozplynul.“

Magnus mlčky přikývl.

Rod se zamračeně zadíval na jezero.

„Myslíš...“ Gwenin hlas se zlomil; zkusila to znovu. „Myslíš, že bychom ho měli hledat ve vodě?“

Rod zavrtěl hlavou.

„Tak... co?“ Zoufale bojovala o poslední zbytek naděje.

„Fessi?“ zamumlal Rod.

„Ano, Rode.“

„Tys to viděl, když jsem jednou v McAranově laboratoři prošel strojem času, že?“

„Ano, Rode. Pamatuji si to velice živě. A chápu, na co narážíš - Magnusův popis přesně odpovídá tomu, co jsem tenkrát viděl.“

Gwen stiskla Rodovi ruku. „Myslíš, že putuje v čase?“

„Nikoliv *putuje*,“ opravil ji Rod. „Myslím, že byl odeslán.“

„Ale běžel jsem hned za ním, tati! Proč jsem nebyl odeslán také?“ namítl Magnus.

„Ano, to by mě také zajímalo.“ Rod se zvedl. „Nejlogičtější vysvětlení je, že ten, kdo stroj času spustil, ho zase vypnul, když do něj ubohý Geoff spadl... Ale možná ne. Synku, když jsi Geoffovi řekl, aby skočil do jezera, kde stál on a kde jsi byl ty?“

„No... já jsem stál tamhle u té višně,“ ukázal Magnus. „A Geoff stál u jasanu.“ Ukázal rukou na vysoký strom asi deset stop od prvního. „Volal na mne: 'Magnusi, já chci také nahoru!' a rozběhl se ke mně.“ Magnus polkl slzy a zamyslel se. „Ale já jsem mu řekl: 'Ne! Víš, že nám to tatínek a maminka zakázali!' A on se zastavil.“

Rod přikývl. „Hodný hoch. A pak?“

„No, pak začal žebrotit, jako to dělá vždycky: 'Magnusi! Ty lezeš, já chci taky lézt! Už jsem velký!' Bojím se, že jsem v tu chvíli ztratil trpělivost; křikl jsem na něj: 'Ale, jdi a skoč do jezera!' a on se rozběhl přímo k vodě.“

„Od jasanu.“ Rod se zamračeně obrátil ke stromu, očima si nakreslil myšlenou spojnicí stromu s jezerem a asi deset stop od jasanu si na ni v duchu vyznačil bod, „A pak?“

„Potom začal mizet. Překvapilo mě to, sekundu nebo dvě jsem se nedokázal hnout z místa. Pak jsem se za ním co nejrychleji rozběhl.“

Rod si nakreslil imaginární čaru od višně k jezeru. Obě linie se neprotínaly dřív, než v koncovém bodu. „Fessi?“

„Sleduji tvé myšlenky, Rode. Ohnisko stroje se bezpochyby nachází asi deset stop od okraje vody. Setrvačnost zanesla Geoffa při skoku až tam.“

Rod přikývl a vyrazil k jasanu.

„Co chceš dělat?“ zvolala Gwen a rozběhla se za ním.

„Máme teorii, teď ji musíme ověřit v praxi.“ Rod se u jasanu otočil a rozběhl se k vodě.

„Ty chceš jít za ním!“ Gwen se s ním pokoušela držet krok. „A co když se ti to povede?“

„Pak bude mít společnost. Ty tu zůstaň s ostatními dětmi, dokud se nám nepodaří najít cestu zpátky - ale s večerí na nás nečekej.“

„Ne! Jestli půjdeš... *Rode!* Ty...“ Ať chtěla říct cokoliv, Rod to neslyšel. Obrátil se, aby se na ni podíval...

...a zjistil, že hledí na kmen stromu.

Bílý kmen, bílý, jako je kmen břízy, ale sukovitý, jako kmen dubu - a jeho listy bylo stříbrné.

Rod vytřeštil oči.

Pak pomalu zvrátil hlavu a rozhlédl se kolem sebe; všechny stromy vypadaly jako ten první. Tyčily se nad ním, zastíňovaly mu slunce svými korunami, švelely ve větru.

Pomalu se otočil zpátky k metr silnému kmeni za sebou. Tak proto se Geoff pomalu rozplynul, místo aby prostě zmizel - počítač stroje času cítil na druhé straně pevnou hmotu a neuvolnil ho ze svého pole, dokud nebyl bezpečně mimo kmen. Rod pomalu přikývl, vytáhl dýku a pečlivě do stromu vyřezal velké 'X'; měl pocit, že tohle místo ještě bude potřebovat najít.

Pak se zase otočil zády ke kmeni a rozhlédl se po krajině, pokoušeje se zapamatovat si jednotlivé stromy jako značky v krajině - ten s rozštěpeným kmenem vlevo, ten pokroucený zákrsek vpravo...

A třpyt vody přímo před ním!

Zhruba stejně daleko, jako měl být Labský rybník. Stroj ho přenesl do bodu, který přesně korespondoval s místem, odkud ho vzal.

Ale do kterého času? Když na Gramarye ještě rostly stříbrolisté duby s bílými kmeny?

Kdy to *mohlo* být?

Rod energicky setřásl svědění, které začínal cítit na temeni. V tuto chvíli se musel zabývat mnohem důležitějšími věcmi. Pomalu vykročil od břehu rybníku a přitom volal: „Geoffe! Geoffreyi! Geoffe, to jsem já, táta!“

Zastavil se, strnul a poslouchal. Po své levici jako by zaslechl tichý pláč, který náhle ztlchl. Pak zpoza křoví vykroukla maličká hlava a tenký hlas zavolal: „Táto!“

Rod se dal do běhu.

Geoff klopýtal a uháněl mu vstříc. Jak běželi proti sobě, stříbrné listí zvonilo a cinkalo; pak se chlapec s rozběhem vrhl svému otci do náručí.

„Geoffe, ty můj chlapče! Geoffe!“

„Tati! Tati!“

Po krátkém a nestydatě sentimentálním přivítání Rod konečně postavil svého synka zase na zem, ale nedokázal se vyvarovat toho, aby si ho pořád nepřidržel rukou za rameno. „Díky Bohu, jsi v pořádku!“

„Bál jsem se, tati!“

„To já také, synku. Ale už je to v pořádku, teď jsme zase spolu - správně?“

„Správně!“ Geoff objala rukama tátovy nohy a přitiskl se k nim.

„No, takže teď... *co je zase tohle?*“

Něco přistálo v podrostu, vstalo to a začalo to ze sebe otřepávat listí. Pak to začalo vyděšeně ječet.

Vzápětí se ozval hlas: „...neodvažuj se - Cordelie! Tys to udělala... Ach, dítě! Teď jsem ztratila už *dvě!*“

„Ehm - tři!“ zavolal Rod, když vykoukl zpoza křoví a uviděl Magnuse, jak slézá ze stromu. „Tak pojď, Geoffe! Rodina se zase schází!“

„Neztratila, mami!“ zvolala Cordelie vítězoslavně. „Jsme tady *všichni!*“

„Ach, *Geoffreyi!*“ Gwen padla na kolena a sevřela chlapce do náručí.

Rod ji nechal, aby si užila *svých* pár okamžiků nechutného sentimentu. Založil si ruce na prsou a přísně se podíval na Magnuse. „Víš, tohle zrovna nebyl ten nejchytřejší nápad na světě!“

„Když se ztratil jeden z nás, můžeme se stejně tak dobře ztratit všichni!“ prohlásila Cordelie sverpě.

„Zrovna tohle řekla mamince,“ řekl Magnus, „a mně se zdá, že to dává smysl.“

„Ano, tak tobě se zdá?“ zavrčel Rod a bleskl po něm očima; ale nedokázal se ovládnout a musel si je k sobě přitáhnout, oba najednou je obejmout a pevně stisknout v náručí. „No, možná na tom přece jen

něco je. „Rodina, která se ztratí společně, zůstane spolu - i kdybychom teď byli všichni v nebezpečí.“

„V nebezpečí?“ Magnus se rozhlédl. „O jakém nebezpečí to mluvíš, tati?“

Rod pokrčil rameny. „Kdo ví? Nevíme ani, kde vlastně jsme, natož co tady žije.“

„Je to všechno tak *jiné*!“ zvolala Cordelie potěšeně.

„No, takhle se na to dá také dívat.“ Rod užasle potřásl hlavou.

„Když na to teď tak myslím, stává se ze mě cynik.“

„Kde jsme, tati?“ Magnus se rozhlédl a zamračil se.

„Tak už té to také napadlo, co? No, já *myslím*, že jsme pořád na Gramarye, ale v budoucnosti - *někdy* v budoucnosti. Minulost to být nemůže, protože na Gramarye takové stromy nikdy nerostly - než přišli kolonisté, byl tu karbon.“

„Kar-co?“

„Jenom velké kapradě, žádné stromy.“

„Jsi si tím jist?“

„Zbytek planety tak pořád vypadá - ale zkontrolujeme si to... Fessi?“ Rod čekal, až mu robot odpoví, a pak se zamračil. „Fessi? Fessi, kde jsi? No tak, ozvi se!“

Žádná odpověď.

„Může Fess 'mluvit' i skrze čas, tati?“ zeptal se Magnus klidně.

„No, jednou jsme to zkoušeli a fungovalo to - ale tehdy řídil časový paprsek doktor, ehm, dr. McAran.“ Rod ještě ani nedopověděl a už mu na čele vyrazil studený pot.

„Ale tenhle stroj času ještě působí, že?“

Rod měl skutečně důvtipné potomky! „Tobě nic neunikne, co? Ehm, Gwen, zlato? Myslím, že bychom se raději měli vrátit.“ *Nebo se o to alespoň pokusit.*

Gwen poplašeně vzhlédla. „Ach, ano!“ Rychle vyskočila na nohy. „Docela jsem zapomněla na čas! Gregory už určitě pláče hlady!“

„Myslel jsem, že už jsi ho odstavila,“ zabručel Rod.

Telepatická máma se všechno dozvěděla od dětí. „Co je to za předtuchu...? Ach.“ Podívala se na Roda. „Magnus se bojí, že se brána za námi zavřela.“ Její tvář ztvrdla odhodláním.

Rod pocítil nával obdivu a vděku, že má takovou ženu. „Taková možnost tu opravdu je, drahá. Takže to raději vyzkoušíme, co říkáš?“

Gwen beze slova vzala malého Geoffa do náručí a vykročila za svým manželem.

Rod šel pomalu, vedl přitom za ruku Cordelii - Magnus kráčel vedle něj - a hledal místo s pokrouceným zákrskem po jedné straně a rozštěpeným kmenem na druhé. Tady a... tady. A tady je velký dub s 'X' na kmeni.

Vzal Magnuse za ruku. „Dej ruku mámě, synku. Myslím, že se raději budeme držet, kdyby to náhodou fungovalo.“

Magnus tiše vzal Gwen za ruku.

Rod pomalu vykročil ke stromu.

Zastavil, když se nosem dotkl jeho kůry. Nezdálo se, že by se strom byl ochoten rozpustit v čase a odklidit se mu z cesty.

„Vypadáš hloupě, tati,“ oznámila mu Cordelie.

„Na to bych sám nikdy nepřišel,“ zavrčel Rod a otočil se. Jeho oči se setkaly s Gweninýma. „Nefunguje to, drahá.“

„Ne,“ odpověděla. „Myslím, že ne.“

Několik minut všichni mlčeli.

„Jsi si jist, že to bylo tady, tati?“ zeptala se Cordelie s nadějí v hlase.

Rod popleskal kmen stromu. „Poznačil jsem si ho. Napadlo mě - vlastnoručně jsem to tu vyřezal. Ne, zlato - ať nám ty dveře otevřel kdokoliv, už je zase zavřel.“

„Alespoň na tebe nebudu muset čekat s večerí,“ podotkla Gwen.

„Ano.“ Rod se slabě usmál. „Alespoň jsme tady všichni.“

„Ne, tati!“ zvolala Cordelie. „*Nejsme* tu všichni! Jak jsi mohl zapomenout na Gregoryho!“

„Věř mi, že jsem na něj nezapomněl,“ ujistil ji Rod, „ale myslím, že ten, kdo nás tu polapil, ten ano.“

„*Polapil*?“ Magnusovy oči se rozšířily úžasem.

„Tak přece jen ti něco uniklo, co?“ Rod ho obdařil hořkým úsměvem. „Ano, synku. Myslím, že nás tu někdo poslal úmyslně, aby nás tu polapil - a to se mu skvěle povedlo.“ Jeho pohled opět zabloudil ke Gwen. „Alespoň to tak dává smysl - a je to jediná teorie, kterou máme. Na Gramarye - myslím na *naší* Gramarye - to vře mezi

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

Korunou a Církví. A já mám takový dojem, že do toho Církev popostrčil někdo zvenčí. A co se tedy stane? Dnes odpoledne se Církev a Koruna sešly, a div že se celá záležitost nevyhrotila - jenže jsem tam byl já a donutil jsem je, aby uvažovali rozumně! Jaký div, že se mě ten, kdo za tím vším stojí, snaží dostat mimo hru!“

Magnus se zamračil. „Ale proč nás, tati?“

„Protože jsi velice mocný čarodějník, můj chlapče, a každý na Gramarye to ví. A pokud všechny ty hádky nakonec mají vést k válce mezi Církví a Státem, můžeš si být zatraceně jist, že nezamýšlí, aby Stát vyhrál! Takže udělali to nejchytřejší, co mohli, a odklidili nejmocnější zbraně Státu - mne, tvou matku a tebe. Nezapomeň, že kvůli tobě prohráli už jednou, a to ti byly pouhé dva roky. Geoffreyovi jsou už tři a Cordelii dokonce pět! Nemají ani potuchy, čeho jsme vlastně schopni.“ *Ani já ne, když už je o tom řeč.* „Když už tedy mají připravenou past, proč rovnou nepochytat všech pět ptáčků?“

„Ale co Gregory, tati?“

Rod pokrčil rameny. „Jsem si jist, že by byli raději, kdyby ho sem tvá matka vzala s sebou - ale i když to neudělala, nemyslím, že by kvůli tomu nespali. Koneckonců, není mu ještě ani rok. I kdyby vládl veškerou mocí z knih, co by mohl dělat? Ne, nemyslím, že by nechali bránu otevřenou jen proto, že by se pokoušeli chytit i Gregoryho - zvlášť kdyby to znamenalo, že by nás pět zase mohlo uniknout! Ale když už mluvíme o Gregorym - kdo s ním vlastně je?“

„Puk a jeho elfí žena,“ odpověděla Gwen. „Neboj se, ta ví, jak se postarat o dítě.“

Rod přikývl. „A pokud by potřebovala něčí pomoc, Brom to jistě zařídí.“

„Zdá se, že se o naše děti skutečně velice zajímá,“ nadhodila Gwen.

„Ehm - ano.“ Rod si vzpomněl na svůj slib, že Gwen nikdy neprozradí, že Brom je její otec. „V takových okamžicích, jako je tento, se to docela hodí. Nedivil bych se, kdyby se přihnal ze země opolidí, jen aby na Gega mohl dohlédnout osobně - a naše dítě by nemohlo být ve větším bezpečí ani v žulovém paláci hlídaném falangou rytířů a třemi bojovými vozy. Ne, jsem přesvědčen, že bude v pořádku, dokud se nevrátíme.“

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

„Dokud?“ opáčil Magnus. „Jsi si jist, že se vůbec někdy vrátíme, tati?“

Rod si tím jist *byl*, dokud se o tom Magnus nezmínil - ale nedokázal se odhodlat to říct nahlas. Byly okamžiky, kdy se docela hodilo být telepaticky neviditelný, dokonce i před členy vlastní rodiny.

Zatraceně řídké, pomyslel si. A naproti tomu mu to *tolikrát* připadalo jako prokletí, dělalo to z něj takřka vydědence...

Rychle podobné myšlenky zaplašil. „Samozřejmě, že se dostaneme zpátky! Je to pouhý problém - a problémy jsou přece k tomu, aby se řešily, ne?“

„Ano!“ zvolaly všechny tři děti a Rod se na ně zašklebil. Občas bylo dobré mít je u sebe. Vlastně většinou.

„Pověz nám, jak to uděláme!“ žádal Magnus.

„Hm... nevím...“ Rod se zamyšleně rozhlédl kolem. „Nemáme ještě dost informací, abychom mohli začít vytvářet teorie. Vlastně ještě ani nevíme, kde jsme, ani jaké materiální nástroje máme k dispozici - což by mohlo být užitečné vědět pro případ, že bychom si museli sestrojít vlastní stroj času. Dokonce ani nevíme, jestli tu žijí nějakí lidé!“

„Tak to pojďme zjistit!“ prohlásil Magnus odhodlaně.

Rod cítil, jak se mu po tváři rozlévá úsměv. „Jo, pojďme!“ Vytáhl dýku. „Značte si cestou stromy, děti - abychom dokázali najít cestu zpátky. Pochodem *vchod!*“

Kapitola 6

„Doufám, že jste měl příjemnou cestu, otče Uwelli.“

„Jako obyčejně, Vaše Milosti.“ Otec Al dloubl do hromádky chřestu, který vypadal docela čerstvě. „Na palubě kosmické lodi to bylo velice příjemné - spoustu času na meditace. Problém byl dostat se do lodě.“

Biskup Fomalo se slabě usmál. „Není to tak vždycky? Zdá se mi, že můj tajemník říkal, že jste z Vatikánu.“ Biskup do věděl docela přesně; byl to důvod, proč otce Ala pozval na večeři. Ne aby na něj udělal dojem, ale protože to byla jediná volná půlhodinka v biskupově rozvrhu dne.

Otec Al přikývl, několikrát přežvýkl a polkl. „Ale nemám žádné oficiální postavení, Vaše Milosti. Dalo by se říct, že jsem informační odborník přes problémy.“

Biskup se zamračil. „Ale v mé diecézi žádné problémy nejsou - alespoň ne takové, které by si zasloužily pozornost Vatikánu.“

„Žádné, o kterých byste věděl.“ Otec Al se pokusil o sympatizující úsměv. „A také je otázka, zdali to je ve vaší diecézi, nebo ne.“

Zdálo se, že se biskup Fomalo trochu uvolnil. „Ale no tak, otče! Vatikán přece ví, které hvězdné soustavy patří do mé diecéze!“

„Lundres, Seredin a Ventreles - myslím, že tak ty hvězdy kolonisté nazývají. Katalogová čísla želbohu neznám.“

„I já bych si je musel vyhledat,“ řekl biskup s lehkým úsměvem. „Kolonie jsou na třetí a čtvrté planetě Lundresu, jedna na čtvrté planetě Seredinu a jedna na druhé planetě Ventrelesu.“

„Takže na měsíce a asteroidy se ještě nerozšířily?“

„Ne, ty planety jsou pro nás dost velké, alespoň prozatím. Koneckonců, otče, máme tu dohromady stěží milion duší.“

„Jen tak málo? Ó jémine. Doufám, že to neznamená nějakou epidemií?“

„To ne.“ Biskup se pokusil o úsměv. „Když začínáte s kolonií o několika tisíci lidech, otče, chvíli to trvá, než dáte dohromady slušnou populaci, i když máte k dispozici spermatické a zárodečné banky k udržení stabilního genofondu.“

„Ano, samozřejmě. Doufám, že mi odpustíte mou nevědomost, Vaše Milosti, ještě nikdy jsem nebyl tak daleko od Terry. A vzdálenost je potíž - když máte tolik lidí roztroušených po tolika světelných letech, musí být problém zůstat s nimi se všemi v kontaktu.“

„Je to potíž,“ připustil biskup, „zvláště když máme jen tak málo povolaných. Ale teď máme alespoň hyperrádio a pár lodí s FTL pohonem.“

„Samozřejmě.“ Ale v očích otce Ala se náhle zablesklo.

Biskup se nervózně zavrtěl na židli. „Co se týče těch problémů, o kterých jste mluvil, otče - ve které kolonii k nim mělo dojít?“

„Je to Zapomenutá kolonie, Vaše Milosti, asi tak ve dvou třetinách cesty mezi Seredinem a Ventrelesem, třináct světelných let odsud.“

Biskup se znovu uvolnil. „Tak to není v mé diecézi. Co je to za kolonii?“

„Místní lidé ji nazývají 'Gramarye', Vaše Milosti.“

„Nepříjemné.“ Biskup se zamračil. „To slovo má něco společného s čarodějnictvím, že?“

„Ano, jistě, s černou magií - má také okultní podtext. Je to dřívější podoba slova 'grimoar' - čarodějná kniha.“

„Nechápu, proč se o ni Vatikán zajímá. Ale jak to, že jsem o té Zapomenuté kolonii nikdy neslyšel, otče?“

„Zřejmě proto, že si přeje zůstat zapomenutá,“ odpověděl otec Al a na rtech mu zahrál úsměv. „Pokud tomu správně rozumím, dobrovolně a úmyslně přerušili veškeré spojení s ostatním lidstvem.“

„Zlověstný příznak.“ Biskup se zamračil ještě víc. „Za takových podmínek se může zrodit všelijaké kacírství. A jsou tam už několik staletí?“

Otec Al přikývl. „Kolonie byla založena, ještě než byla Mezihvězdná dominia voličů rozprášena útoky Proletářské asociace států Terry.“

„Pak byly alespoň založeny demokratickou mezihvězdnou federací. Mám to pochopit tak, že vytušili nastupující totalitní vládu PASTi a pokusili se udržet demokracii naživu?“

„Ne tak docela; založili monarchii.“

„Proč by něco takového dělali?“ Biskup si zamnul bradu. „Jak se o nich dozvěděl Vatikán?“

Otec Al zaznamenal v jeho slovech lehký přídech rozhořčení; co je to za pořádek, aby si sem přišel nějaký přivandrovalec a říkal biskupovi, že má přímo pod nosem zdroj problémů, o kterém nemá ani zdání? „Dalo by se říct, že k nám ta informace prosákla z agentury, jež je ve spojení s mezihvězdnou vládou.“ To byla celkem pravda; až na to, že Demokratický decentralizovaný tribunál o tom spojení nic nevěděl.

„Aha.“ Biskupova tvář se rozjasnila. „Je dobré vědět, že pořád ještě existují nějakí starostliví občané. Byl váš informátor katolík?“

„Myslím, že má irské jméno, ale to je vše, co o něm vím.“

„I to hodně naznačuje.“ Biskup se zase uvelebil ve svém křesílku. „Předpokládám, že vám dal souřadnice. Jak se tam chcete dostat?“

„No, ehm...“

Biskupovy oči se rozšířily. „Ne, otče. Všechny mé čluny jsou plně vytíženy na následující tři měsíce. Pokud vás tam dovezeme, některá z našich kolonií přijde o svou zásilku mešních knih.“

„Věřím, že se vaši kněží chvíli obejdou i bez nich, Vaše Milosti. Mimo to, copak nemáte alespoň jednu loď v záloze pro případ výpadku?“

„Ano, ale co když výpadek *nastane*? Dobré nebe, otče, dvě z našich kolonií si ještě nejsou schopny vyrobit ani své vlastní mešní víno!“

„Jistě však...“

„Otče!“ Biskupovo obočí se sverpě nakrabilo. „Nechci s vám jednat neomaleně, ale - má odpověď zní jednoznačně ne!“

Otec Al si povzdechl. „Bál jsem se, že to řeknete - ale přece jen jsem doufal, že se tomu budu moci vyhnout.“ Z vnitřní kapsy své sutany vytáhl velkou bílou obálku. „Odpusťte tuto archaickou formu předávání zpráv, Vaše Milosti - ale nebyli jsme si jisti, s jakou úrovní

techniky se na Gramarye setkáme. Ujišťuji vás, že je to stejně osobní, jako zpráva na mnemokostce.“ Podal obálku biskupovi.

Biskup dopis zamračeně převzal a otevřel ho. Přečetl si ho bez zvláštního nadšení. „Podpořte nositele tohoto dopisu, otce Aloysia Uwella, veškerou možnou pomocí. Ve všem, co souvisí s planetou 'Gramarye', hovoří mým hlasem.“ Když uviděl podpis, zbledl. „Papež Jan XXIV!“

„A jeho pečeť,“ dodal otec Al omluvně. „Jak vidíte, Vaše Milosti, potřebuji se na Gramarye dostat skutečně naléhavě.“

Kapitola 7

Jeden zvlášť velký zářez si udělali na mohutné staré vrbě vyrůstající na břehu, pak zamířili vlevo a kolem břehu jezera na sever. Po půl hodině chůze došli ze stříbrného lesa na smaragdově zelenou louku.

„Ach, *podívejte se!*“ zalapala po dechu Cordelie a ukázala rukou. „To je ta nejkrásnější kravička na světě!“

Rod se podíval a suše polkl. 'Kravička', i kdyby neměla rohy, by byla určitě tím největším, nejsveřepějším a nejzlověstněji vyhlížejícím starým býkem, jakého kdy viděl. „Ne, Cordelie, neřekl bych, že to je...“

„*Cordelie!*“ vyjekla Gwen a Rod mávl rukou do prázdna. Miniaturní čarodějnice na koštěti z větve proletěla těsně kolem jeho hlavy.

„*Příliš pozdě!*“ Gwen bezmocně sevřela pěsti. „Ach, člověk z nich nesmí spustit oči ani na *sekundu!* *Můj pane, hrozí jí nebezpečí!*“

„Já vím,“ zavrčel Rod, pokoušeje se ovládnout hlas, „ale neměli bychom tak vyvádět, jinak ho vyděsíme a... Ne, zahod' tu větev! Já se k němu připlížím... Ne, ty ne, mladý muži!“ Hbitě popadl Magnuse za límec a přitáhl si ho zpátky. „Řekl jsem *připlížím* se k němu! Jedno dítě v nebezpečí docela stačí! Gwen, podrž je na chvíli!“ A vyrazil přes louku, tase přitom meč.

Geoffrey se rozplakal, ale hned zase ztichl - Gwen mu nepochybně zakryla ústa dlaní. Měla pravdu; hluk si teď nesměli dovolit. Rod se pohyboval velice pomalu, ačkoliv každá buňka v jeho těle naléhala, aby spěchal.

Zvláště když se Cordelie začala snášet na přistání! Ne přímo býkovi pod nosem, díky Bohu - ale pouhých pár stop od něj! Žuchla sebou do trávy - alespoň měla tolik rozumu, že se k býkovi hned nerozběhla.

„Pojď sem, kravičko!“ Rod slyšel hlas své dcerky přes sto stop travnaté louky docela zřetelně - mohlo to být stejně tak dobře i tisíc mil! „Hodná kravička, no tak, pojď ke mně!“

A býk otočil hlavu směrem k ní!

Pak otočil i zbytek svého těla! Dal se do běhu! Řítil se přímo na ni! Rod se divoce rozběhl ke své dcerce...

A býk se jí začal čumákem otírat o dlaň napřažené ruky!

Rod strnul uprostřed kroku, neschopen věřit vlastním očím. Ale byla to pravda - on se k ní lísal! Uždiboval jí trávu z ruky! Sám byl bezpochyby otec - a naštěstí jí nerozuměl, takže se nemohl zlobit že špatně určila jeho pohlaví. Díky Bohu!

Teď bylo třeba přesvědčit ji, aby toho nechala - ale opatrně, velice opatrně; v žádném případě nesměl zvíře rozzuřit! A přiblížit se k němu z boku - pokud by na něj zaútočil, Rod nechtěl, aby měl v cestě Cordelii.

Jeho obavy se však ukázaly být naprosto bezpředmětné - Cordelie byla zcela pánem situace. Protože býk před ní právě ulehl na zem a sklonil hlavu, jako by ji zval, ať si na něj vyleze! A ona to doopravdy udělala! Už už se na ni chystal vykřiknout, ale včas se zarazil; jen nevystrašit býka!

Jenže býk už zase vstal a vydal se na procházku po louce - s malou holčičkou na zádech! „Cor-dééé-lié!“

Uslyšela ho; zamávala - a nějak býka přiměla, aby zamířil k němu! Rod si ulehčeně oddechl a hned zase ztuhl. To bylo jen zlepšení situace, ne její řešení - vždyť pořád seděla na jeho zádech!

Začal pozpátku ustupovat směrem ke své rodině, dokud se levicí nedotkl Gweniny ruky. Hoši se mohli odteleportovat, kdyby se něco semlelo, a kousek od Gwen ležel správně velký balvan - dost malý, aby ho dokázala 'vrhnout' pomocí telekineze, ale na druhé straně dost velký, aby býka srazil k zemi. Všiml si jejího pohledu a věděl, že uvažuje stejným způsobem.

Jenže asi dvacet stop od nich začal býk střečkovat. Zpomalil, pokusil se zabočit stranou a několikrát hrábl kopytem do země.

„No tak, moje malá kravičko, pojď!“ prosila ho Cordelie. „Jsi tak krásná, že tě musím ukázat své rodině! *Prosím, pojď!*“

„No tak, zlatíčko, nepřemlouvej ho - ehm, ji. My můžeme přijít k vám - že ano, drahá?“ Rod vykročil vpřed.

Býk ucouvl.

Rod zastavil. „Já... nevypadá to, že by mě měl rád...“

„Možná je dost chytrý, aby nevěřil mužům,“ nadhodila Gwen. „Já to zkusím.“ A vykročila k býkovi.

Býk znovu ucouvl.

„Zkus to bez chlapců.“ Rod vzal Magnuse a Geoffa za ruce a Gwen znovu vykročila.

Býk zůstal stát na místě - ostražitě, ale zůstal stát.

Gwen postoupila o další krok, pak ještě o jeden a ještě o jeden.

Skvělé. Opravdu skvělé. Teď byla v nebezpečí *obě* Rodova děvčata.

Hoši radostně zajásali a jejich drobné ručky se jako na povel vysmekly z jeho. „*Hej!*“ Rod po nich chňapl - ale přistál na obličejí a slabé pufnutí mu oznámilo, že se teleportovali. Podařilo se mu vstát zrovna včas, aby viděl, jak se znovu objevili na druhé straně louky, hluboko mezi stromy, které tam rostly, a s nimi... Tak *tohle* je zaujalo - ještě jeden malý chlapec!

Ale co to bylo za chlapce - nebo alespoň, jak byl oblečen! Kabátec měl sytě zelený se zlatým pláštěm, jeho rukávy byly tak rozšířené, že se až dotýkaly země. Kalhoty měl žlutohnědé a seděly mu jako druhá kůže - a co to bylo za zlatý třpyt v jeho vlasech? Snad ne korunka!

Ať už byl kdokoliv, velice pomalu šel k statnému koni, který na něj čekal s hlavou obrácenou k němu a ušima postavenýma. Ale osedlaný nebyl.

Že by divoký?

Magnus zahalekal na pozdrav a chlapec vzhlédl. Kůň zuřivě pohodil hlavou a přitočil se blíž. Magnus se rozběhl k neznámému chlapci, s Geoffem v patách.

Rod křečovitě zavřel oči, energicky potřásl hlavou a znovu se podíval. *Bylo* to tak. Koňovo tělo se skutečně natáhlo, jakoby pro pár dalších jezdců!

Rod se rozhodl, že se mu to vůbec nelíbí. Zase se rozběhl, meč stále svíraje v ruce.

Hoši už mezitím měli za sebou úvodní formality a potřásali si rukama. Nový chlapec právě ukazoval na koně - a Magnus dychtivě přikyvoval - a kůň poklekl.

Pak Gwen vyděšeně vykřikla a Rod se obrátil. Běžela k němu a zuřivě mávala na chlapce. Za ní ječela Cordelie a pobízela býka patami. Býk zařval a rozběhl se.

Chlapci za jeho zády zaječeli vysokým, nekontrolovaným výkřikem absolutní hrůzy. Rod se znovu obrátil a rozběhl se. Kůň teď cválal rovnou k jezeru a chlapci se zmítali a svíjeli, jak se pokoušeli dostat se z jeho hřbetu.

Rod zaklel a jeho krevní oběh zaplavila další dávka adrenalinu. S křikem se prodíral vysokou trávou.

Kůň se s mohutným šplouchnutím vrhl do jezera; zpěněná voda vystříkla do výše. Když se výhled zase vyjasnil, koňův hřbet byl prázdný; kůň se vzepjal, zaržál a vztyčil se nad třemi malými hlavičkami ve vodě s tlamou dokořán - a Rod v ní zahlédl ostré zuby masožravce!

Zařval vztekem a skočil.

Voda se rozstříkla když v ní přistál, přímo pod koněm. Kůň zaútočil s čelistmi doširoka rozevřenými; Rod uhnul stranou a uhodil ho hranou ruky do tlamy. Kůň zařval, couvl a vyrazil proti Rodovi břitvově ostrými kopyty. Pronikavá bolest ochromila jeho bok; pak hromový řev otřásl zemí a divý běs ho srazil na záda a strhl ho pod hladinu. Voda se nad Rodovým obličejem zavřela. Svedl krátký boj o vzduch, postavil se - aby viděl, jak se kůň, o dvacet stop dál od břehu, pokouší vstát a čelit druhému býkovu útoku.

Mohutné zvíře vrazilo celou svou vahou do kaštanového hřebce. Ten se nad býkem vztyčil, zahrabal ostrými kopyty, jeho zuby, ostré jako jehly, se zaleskly. Býk zařval vztekem i bolestí a ponořil se pod hladinu. Voda se zbarvila do ruda a obě zvířata zmizela z dohledu.

Rod nečekal, jak to dopadne. Rozběhl se ke svým hochům, zalovil rukou pod vodou a popadl Geoffa za límec, aby ho, prskajícího a kašlajícího, vytáhl na hladinu.

„Tati!“ zaječel Magnus. „Elidor! On neumí plavat!“

Rod vyrazil k tonoucímu princátku. „Vrať se na břeh!“ křikl na Magnuse. Voda zašuměla, jak Magnus zmizel a na okamžik přítom

odhalila Elidora. Rod ho popadl za paži a s oběma chlapci zamířil ke břehu. Klopýtl, když narazil na mělčinu, ale o okamžik později už složil oba hochy do trávy. Hned je však zase popadl, aby se s nimi rozběhl dál od břehu. Znovu klopýtl, ale to už u něj byla Gwen s Magnusem po boku, aby sevřela Geoffa do náručí. „Ach, můj chlapče, ty můj malý hlupáčku! Málem jsem o tebe přišla!“

Rod následoval jejího příkladu a objal Magnuse, aby se přesvědčil, že tam hoch pořád ještě je. „Ach, díky Bohu, díky Bohu! Ty hlupáčku, ty můj malý hlupáčku, co tě to napadlo, takhle se přibližovat k neznámým zvířatům! Díky Bohu, že jsi živý!“

Vysoký, pronikavý výkřik roztrhl vzduch.

Všichni se otočili.

V jediném okamžiku se kůň a býk vynořili vysoko nad hladinu; kůň se na býka vrhl a zaťal mu zuby tam, kde se jeho krk připojoval k ramenům. Ale býk sebou trhl a chytil vlastními zuby koně za zadní nohu. I na tu vzdálenost zaslechli ošklivé zapraskání. Kůň zaječel a býk zařval, vzepjal se, zvedl přední nohy a srazil svého protivníka celou svou vahou pod vodu. Pak se také potopil a na hladině po nich zbyl jen obrovský vír s pěnou zbarvenou krví do červena.

Gwen se zachvěla a zakryla dětem oči. „To je strašný pohled. Jen váš otec se může dívat, aby nás mohl včas varovat že se máme dát na útěk, kdyby to bylo třeba.“ Pak si všimla, že z Rodova kabátce kape krev. „Můj pane! Tys zraněn!“

„Cože?“ Rod sledoval směr jejího pohledu. „Ach, tohle! Ted’ si vzpomínám. Ouuu! Ono to začíná bolet!“

„Samozřejmě, že to bolí,“ odsekla Gwen a rozepnula mu kabátec. „Cordelie, najdi bylinu svatého Jana a červenou verbenu! Chlapci, podívejte se po nějakých čtyřlístcích. Rychle!“

Děti se rozprchly hledat. Jen Elidor stál a překvapeně mrkal.

„Čtyřlístek, čtyřlístý jetel, chlapče,“ pobídla ho Gwen. „Určitě ho poznáš, i když nejsi v bylinkách zrovna moc zblhlý! No tak, pospěš si!“

Elidor na ní rozhořčeně hleděl; náhle se mu v očích objevil vystrašený výraz a rozběhl se za Magnusem a Geoffem.

„Zvláštní patron, ten kluk,“ zabručel Rod. „Au! Ano, zlato, rána zasahuje pod kůži.“

„To není dobré,“ odpověděla Gwen a stiskla rty. Pak odtrhla pruh látky z lemu své sukně.

„Tady, mami!“ Cordelie se vrátila a podávala jí plnou hrst listů.

„Hodná holčička,“ pochválila ji Gwen. Plochý kámen se sám od sebe zvedl do výše několika stop a poslušně připlachtil k jejím nohám. Gwen sebrala Rodovi dýku, poklekla a začala jejím jílcem drtit byliny.

„Tady, mami!“ Přiběhl Magnus, v ruce dva čtyřlístky a ostatní dva chlapce v patách.

„Všichni mi pomáháte. Děkuji vám, chlapci.“ Gwen rozdrtila všechny byliny na kaši, pak Rodovi vyhrnula kabátec a přiložila mu obklad na ránu.

„Byliny svatého Jana, verbena a čtyřlístky,“ zašklebil se Rod. „To není zrovna klasický obklad, že ne?“

„Ne, ale ani to zvíře, které tě zranilo, nebylo obyčejné.“ Gwen mu ovinula improvizovaný obvaz kolem těla.

Rod se snažil ignorovat mravenčení v týlu. „Pokud si dobře vzpomínám, každá z těch bylin by měla účinkovat proti kouzlům.“

„Jistěže,“ odpověděla Gwen, pečlivě neutrálním hlasem. „Zvířata jako ta dvě jsem ještě nikdy neviděla - ale vzpomněla jsem si na některé pohádky svého dětství. A je to!“ Utáhla obvaz a vrátila mu kabátec na místo. „Buď na sebe příští týden nebo dva opatrný, můj manželi, prosím tě o to.“

Loukou se rozlehlo dlouhé ostré zaječení. Než docela odumřelo, odpověděl mu hřmotný, dunivý řev.

Všichni se obrátili k jezeru. Vír se pomalu uklidnil; hladina se uzavřela. Pak se najednou z vody vynořil býk a zamířil ke břehu.

„Buďte připravené, děti!“ varovala Gwen.

„Ne, nemyslím, že by to bylo třeba.“ Rod se zamračil a opatrně vykročil k jezeru. Asi po dvaceti krocích rozeznal skvrnu krve a kusů masa pomalu odplouvající k východu. Vrána, která zrovna letěla kolem, zakroužila a snesla se pro lákavé sousto. Rod se otrásl a odvrátil se. Nemyslím, že bychom se toho koně ještě museli bát.“

„Děkuji ti za svou záchranu,“ řekl Elidor *vážně*. „Kdybys mi nepříspěchal na pomoc, tato země už by neměla vládce. Králův dík ať tě provází na tvých cestách!“

Rod na hocha překvapeně vytřeštil oči. Pak se tázavě podíval na Gwen. Vypadala stejně překvapená, jak on se cítil, ale povzbudivě na něj kývla.

No, možná dokázala číst v hochově mysli, ale on ne. „Chceš tím říct, že jsi králem této země?“

„Jsem.“ Elidor byl promočený až na kůži; jeho krásné šaty byly potrhané a urousané a v zápalu boje někde ztratil korunku - ale vypjal prsa a zatvářil se jako opravdový panovník. „Laskavostí mé matky královny, kterou jsem nikdy nepoznal, a Eachana, mého královského otce, který už je tři roky mrtvý, jsem králem Tir Chlisu.“

Rodovi se podařilo ovládnout výraz v obličeji, ale v hlavě měl guláš z nejrůznějších emocí - nedůvěru, soucit s chlapcem, chuť sevřít ho v náručí... a pak ho napadlo, že by to pro rodinu poutníků ztracených v podivném světě mohla být opravdu šťastná náhoda. „Je mi ctí pozdravit Vaše Veličenstvo. Přesto jsem si nemohl nevšimnout tvého nízkého věku; mohu se zeptat, kdo se o tebe stará?“

„Tisícere díky za panovníkovu záchranu, statečný rytíři a krásná paní!“ vyrazil ze sebe čísi znepokojený hlas.

Rod překvapeně vzhlédl.

Statný zavalitý muž jen o málo menší než Rod, s lesklou pleší lemovanou půlměsíčkem vlasů na týlu a s hrubou pletí, se přikolébal k nim. Byl zamotán do oděvu z akru bílé látky doplněného brokátovým pláštěm a opásán čtyři palce širokým opaskem. Za ním pochodovalo třicet vojáků v halenách se zvonovými rukávy a v nohavicích, a dva vesničané se smečkou loveckých psů.

Všichni vojáci měli meče, zatímco tlouštík měl čelo pokryté potem a vypadal poněkud vyděšeně. „Tisícere díky! Tisícere díky! Kdyby se mému synovci mělo něco přihodit v důsledku mé nedostatečné ostražitosti, nikdy bych si to neodpustil! Jak jste však věděli, že máte poslat býka Crodh Mara proti Each Uisge?“

„Jaké whisky?“ Rod se podíval na Elidora; chlapec se stáhl do sebe, na tlouštíka upíral pohled, ve kterém se zračila únava, ale i jisté obavy... „No, tedy... ehm, abych řekl pravdu...“

„Všichni známe pohádky, které nám vyprávěly naše babičky,“ skočila mu rychle do řeči Gwen. „Vodní býk a vodní kůň - všechno to odpovídalo.“ Lehce dloubla loktem Roda do žeber.

Byla to zrovna ta zraněná; bolest okamžitě zaplašila všech sentiment. „Ach, ano, samozřejmě! Antagonistické síly se vyruší.“

„Přesně tak, jak říkáš,“ přisvědčil tlouštík. „Ačkoliv netvrdím, že ti rozumím. Musíš být opravdu slovným čarodějem.“

Už zase! Rod zamrkal. Musí na něm být něco... „Velká část čarodějnictví je štěstí. Štěstí tomu chtělo, že jsme byli tam, kde jsme měli být.“ Chopil se příležitosti. „Vaše lordstvo.“

Tlouštík přikývl, ale oči při tom nespouštěl z Elidora, jako by se chtěl ujistit, že hoch je skutečně v pořádku. „Jistě, štěstí, jinak bych přišel o svého synovce - a tato země o svého krále.“ I v jeho očích se odrážely jisté obavy.

Pak odtrhl oči od Elidora a podíval se na Roda. Na tváři se mu objevil nucený úsměv: „Promiňte mi, zapomínám na zdvořilost. Jsem vévoda Foidin, regent Jeho Veličenstva, krále Elidora.“ Napřáhl ruku plnou prstenů, obrácenou dlaní dolů.

Gwen zazářila, ale v očích se jí objevila nejistota. Rod se pokusil zaměnit svůj zmatený výraz za zdvořilý úsměv, ale ruce si ponechal v bok a jen se mírně uklonil hlavou. „Rodney d'Armand, lord Gallowglass.“ Varovné mravenčení mu zabránilo použít svůj skutečný titul. „A moje lady Gwendylon - a naše děti.“

„Je mi nesmírným potěšením, lorde a lady... Gallowglassovi?“ Vévoda se zdál být poněkud zmaten. „Tento titul neznám. Jste snad poutníci ze vzdálených zemí, daleko od svých vlastních panství?“

„Velice daleko,“ přisvědčil Rod. „Nečistá kletba černokněžníka nás sem zanesla z naší domoviny; ale my se vrátíme a pak si to s ním vyřídíme!“

„Ach ne, nač ten spěch!“ zvolal vévoda. „Musíš nám dovolit, abychom tě zahrnuli svým vděkem - vždyť jsi nám zachránil krále!“

Rod cítil, že nemá chuť strávit noc pod střechem tohoto muže. „To je zajisté dvorná nabídka - leč čas nás tísní...“

„Certes, ne však natolik!“ Mokřý a rozedraný, Elidor se postavil po bok svému strýci - stále měl ale v očích ten obezřetný výraz. „Jistě neodepřete přijmout pohostinství krále!“

Tolik se snažil vystupovat jako panovník! Rod se už už chystal přisvědčit - ale Gwen ho předběhla. „Pak tedy přijmeme noční útočiště - všichni jsme velice vyčerpaní.“

Rod nespouštěl oči z vévody. Mužova tvář se rozjasnila, když k němu Elidor přikročil a jeho ruce se zastavily nad hochovými rameny, ale nedotkly se jich; Rod znovu v jeho obličejí zahlédl obavy, rychle zamaskované, pak zákmit temných emocí, který mu přeletěl přes obličej a byl pryč - ale Rod ho zachytil. Napadlo ho, že by nechtěl být poblíž, kdyby vévoda někdy ztratil trpělivost.

Pak se Elidor odvážně usmál na svého strýce a mužův obličej zjihl. Konejšivě na chlapce kývl a přinutil se k úsměvu; jeho ruce se opět zvedly a pak volně klesly podél jeho boků. Obrátil se na Roda a usmál se. „Souhlasíš se svou lady? Budeš dnes večer hostem na našem hradě, abychom tě mohli náležitě uctít?“

Gwenin loket znovu jakoby náhodou zavadil o jeho bok a Rod sebou trhl. Tohle by neměla dělat! Vévoda se zdál být docela slušný, nebo se o to alespoň snažil - ale Rodovi se pořád jaksi nelíbilo, že by s ním měl nechat Elidora samotného. „Jistěže ano. Je nám ctí přijmout vaše pozvání.“

„To je skvělé!“ Na vévodově tváři se rozlil široký úsměv. Pak tedy pojd'me! Na hrad Drolm!“

Obrátil se, jeho ruce se konečně snesly na Elidorova ramena a přitiskl si hochy ke svému boku. Elidor jako by okamžik vzdoroval, ale vévodova ruka ho vzápětí pustila. *Rozkolísaný*, pomyslel si Rod, když spolu se svou rodinou vykročil ve vévodově průvodu, propěvujícím vítězoslavné válečné písně.

„Tati,“ špitla Cordelie do všeho toho hluku, „nechci jít do domu toho muže.“

„Neměj strach, zlato,“ konejšil ji Rod. „Vždycky odtamtud zase můžeme odejít - a rychle.“

Kapitola 8

„Ta sláva, ta čest!“ jásal bratr Chard. „Jen si to představte, otče, že můžeme být první duchovní, kteří se s těmi ubohými a neosvícenými lidmi setkají po celých staletích!“

„Přesně tak, bratře.“ Otec Al se nemohl nad nadšením mladého pilota nepousmát. „Na druhé straně se může stát, že přistaneme a nalezneme je docela slušně zásobené vlastním klérem; člověk nikdy neví.“ Podíval se na obrazovku a nechal své podvědomí číst církevní symboly z náhodných záblesků barvy, jež hyperprostor indukoval do kamery.

„Římsko katolické duchovenstvo ve společnosti oddávající se magii? To snad ne, otče! Jen si pomyslete, celá nová planeta duší, které je třeba spasit! Musíme nějak odhadnout velikost populace, abychom se mohli vrátit k Jeho Milosti s alespoň rámcovou představou, kolik misionářů bude zapotřebí! Kdy už tam budeme?“

„To se ptáte vy mě?“ Otec Al se zasmál. „Vy jste pilot.“

„Ach! Ano, samozřejmě!“ Bratr Chard se podíval na řídicí panel. „Tak se na to podívejme, deset světelných let... to máme ještě asi tak šest dní.“ Obrátil se zpátky na otce Ala. „Omlouvám se, že naše kóje jsou tak těsné.“

„Řekl bych, že jste nestrávil moc času ve zpovědnících. S tím se netrapte, bratře, kóje jsou docela luxusní. Vždyť máme dokonce každý svou vlastní kabinu na spaní... Ugh!“

Jeho tělo v bezpečnostních pásech se zazmítalo, jako by loď náhle narazila do pevné stěny. Pak se zatočila jako medvěd s ohněm na ocase a srazila otce Ala do křesla. Před očima se mu zatmělo a zalapal po dechu. Hvězdy na obrazovce monitoru se rozvířily. Se zuby zaťatými čekal, až se přestanou točit, nepřestaly, ale po chvíli se začaly ztrácet a slábnout a okolní temnota s nimi. Nepříliš jasně viděl, jak se bratr Chard s vypětím všech sil nahýbá k řídicímu panelu.

„Co... co se stalo?“

„Podívejte se sám.“ Mnich ukázal na obrazovku. Otec Al se podíval a zase uviděl sametovou čern s malými zářivými jiskřičkami hvězd; ale teď visely klidně a bez hnutí. „Jsme zpátky v normálním prostoru?“

Bratr Chard přikývl. „A letíme podsvětelnou rychlostí. Vysokou, ale pořád méně než C. Měli jsme štěstí, že nás změna rychlosti nerozmázla o stěnu.“

„Patrně by to udělala, kdybychom nebyli připoutáni. Co se pokazilo?“

Bratr Chard, s očima upřenýma na kontrolní obrazovku, začal mačkat jednotlivé spínače. „Nic vážného; vypadá to že zatím je všechno v pořádku... Tady to máme! Vyplivl nám izomorfér.“

„Vyplivl? Prostě... vyplivl? Proč?“

„To je dobrá otázka, že?“ Bratr Chard si rozepnul bezpečnostní pásy a ponuře se usmál. „Půjďme se na to podívat, otče?“

Navlékli si přetlakové obleky, jeden po druhém se protáhli vzduchovou propustí, zaklapli karabiny svých bezpečnostních lan do kruhů na vnějším plášti lodi a začali ručkovat k pohonné jednotce. Bratr Chard vytáhl francouzský klíč a uvolnil servisní kryt. Hlavou napřed proplul dovnitř; otec Al ho následoval, přidržuje se kruhů zasazených do trupu. Pohonná jednotka před nimi se leskla jako obrovské zrcadlo. „Nevypadá to na díru ve štítu.“

„Ne,“ přisvědčil bratr Chard. „Alespoň nám nehrozí nepříjemnosti s tvrdým zářením. Ačkoliv jeden nikdy neví; pokud nic jiného nenajdeme, budeme to tu muset prohlédnout mikroskopem.“ Otočil knoflíkem a stříbrné vajíčko se otevřelo, jeho špička se zvedla jako lastura. Stálý prahový šum ve sluchátku přilby otce Ala najednou zmlkl. Otec Al se zamračil: „To je špatně, ne?“

„Ano; měli bychom slyšet tón 1650 Hz.“ Bratr Chard vzhlédl. „Nevěděl jsem, že se vyznáte v elektronice, otče.“

Otec Al pokrčil rameny. „Katodiáni většinou pochyty ode všeho něco, obvykle když tak klábosí po seminářích. Nechtěl bych o sobě tvrdit, že jsem specialista na FLT, ale jak pracuje izomorfér, ještě vím.“

„Nebo jak nepracuje. No, podíváme se, který obvod selhal.“ Bratr Chard vytáhl sadu sond a začal jimi izomorfér testovat. Otec Al

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

přidřepł ve stůsněném prostoru vedle něj, mlčel a pozoroval měřicí přístroj na předloktí bratra Charda.

Nakonec mnich vzhlédl. „Žádná závada, otče. Proud protéká celým zařízením.“

„Což tedy znamená, že je tu zrnko, kterým proud protéká, ale nic nedělá. Mohu to zkusit?“

Bratr Chard se na něj zamyšleně podíval; pak mu váhavě udělal místo: „Jste si jist, že víte, co děláte, otče?“

„Vím dost, abych dokázal najít špatné zrnko.“ Otec Al vytáhl z rukávu vlastní sondy. „Je třeba prostě vyzkoušet všechny vývody a když se kontrolka rozsvítí červeně, máme závadu, ne?“

„Ano, nic na tom není,“ odpověděl bratr Chard suše. „Zkontrolujte si hodinky, otče; řekl bych, že se musíme vrátit pro nový vzduch asi tak za hodinu.“

„Ach, nemyslím, že by to trvalo tak dlouho.“ Otec Al začal zkoušet.

Bratr Chard mlčel; když se po chvíli jeho hlas znova ozval ze sluchátka, bylo v něm špatně skrývané napětí. „Samozřejmě doufám, že se nemýlíte, otče - ale to by mohlo trvat týden. Kdybychom tady jen měli diagnostický počítač!“

„No, na malém člunu nemůže být všechno,“ odpověděl otec Al filozoficky. „Kromě toho, bratře Charde, já se spoléhám na zvrácenost elektrických okruhů.“

„Máte na mysli víru ve zvrácenost, že otče? Slyšel jsem některé z pověstí, které vy katodiáni vyprávíte o Murphym; někdy mám pocit, že jste upadli do kacírství a udělali jste z něj boha!“

„Boha ne - ale mohli bychom mu uznat status démona, kdyby byl skutečný - což, naštěstí, není. Ale zvrácenost, kterou ztělesňuje, ta bezpochyby reálná je, bratře.“

„Pravda,“ připustil bratr Chard. „Jenže zvrácenost je v nás, otče, ne ve vesmíru.“

„Jenže tolik z toho vesmíru stvořil člověk, bratře, tolik věcí kolem nás pochází z jeho rukou, věcí, které nás drží při životě! A je to pro nás tak snadné vestavět do nich svou zvrácenost - zvláště v tak komplikované oblasti, jakou je elektronika!“

„Nebo izomorféry?“

„Přesně tak. A stejně tak počítače a 3D kamery a všechny možné jiné vynálezy. Všiml jste si někdy, bratře, jak někdy přestanou fungovat bez zjevného důvodu, a pak najednou zase začnou?“

„Tu a tam. Ale když po tom začnete pátrat, otče, vždycky najdete pravý důvod.“

„Když začnete pátrat vy, možná - já nikdy. Ale možná že jsem jenom antitechnická osobnost; každé hodinky, které si pořídím, se okamžitě začnou opožďovat nebo předbíhat o pět minut. Na druhé straně jsou lidé, které stroje jako by měly rády; nechte je, aby jen položili ruku na zařízení, a už zase funguje.“

„To je trochu přitažené za vlasy, nezdá se vám, otče?“

„Možná. Ale já tomu věřím.“ *Věřím v tebe, můj patrone, svatý Vidicone, bez ohledu na to, jak jsi daleko, prosím, přijď mi na pomoc! Přimluv se pro mne u Všemohoucího, aby ten izomorfér znovu začal pracovat alespoň na tak dlouho, aby mne včas dopravil na Gramarye a bratra Charda bezpečně domů!* „Tak, a je to.“ Otec Al schoval své sondy. „Mimochodem, bratře Charde, předpokládám, že jste vypnul izomorfér, než jsme vystoupili do prostoru, že?“

„Samozřejmě, otče. Teď jim protéká jen zlomeček proudu.“

„Dobře. Mohl byste ho odsud zapnout naplno?“

„Mohl.“ Na rtech bratra Charda zatancoval lehký úsměv. „Ale nedoporučoval bych to. Loď by možná do hyperprostoru nepřešla, ale my ano.“

„Hm,“ otec Al se obrátil zpátky k opravářskému průlezu. „Pak se tedy vrátíme zpět na můstek, ano? Zkusíme to odtamtud.“

„Ale já si nemyslím, že by to fungovalo, otče! Vždyť jsme zatím žádnou závadu nenašli!“

„Možná ne.“ Otec Al se usmál. „Ale přesto si myslím, že jsem to opravil.“

„To je nemožné!“

„Bratře Charde, měl byste se za sebe stydět! *Všechno* je přece možné - pro Boha.“

„A svatého Vidicona z Katody,“ zamumlal bratr Chard; ale stejně zavřel vejce izomorféru a následoval otce Ala.

Na cestě zpátky k vzduchové propusti si otec Al konečně připustil, že by izomorfér *nemusel* být opravený. Znamenalo by to, že

by uvízli desítky světelných let od kterékoliv obydlené planety, se zásobami jídla a vody na pouhý měsíc. Regenerátor vzduchu by pracoval několik let a při zavedení přísných dávek by snad jídlo vydrželo o měsíc déle, ale bez ohledu na to, než by se jim podařilo doletět k nejbližší civilizované planetě podsvětelnou rychlostí, byly by z nich jen dvě mumie.

Vnitřnosti otce Ala se sevřely strachem; hrůzou mu vyschlo v hrdle. Zhluboka se nadechl a zavřel oči. *Ne, co já chci, Otče, nýbrž co ty chceš. Pokud to poslouží tvým účelům, abych zemřel na tomto místě, pak ať se tak stane. Bud' vůle tvá.*

Naplnil ho nesmírný pokoj; všechen strach byl náhle pryč. Usmál se a protáhl se vzduchovou propustí.

Odložili přilby a připoutali se do křesel. Bratr Chard zapnul napájení, pak spustil izomorfér a zažehl ho.

Hvězdy zmizely ve víru barev.

Otec Al si zhluboka oddechl. „Díky Bohu!“ *A děkuji i tobě, svatý Vidicone, že ses za mne u Něj přimluvil.*

Bratr Chard jen seděl a zíral na obrazovku. „Tomu nevěřím. Vidím to, ale nevěřím tomu!“

„Chybí ti víra, dobrý bratře,“ řekl otec Al jemně. „S vírou je možné všechno.“ Vzal svůj breviář a začal číst své oficium.

Kapitola 9

Vévodská síň byla obrovská, obložená našedlým dřevem se stříbrným leskem a vyzdobená starými zbraněmi, zprohýbanými a otlučenými štíty, sbírkou nejruznějších erbů a kůžemi zvířat s hlavami - rozhodně to nebyla nejvhodnější výzdoba do jídelny, pomyslel si Rod, když se díval do očí dvanáctěrákovi a přitom žvýkal porci smčího.

Všiml si, že Magnus žvýká své jídlo velice opatrně, a podivil se, proč. *Musím se ho na to později zeptat.* Tak či tak, připadalo mu to jako docela dobrý nápad. Když byl hostitelem vévoda Foidin, připadala mu jako dobrý nápad každá opatrnost. V souladu s tím si dával pozor, aby si bral jídlo jen z podnosů, ze kterých už jedli alespoň dva jiní dvořané. Všiml si, že Gwen jedná stejně, a úmyslně se ani nedotkl vína.

Vévoda si toho brzy všiml. „Nezdá se ti mé víno dost sladké, lorde Gallowglassi?“

Rod polkl a usmál se. „Náboženské příkázání, vévodo. Nikdy nepijeme omamné nápoje.“ *Alespoň ne v určitých domech.*

Jeho prohlášení vyvolalo udivené pohledy kolem celého stolu. Okamžitě se ozval tlumený šepot.

„Jste snad mohamedáni?“ otázal se vévoda, až příliš nedbale.

„Mohamedáni... Ach, muslimové! Ne, to jistě ne. Vy snad ano?“

„Pane!“ Vévoda vstal a všichni jeho dvořané okamžitě vzhlédli. „Vysmíváte se mi? Cožpak nejsme všichni křesťané?“

Oukej, tak to bychom měli. Rod teď alespoň znal místní náboženství. „Nechtěl jsem vás urazit, mylorde. Ale jak víte, přicestovali jsme zdaleka; jak mám vědět, jestli jste stejné víry jako já?“

Foidin se uvolnil. „Ach, tak tedy jsme všichni křesťané. Ale jak si to mám vysvětlit? Nikdy jsem neslyšel, že by křesťané odmítali víno.“

Rod se usmál. „Jiné kraje, jiné mravy, mylorde. V naší zemi církev dovoluje víno alespoň při mších. Slyšel jsem o křesťanech, kteří jsou ještě přísnější.“

„Divné, skutečně nanejvýš divné,“ zabručel Foidin. „Je mezi vámi mnoho čarodějů, jako jsi ty?“

Opatrně, hochu. „Ne mnoho. Vyžaduje to Nadání, talent, a také mnoho studování a cvičení.“

„Aha.“ Vévoda přikývl. „Stejně jako tady. Abych řekl pravdu, v naší zemi jsou sotva čtyři čarodějové - a jeden z nich je zlý a loupeživý, touží po tom ukrást nám krále a připravit mě o mé regentství!“

„To snad ne!“ Ted’ byl čas povzbudit ho v mluvení - ale Foidin nepatřil k lidem, kteří jen tak rozdávají informace. Kam tedy míří?

Elidor se nervózně zavrtěl. „Nikoliv, strýče! Lord Kern...“

„Ticho; mlčte, Veličenstvo.“ Foidin paternalisticky popleskal Elidora po ruce a probodl ho ocelovým pohledem. „Budete mít hojně času promluvit si s těmito dobrými lidmi; ted’ dopřejte trochu té konverzace svému strýci.“

Elidor zachytil jeho pohled a stáhl se.

„No, nemohu říct, že bych byl kdovíjak překvapen.“ Rod se vrátil ke svému jídlu. „Co existuje magie, vždycky se našli čarodějové, kteří své moci zneužili.“

„Ano, to je jeho případ!“ Foidin se toho okamžitě chytil. „Jeho zlovolnost je nade všechnu představivost; chtěl by svou magií ovládnout celou zemi!“

Kolem stolu zavládlo nápadné ticho. Elidor rudl jako sopka před výbuchem. Gwen zachytila jeho pohled a pohnula rukou, jen maličko, v konejšivém gestu. Překvapeně se na ni podíval; pak se podíval na svého strýce a vrátil se k jídlu.

„Jistě,“ poznamenala Gwen, „Tir Chlis je šťastný, že má tak schopného muže, jako jsi ty, který ho před takovými ničemy ochrání.“

Dobrý pokus, pomyslel si Rod, ale byl si jist, že vévoda lichotku prohlédne.

Prohlédl; nenechal se nachytat. Sotva ji zaznamenal. S úsměvem odpověděl: „To jste řekla hezky, krásná paní - a pravdivě, skutečně

pravdivě! Ano, velká část této země teď žije v míru a prosperitě, pod m... pod dobrotivou vládou Jeho Veličenstva.“

„Mmf!“ Jeden z dvořanů si přitiskl ubrousek k ústům. Patrně se kousl do jazyku.

Vévoda si toho všiml a zamračil se.

„Pak musíš co nejdříve osvobodit i ten nešťastný zbytek,“ řekla Gwen rychle.

„Ach, ale to není tak snadné, krásná paní.“ Vévoda smutně mávl rukou. „Je vám známo, že se na severu táhne vysoké pohoří?“

„Nikoliv; přicestovali jsme pomocí magie.“ Gwen se sladce usmála. „Známe jen louku, na které jsi nás našel, a kus říčního břehu, který ji lemuje.“

Na severu? Rod by mohl přísahat, že *cestovali* na sever - což znamenalo, že přišli od jihu!

„Jak neobvyklé!“ žasl vévoda s předstíraným překvapením. Kdo teď na kom vyzvídá? „Pak tedy přijměte mé ujištění, že se na severu opravdu rozkládá pohoří, které odděluje tu ubohou osminu naší země; a tam sídlí lord Kern, shromažďuje tam své loupeživé rytíře, aby nám ukradl krále. Nemohu se proti němu vypravit přes hory, protože jediný průchod, který je dost široký pro vojsko, zahradil svou magií.“

„Pak ale zahradil i sám sebe!“ zvolala Gwen potěšeně.

Vévoda se zarazil, ale rychle se zase vzpamatoval. „A-ano, tak tomu je, má sladká paní - protože kdyby svou magii stáhl, mé armády by ho okamžitě smetly!“

Dvořan na druhé straně stolu měl opět co dělat, aby se nezadusil.

„Jenže jeho země sahá až k pobřeží,“ pokračoval vévoda, „a on se pokusil zaútočit na naši domovinu po moři.“

„Odrazil jsi ho?“

„Odrazil.“ Vévoda jako by o kousek vyrostl. „Mé lodi patří k nejlepším, zvláště když jim velím osobně.“

Dvořan sáhl po číši vína.

„To se stalo před dlouhými třemi roky.“ Vévoda rozpráhl ruce. „On nemůže zaútočit na nás a já zase nemohu osvobodit ty ubožáky, kteří trpí pod jeho hrůzovládou. Ale čas pro mé dobré plány uzraje; má vojska rostou každým dnem, stejně jako roste počet mých lodí; a až přijde čas, zaútočím na něj po moři a rozdrťm ho na prach! Pak

bude celá tato země zase svobodná a připravena pro vládu Elidorovu, až patřičně dospěje.“

Malý král se při poslední poznámce zatvářil vyděšeně. Gwen krátce zachytila jeho pohled, pak se podívala zpátky na vévodu. „Jednoduché, ale vznešené, mylorde. V tvých slovech je i moudrost; hloupý ten, kdo udeří kladivem dřív, než je železo patřičně žhavé!“

„Dobře řečeno, opravdu dobře řečeno.“ Vévoda se opřel v křesle a potěšeně přikývl. „Jsi opravdu výjimečná dáma, má paní. Nejsem zvyklý, že tak mimořádná inteligence doprovází takovou krásu.“

Rod cítil, jak mu krev v žilách začíná vřít; ale Gwen se ho pod stolem dotkla nohou a on se přinutil k úsměvu. „A my zase máme to štěstí, že se těšíme pohostinství tak opatrného a moudrého muže - který navíc disponuje tak vybranou tabulí!“

Vévoda skromně mávl rukou. „Má tabule je vaše, kdykoliv projevíte zájem. Přejete si účastnit se mé nejvznešenější hostiny?“

Rod vyvalil oči a rozkašlal se.

„Ale ale, pane.“ Gwen se šibalsky zasmála. „Máme si snad myslet, že jsi královým zachráncům nenabídl to nejlepší, co máš?“

„Jistěže ano,“ odpověděl vévoda srdečně. „Jenže já nemluvim o zvěřině a zákuscích, ale o bitvě.“

„Ach.“ Rod pomalu přikývl. „Mluvíš o té vznešené výpravě na osvobození severního cípu Tir Chlisu.“

„Přesně tak.“ Vévodova víčka poklesla a napětí, které z něj vyzařovalo, polevilo, jako u lva, který je už jen krok od antilopy. „A jak už jsem řekl, budu se v ní muset postavit magii stejně jako kopím. Velice by mi pomohlo, kdybych měl na své straně čaroděje. Jak mi odpovíš, lorde Gallowglassi? Povečeříte u mého stolu a pomůžete králi Elidorovi?“

„To je... nanejvýš lákavá nabídka.“ Rod vyhledal Gweniny oči. „Abych řekl pravdu, nic takového mi ani nepřišlo na mysl. *Plánovali* jsme vrátit se domů tak rychle, jak jen to bude možné.“

„Nepochybuji, že to bude dlouhá a vyčerpávající cesta,“ přidala se Gwen. „A pravdu povědíc, nevíme ani, kde naše domovina leží, natož pak jak je daleko.“

„Trochu odpočinku by neškodilo,“ pokračoval Rod, „stejně jako nějaký ten čas na to, abychom zjistili, kde jsme.“ Podíval se na vévodu a všiml si, že si ho napjatě prohlíží i Elidor.

Ale vedle Roda seděl Magnus a ten se tvářil naprosto bezstarostně. Elidor si ho všiml a trochu se uvolnil.

„Je to velice lákavá nabídka,“ řekl Rod vévodovi. „Ale jistě pochopíš, mylorde, že si ji musíme... že si ji *musím* v klidu rozmyslet. Dám ti svou odpověď u snídaně.“

„Budu ji dychtivě očekávat,“ odpověděl vévoda s úsměvem. „Ale my tady hovoříme a čas zatím plyne. Nepochybuji, že už jste unavení.“

„Tak trochu,“ připustil Rod. „Měkká postel by nám rozhodně prospěla.“

„Pak tedy už ani slovo.“ Vévoda zatleskal rukama a do síně vstoupil komoří v lesklé uniformě. „Ukaž těmto dobrým lidem jejich komnaty!“ Vévoda vstal. „Já sám si také odpočinu; byl to vyčerpávající den. Elidore - Veličenstvo! Půjďte se mnou?“

Elidor se pomalu zvedl, stále ostražitý - a Rod by skoro řekl, s klíící nadějí.

Jeho strýc ho uchopil za rameno, Elidor sebou trhl a zakolísal „Spát, spát!“ zvolal vévoda žoviálně. „Dobrou noc, všichni!“

Kapitola 10

„*Oboživelníci?*“ Otec Al nevěřicně poulil oči na obrazovku elektronového teleskopu.

„Našel jsem i pár skutečných ještěrek, ale byly to jen malé druhy.“ Bratr Chard potřásl hlavou. „Je mi líto, otče. Proletěli jsme kolem téhle planety čtyřikrát po různých oběžných dráhách, a tohle je nejvyšší forma života na všech kontinentech.“

„Takže je tu jen jeden velký ostrov obydlený lidmi a zbytek planety je na úrovni karbonu.“ Otec Al zavrtěl hlavou. „No, pokud bychom potřebovali nějaký důkaz, že máme co do činění s kolonií a ne s domorodým obyvatelstvem, pak je to tohle. Mohl byste mi pustit záznam z toho ostrova, bratře Charde?“

Mnich stiskl několik knoflíků a na hlavní obrazovce se objevil velký ostrov, nebroušený smaragd plovoucí v modrém moři. „Bližší záběr na to velké město, mohu-li prosit,“ zamumlal otec Al.

Malá trhlinka v zeleni trochu severně a západně od středu ostrova se začala zvětšovat; pobřeží zmizelo za okraji obrazovky. Bod se nafoukl v nepravidelnou, přibližně kruhovou mýtinu, a kolem se začaly objevovat další body.

„Jediná místní osada, která je dost velká, aby se dala nazvat městem,“ zabručel otec Al.

Plochu obrazovky teď zaplnily střechy s věží kostela a baštami hradu vypínajícími se směrem k nim z vršku na východním okraji města.

„To je středověká architektura, otče - raní Tudorové, řekl bych.“

„Ano, ale hrad vypadá spíš na třinácté století; přísahal bych, že je to kopie Gaillardu. A chrám je gotický; přinejmenším čtrnácté století.“

„Chrámy! Je to katedrála! Proč mi připadá tak povědomá?“

„Pravděpodobně proto, že jste někde viděl fotografii katedrály v Chartes. Původní kolonisté nebyli zrovna moc originální, co?“

Bratr Chard se zamračil. „Ale když už kopírovali slavné budovy z Terry, proč nevzali všechny ze stejné doby?“

Otec Al pokrčil rameny: „Proč by měli? Každé století má svůj půvab. Někteří zřejmě dávali přednost patnáctému, jiní čtrnáctému nebo třináctému... kdybychom pokračovali v prohlídce, nepochybuji, že bychom tu brzy našli i něco románského.“

Bratr Chard nespouštěl oči z obrazovky, zatímco kamera shora najížděla na jedinou ulici. „Očividně aplikovali stejný princip i na své oblečení; vidím halenky se zvonovými rukávy vedle dvouřadých kabátů!“

„A tamhle je kabátec se zvonovými rukávy.“ Otec Al zavrtěl hlavou. „Skoro slyším jejich předky, jak říkají: 'Je to náš svět a můžeme si s ním dělat, co se nám zlíbí!'“

Bratr Chard se na něj usmál. „Budete mít zřejmě trochu problém s dopravou, že?“

„Nikdy jsem se nenaučil jezdit na koni.“ Otec Al cítil, jak se mu svírají útroby. „Strašné bestie, nezdá se vám?“

Bratr Chard se obrátil zpátky k obrazovce: „Hledáte tam dole jen jediného člověka, otče? Nebo společnost?“

„Jediného muže,“ odušil otec Al zachmuřeně. „Ale nemůžu přece zadat počítači jeho jméno a zapnout vyhledávání, že?“ Vzpomněl si na Yoricka a potlačil náhlý nával vzteku; ten šklebící se šašek ho na tohle mohl připravit!

„Za těchto okolností,“ řekl bratr Chard pomalu, „nepředpokládám, že má smysl držet se standardního protokolu pro přistání.“

„Raději pro všechny případy zkuste, bratře,“ povzdechl si otec Al. „Nechceme přece, aby nás zavřeli kvůli technické maličkosti, že ne?“

„Zvláště pokud by nás přišli zatknout královi rytíři na králových koních.“ Bratr Chard pokrčil rameny. „Koneckonců, uškodit to nemůže. Kdo by tady dole byl schopen zachytit naše vysílání?“ Přepnul komunikátor na 'přenos' a stiskl klíč mikrofonu: „Kosmická loď H394P02173 Beta Cass. 19, z diecéze Beta Casseiopeia Sv. *Iago* volá řídicí středisko Gramarye. Řídicí středisko Gramarye, ozvi se.“

„Slyšíme tě, Sv. *Iago*,“ odpověděl zvukný hlas. „Co chcete?“

Otec Al div že nevypadl z bezpečnostních pásů.

„Slyšel jsem dobře?“ Bratr Chard zíral s očima vypoulenýma na komunikátor. Pak zkontroloval vysílací frekvenci a přepnul na video. Ulici na obrazovce vystřídal vážný obličej s utrápeným výrazem v očích a čupřinou tmavých vlasů na čele. Ale otec Al si obličej sotva všiml; hleděl přímo na žlutou rukojeť šroubováku čouhající z náprsní kapsy mnichovy sutany.

„Co chcete, svatý Ia... Ach!“ Obličej se rozzářil a muž se zadíval přímo na ně, jak se objevili na obrazovce jeho komunikátoru. Pak vytřeštil oči. „Sv. Iago, vy jste duchovní!“

„A duchovní vašeho vlastního řádu k tomu.“ Otec Al se narovnal v křesle. „Otec Aloysius Uwell z řádu svatého Vidiconu z Katody, k vašim službám. Můj společník je bratr Chard z řádu svatého Františka z Assisi.“

„Otec Cotterson, řád sv. Vidiconu,“ odpověděl mnich po chvilce zaváhání. „Co je vaším cílem, otče?“

„Gramarye, otče Cottersone. Byl jsem pověřen, abych našel muže jménem Rod Gallowglass.“

„Velkého čaroděje?“ Hlas otce Cottersona rázem ochladl.

„Omluvte mou zvědavost, otče, ale kde jste vzali tuhle techniku?“ zeptal se otec Al. „Slyšel jsem, že se sem vaši předkové přesídlili, aby se od ní osvobodili.“

„Jak jste se to dozvěděl?“

„Dalo by se říct, že od proroka,“ odpověděl otec Al pomalu. „Zanechal poselství, které mělo být otevřeno tisíc let poté, co ho napsal, a my jsme ho zrovna otevřeli.“

„Prorocství?“ zamumlal otec Cotterson a jeho oči se rozšířily: „O Gramarye?“

Očividně byl v šoku; právě se setkal s jedním ze základních mýtů své minulosti. Jeho odmlka se otci Alovi docela hodila; potřeboval si trochu utřídit myšlenky.

Velký čaroděj? Rod Gallowglass?

Už?

Co se toho ostatního týče, bylo to naprosto logické - mezi původními kolonisty byl katodiánský kněz a kde je třeba jen jediný katodián, tam technika vždycky nějak přežije.

Jak? Na to se dalo odpovědět mnoha způsoby. Ale mohlo to počkat. Otec Al si odkašlal: „Myslím, že si toho máme hodně co říct, otče Cotterson - ale nemohlo by to počkat, až se setkáme osobně? Rád bych nejdříve přistál.“

Otec Cotterson se znovu probudil k životu. Zaváhal, očividně zvažuje dilema. Otec Al takřka slyšel jeho myšlenky - co je méně nebezpečné? Dovolit otci Alovi přistát? Nebo ho poslat pryč a riskovat, že se vrátí s posilou? Otec Al s ním cítil; mýtus může být někdy mnohem strašnější, než si ho lidé představují.

Pak se konečně rozhodl. „Tak tedy dobře, otče, můžete přistát. Ale prosím, přistaňte až po západu slunce; mohli byste vzbudit nežádoucí paniku. Koneckonců, za celou naši zdejší historii kosmickou loď nikdo přistávat neviděl.“

Když otec Al o tři hodiny později přistál, pořád o tom ještě uvažoval: Jestliže tu po staletí nepřistála kosmická loď, jak se sem dostal Rod Gallowglass? Yorick přece říkal, že z Gramarye nepochází.

Ale nemá smysl teoretizovat, když člověk nemá dostatek faktů. Podíval se na obrazovku. „Asi tak dvě stě metrů od kláštera prosím, bratře Charde. To vám poskytne čas znovu odstartovat, než se k nám dostanou. Ne že bych je podezíral, že by se vám pokusili zabránit v odletu - ale pojistit se nikdy neškodí.“

„Jak si přejete, otče,“ řekl bratr Chard unaveně.

Otec Al zhlédl. „Pořád vás trápí to zjištění, že nepotřebují misionáře, co?“

„No...“

„Ale no tak, bratře, vzmužte se.“ Otec Al popleskal mladšího muže po rameni. „Tito dobří mnichové neměli styk se zbytkem Církve po celá staletí; není pochyb o tom, že potřebují emisary, kteří by je poučili o pokroku v technologii i dějinách církve.“

Bratr Chard poněkud pookřál. Otec Al byl rád, že si mladý mnich neuvědomil důsledky - tedy že oni 'emisari' mohou přijít na to, že jim nezbude než bojovat proti kacířství. Koloniální teologové mohli ve svém takřka pětisetletém odloučení od Říma přijít na velice svérázné myšlenky.

A Rod Gallowglass, pokud nebyl správně veden, mohl dát podnět k těm nejdivočejším z nich.

Člun přistál. Sotva se dotkl trávy, otec Al se vysoukal z miniaturní vzduchové propusti. Vytáhl si ještě své cestovní zavazadlo, přesvědčil se, že se za ním vzduchová propust' zavřela, pak obešel příd' člunu, odstoupil do vzdálenosti nějakých padesáti stop a zamával na čelní kameru. V odpověď mu zablikala světla člunu a Sv. *Iago* se znovu vznesl. Než se na místo dostali místní mniši, byl z ní už jen světlejší bod proti temným mrakům na obloze.

„Proč... jste ho nechal... zase odletět?“ supěl otec Cotterson.

„Přece proto, že tohle je moje mise a ne jeho,“ odpověděl otec Al s hraným překvapením. „Bratr Chard mě sem pouze dopravil, otče, a tady nemá žádné poslání.“

Otec Cotterson se zadíval nahoru na zmenšující se bod jako pavouk, snažící se stáhnout mouchu, která mu na poslední chvíli unikla. Teď už nevypadal tak impozantně jako na obrazovce komunikátoru; nebyl o mnoho vyšší než otec Al a velice hubený. Úcta otce Ala k němu o něco vzrostla: nebylo pochyb o tom, že se otec Cotterson často postil.

Nebo měl tasemnici.

Otec Cotterson se s vyčítavým výrazem ve tváři obrátil zpátky na otce Ala: „Uvážil jste, otče, jak opustíte Gramarye, jakmile vaše mise skončí?“

„Hm...“ řekl otec Al pomalu. „Řekl bych, že ani ne, otče Cottersone.“ Sotva to řekl, dolehla na něj ta skutečnost plnou tíží - zdá se, že to doopravdy mohla být jeho poslední mise a mohla trvat celá desetiletí. A pokud ne, a pokud pro něj Pán chystá něco jiného, bezpochyby se postará i o dopravu.

Otec Cotterson se nezdál být příliš nadšen představou, že otec Al zůstane natrvalo. „Zdá se, že to ještě budeme muset prodiskutovat. Půjdemte teď do kláštera, otče?“

„Ano, pokud by vám to nevadilo,“ zamumlal otec Al a vykročil vedle hubeného mnicha. Oba společně zamířili k budově obehnané zdí v dálce. Asi tucet mnichů v hnědých kutnách se vydalo za nimi.

„Pár slov o místních zvycích,“ řekl otec Cotterson. „Za zdmi kláštera hovoříme moderní angličtinou, ale venku používáme místní

dialekt. Obsahuje několik archaických výrazů a frází, ale největší rozdíl je v používání druhé osoby jednotného čísla na místo druhé osoby čísla množného. Možná, že v tom směru budete chtít trochu cvičit, otče.“

„A tykat vám místo vykání? No, to by nemělo být moc složité. Koneckonců, otče. Ale, četl jsem knihy z doby krále Jakuba.“

„Alespoň něco. A teď mi pověz, otče - proč hledáš Roda Gallowglasse?“

Otec Al zaváhal. „Není to záležitost, kterou bych měl prodiskutovat spíše s hlavou Řádu, otče Cotterson?“

„Opat není v tuto chvíli přítomen; je v Runnymede, kde jedná s Jejich Veličenstvy. Jsem jeho kancléř, otče, a za jeho nepřítomnosti je klášter v mé péči. Vše, co bys chtěl říct jemu, můžeš prodiskutovat i se mnou.“

Situace se nevyvíjela příliš příznivě, pomyslel si otec Al. Otcí Cottersonovi nevěřil; připadal mu příliš fanatický a otec Al si nebyl jist, jakému cíli slouží.

Na druhé straně, možná za to přece jen může ta tasemnice.

„Prorockví, o kterém jsem ti už říkal,“ začal otec Al - a odmlčel se. Rozhodl se, že otcí Cottersonovi přece jen nebude věřit. Jestliže byl skutečně náboženským fanatikem, na kterého vypadal, jak zareaguje na informaci, že se Velký čaroděj stane ještě mocnějším?

A tak lehce změnil důraz. „To prorockví praví, že se Rod Gallowglass stane nejmocnějším čarodějem všech dob. Samozřejmě chápeš, co to znamená pro církev.“

„Ano, certes.“ Otec Cotterson se nevesele usmál - a bez mrknutí oka. „Při špatném vedení by mohl položit základ Dávlova kultu.“

„Ano, tak je to.“ Otec Al rychle převzal mnichův způsob řeči a zamračil se na něj. „Jak to, že jsi na to nepřišel už dávno, otče?“

„Víme to odedávna,“ odpověděl mnich unaveně. „Snažíme se chránit naše čaroděje od Satana už roky. Bud' klidný, otče - jestliže Dávblův kult nepovstal na Gramarye doposud, není pravděpodobné, že by povstal teď.“

„Čaroděje?“ Teprve teď otcí Alovi došlo, co mnich řekl. „O jakých čarodějích mluvíš, otče?“

„Přece o čarodějnicích a čarodějnicích - v horách a v bažinách, a těch na královském hradě,“ odpověděl otec Cotterson. „O nich se v proroctví nemluvilo, otče?“

„Ne v podrobnostech. A tobě Velký čaroděj nepřipadá jako největší hrozba pro tvé stádo?“

„Nikoliv; je tady už dobrých deset let, otče, a pokud něco, pak přivedl čarodějnictvo blíž k Bohu.“ Otec Cotterson se potutelně usmál a trochu se uvolnil. „Zdá se, že to tvé proroctví je trochu zastaralé.“

„Vypadá to tak.“ Otec Al pořád nedokázal pochopit, že hubený mnich nevidí na Rodu Gallowglassovi nic neobyčejného. Možná v životním stylu Velkého čaroděje došlo k podstatné změně.

„Promiň mi mou upřímnost, ale pokud jsi sem přišel jako duchovní vůdce Velkého čaroděje, bojím se, že marníš čas a úsilí,“ řekl otec Cotterson pevně. „Ujišťuji tě, otče, že máme stejný cíl.“ Zastavili u brány kláštera. Otec Cotterson na ni zabušil pěstí a zavolal: „Hej, vrátný!“

„O tom nepochybuji,“ zamumlal otec Al, když se mohutné veřeje otevřely. „Ale mé hlavní poslání spočívá v potvrzení pravdivosti proroctví. Když nic jiného, splnila má mise účel už jen tím, že jsme se dozvěděli tolik o stádu, které jsme už považovali za ztracené - že vlastně vůbec ztracené není a že je díky vám skvěle udržované.“

Otec Cotterson se po této lichotce potěšeně rozzářil. „Dělali jsme, co jsme uměli, otče - ačkoliv těžce strádáme nedostatkem zlata a nedostatkem povolanych.“

„Ujišťuji tě, otče, že tak je tomu na všech světech, kde se lidé uchytili.“ Otec Al se rozhlédl. Nacházeli se teď na prostorném, obezděném nádvoří. „Pěkný Dům spravuješ, otče, a mimořádně dobře udržovaný.“

„Děkuji ti, otče Uwelli. Ochutnáš naše víno?“

„Ano, s nesmírným potěšením. A pak bych se rád trochu porozhlédl po této zemi a jejím dobrém lidu. Poskytněš mi nějaký dopravní prostředek a průvodce?“

Emocionální obleva byla náhle zase pryč a otci Cotterson zmrzl úsměv na rtech. „No... ano, jistě, otče. Dostaneš od nás mulu a jednoho bratra jako průvodce. Ale musím tě požádat, abys náš dům neopouštěl, dokud se nevrátí lord opat a nepromluví si s tebou.“

„Samozřejmě, to je jen zdvořilé, otče,“ odpověděl otec Al srdečně.

„A přitom nanejvýš nutné,“ dodal otec Cotterson omluvným tónem, který v sobě však skrýval ocelové ostří. „Náš dobrý lord opat tě musí poučit, jak potřebné je hlídat za těmito zdmi svůj jazyk. Neboť pochop, náš lid žil po staletí v neměnném středověku, a každý náznak moderních způsobů považuje za čarodějnictví, které by mohlo otrást jeho vírou. Něco takového by lehce mohlo strhnout lavinu změn v této zemi a způsobit zkázu a utrpení mnohým.“

„Ujišťuji tě, otče, že učiním, co bude v mých silách, abych do zavedených pořádků nijak nezasáhl,“ odpověděl otec Al měkce.

Ale něco ve způsobu řeči otce Cottersona v něm vzbudilo dojem, že pokud bude čekat na opata, může také čekat věčně. Koneckonců, složil slib poslušnosti a opat by se mohl považovat za Alova zákonného nadřízeného, stanoveného hierarchií řádu - a mohl by s nevůlí pohlížet na to, kdyby otec Al stavěl papežovy příkazy nad jeho. Jeho nevole by mohla být vyjádřena i silou - a třebaže si otec Al vždycky vážil chvil tichého přemítání ve své cele, dával přednost tomu, když cela byla nad zemí a nezamykala se zvenčí.

„... *per omnia saecula saeculorum*,“ zadeklamoval otec Cotterson.

„Amen,“ odpovědělo padesát mnichů a zakončilo tak modlitbu před jídlem.

Otec Cotterson se posadil na své místo v čele tabule a ostatní mniši ho následovali. Otec Al seděl na čestném místě hosta po Cottersonově pravici.

„Kdo má dnes večer službu?“ zeptal se otec Cotterson.

„Otec Alphonse v kuchyni, otče.“ Jeden z mnichů vstal a sundal si sutanu, pod kterou měl pracovní kombinézu z těžé hrubé látky. „A já u tabule.“

„Děkuji ti, bratře Bertrame,“ odpověděl otec Cotterson, zatímco mnich proplul nad tabulí v refektáři a na jejím konci zůstal s obličejem skloněným k zemi viset ve vzduchu. Z kuchyně vyšel otec Alphonse s plně naloženým tákem a podal ho bratru Bertramovi, který s ním

doplul k mnichovi nejvzdálenějšímu od čela tabule a přidržel ho před ním, zatímco se mnich sám obsloužil.

Otec Cotterson se obrátil na otce Ala. „Vládne tento zvyk pořád ještě ve všech kapitulách Řádu, otče - že se ve službě střídají všichni mniši, opata nevyjímaje?“

„A... ano.“ Otec Al se díval na bratra Bertrama a oči mu lehce vylézaly z důlků. „Ale, ehm - neděláme to tak docela stejným způsobem.“

„Jak to?“ Otec Cotterson se zamračil na bratra Bertrama. „Ach - ty máš na mysli jeho levitaci. No, mnoho z našich bratrů ovládá ten trik; ale když je to nutné, chodí kolem stolu i pěšky. Jenže pro toho, kdo to umí, je to takhle mnohem efektivnější.“

„O tom nepochybují.“ Otec Al se ve svém nitru zatetelil a jeho srdce se dalo do zpěvu. „Jsou mezi vámi i takoví, kteří dokážou pohybovat nádobím a při tom zůstat sedět na místě?“

„Myslíš telekinezi?“ Otec Cotterson se zamračil. „Nikoliv; tyto schopnosti jsou geneticky svázány s pohlavím a telekinezi ovládají pouze ženy. Ačkoliv bratr Mordecai podnikl v tomto směru jisté výzkumy. Jak pokračují tvé pokusy, bratře?“

Hubený mnich polkl a zavrtěl hlavou. „Ne moc dobře, otče.“ Slánka uprostřed stolu se zachvěla, zvedla se o několik palců do vzduchu a pak zase se zařinčením spadla. Bratr Mordecai pokrčil rameny. „Lépe to nedokážu, ale doufám, že se to zlepší, když budu pilně cvičit.“

Otec Al zíral na překocanou slánku. „Ale - vždyť jsi říkal, že se ta schopnost váže na pohlaví!“

„Ano; ale moje sestra je telekinetička a oba jsme telepaté. Takže zkusím přebírat její schopnosti s výsledkem, který jsi viděl.“ Bratr Mordecai si vzal plátek masa z tácu bratra Bertrama, který proplouval kolem něj. „I ona se pokouší přebírat mé schopnosti. K dnešnímu dni dokáže levitovat do výše tří centimetrů - pokud při tom leží na zádech.“

Otec Cotterson pokýval hlavou a mlaskl rty. „Netušil jsem, že dělá takové pokroky.“

„Ale... ale...“ Otec Al jen násilím přinutil svůj jazyk k řeči.

„Nehrozí nebezpečí, že by se mohla něco dozvědět o technologii, kterou chcete utajit?“

„Nikoliv.“ Bratr Mordecai se usmál. „Je jednou ze sester našeho Řádu.“

„Anodiánek?“

Otec Cotterson přikývl a usmál se. „Srdce starého muže zahřeje, když se dozví, že naše Řády stále existují, i na jiných světech.“

„Ale problém utajení tu vskutku existuje,“ poznamenal jiný mnich. „Naše stará cvičení v uzavírání našich myslí proti esperům zvenčí nesou své ovoce, otče Cottersone.“

Otec Cotterson ztuhl. „Mohl by snad některý z královských čarodějníků nebo čarodějnic něco vyčíst z našich hlav, otče Ignatie?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl mnich. „Ale když jsem asi před hodinou meditoval, zdálo se mi, že jsem zaslechl jakousi ozvěnu, myšlenky harmonické s mými. Samozřejmě jsem naslouchal a ucítil mysl dítěte, která byla v rezonanci s mou. Takže se nejedná o bezprostřední hrozbu; ale jednou dítě jistě doroste.“

„Možná teď jeho myšlenkám naslouchají jeho rodiče!“

„Nikoliv; další rezonance jsem necítil. A přesto bych řekl, že to má svůj význam; dítě si v mysli podrželo obraz své matky a tou byla žena Velkého čaroděje.“

Otec Cotterson se uvolnil. „Ano, toto nebezpečí vskutku není příliš vážné; neexistuje způsob jak se beze zbytku vyhnout tomu, aby se lady Gallowglassová nedozvěděla nic o moderní technologii, ale na druhé straně velice dobře chápe, jak je důležité o tom pomlčet.“

„Pochopil jsem tedy správně, že jste našli způsob, jak své mysli zaštitit proti ostatním telepatům?“ vložil se mezi ně otec Al.

„Samozřejmě.“ Otec Cotterson přikývl. „Blíží se to k meditačním modlitbám, otče, kdy je naše mysl okolnímu světu zavřena, ale otevřena Bohu. Myslím, že jsme našli nové cesty, jak takové uzavření mysli posílit. Mám dojem, že výzkumem se zabývá bratr Milaine?“

Podsaditý mnich přikývl. „Přesně tak, otče.“

„Výzkumná činnost je samozřejmě mezi námi ve zdech kláštera běžným zaměstnáním,“ vysvětlil otec Cottersoti.

Otec Al přikývl. „Jinak by to ani nemohl být dům svatého Vidiconu. Předpokládám, že farním kněžím je taková aktivita zakázána.“

„Nikoliv; je to zařízeno mnohem jednodušeji.“ Otec Cotterson si začal krájet svou unci masa. „Mnichové, kteří jsou určeni pro farnosti, se učí jen číst, psát, počítat a teologii - vědu a technologii se učí jen mnichové, kterým je určeno zůstat v klášteře.“

„Praktický systém,“ připustil otec Al, „ačkoliv utajování znalostí se mi příliš nelíbí.“

„Ani nám ne, otče.“ Oči otce Cottersona se zabodly do jeho. „Vědomosti mají být volně k dispozici, aby je mohli poznávat všichni. A došlo k tomu jen lstí, že otec Ricci, zakladatel naší Kapituly, zachoval všechny poznatky vědy i po svém příchodu na Gramarye; a je víc než jisté, že by byl upálen na hranici, kdyby si troufl učít to, co věděl. Ti, kdož původně kolonizovali tuto planetu, byli odhodláni na celou vědu zapomenout. Ještě dnes bychom patrně byli upáleni, kdybychom se pokusili jít na veřejnost s tím, co víme - a celou planetu bychom při tom uvrhli do zmatku a zkázy. Počátek moderní vědy způsobil vřavu v renesanční Evropě na Teřře; co by znalosti moderní vědy a technologie udělaly s naší středověkou civilizací? Ne, ještě musíme držet své znalosti v tajnosti.“

„Ale Velký čaroděj nám přece může otevřít cestu pro jejich učení,“ nadhodil otec Ignatius.

„To jistě může.“ V očích otce Cottersona zaplála světýlka misionářského nadšení.

„Svatý Vidicon,“ zamumlal otec Al, „byl učitel.“

„A stejně tak i my všichni - nebo ne?“ Otec Cotterson se na něj přívětivě usmál. „Copak jimi nejsme? Neboť jak bychom si mohli činit nárok na nové vědomosti, kdybychom se o ně nemínili podělit s ostatními?“

Tohle, pomyslel si otec Al, byl druh fanatismu, se kterým byl ochoten se ztotožnit.

Otec Cotterson se obrátil zpátky ke svým mnichům. „Apropos, bratře Feldspar, jak pokračují tvé výzkumy?“

Bratr Feldspar několikrát zamyšleně přežvýkl sousto v ústech. „Přeješ si ještě trochu soli, otče?“

„Vlastně ano, ale...“

Ozvalo se tiché pufnutí a před otcem Cottersonem se zničeho nic zhmotnila slánka.

Otec Cotterson sebou škulb a vytřeštil oči.

Jeho společníci propukli v smích.

Po několika okamžicích se otec Cotterson uvolnil a rozesmál se s nimi. „Opravdu skvělý žert, bratře Feldspare! Ale stejně tě musím varovat, abys krotil svou slabost pro podobné vtípky.“

„Ale nebýt jí, otče, jak bych se dostal k hledání metody teleportace jiných objektů, než sebe samotného?“

„To je pravda,“ připustil otec Cotterson. „Zdá se, že jsi ve svých výzkumech dosáhl pozoruhodného pokroku, a neinformoval jsi nás o tom. Dávej si pozor, bratře, jinak bychom mohli zásluhu za tvé úspěchy přiznat někomu jinému! Na okamžik jsem si myslel, že je to práce bratra Chronopolise.“

„Bohužel nikoliv, otče,“ usmál se bratr Chronopolis. „Teorie je v pořádku a myslím, že bych *dokázal* vyrobit kvantovou černou díru - ale bojím se to zkusit na povrchu planety.“

Otec Al se pokusil nevyvalovat oči.

„Jistě,“ přikývl otec Cotterson. „Bojím se pomyslet, co by tak prudký gravitační gradient mohl způsobit, bratře; nemám nejmenší zájem octnout se najednou na vrcholu nově vzniklé sopky! Ne; bojím se, že tvé pokusy budou muset počkat, dokud se nedostaneme ke kosmickým letům.“

Bratr Chronopolis se obrátil na otce Ala. „Otče, až budeš opouštět Gramarye...“

„No, sám bych ten pokus asi provést nedokázal,“ usmál se otec Al. „Jsem antropolog a ne fyzik. Ale pokud bude v mých silách nějak pomoci, můžete se mnou počítat.“

„Zbytek bude muset rozhodnout opat,“ prohlásil otec Cotterson pevně.

Vyrobí kvantovou černou díru? Nejlepší, vědci DDT si dosud ani nejsou jistí, zda doopravdy existují! Buď to se mnichové na Gramarye mýlili - nebo byli o Velký kus vpředu. Existoval způsob, jak to zjistit... Otec Al lhostejným hlasem řekl: „Jak jste se dostali daleko v molekulárních obvodech?“

Celá místnost na okamžik ztichla; všechny oči se upíraly na něj. „Ne,“ vydechl bratr Chronopolis. „Ty dokážeš vyrobit obvod z molekul?“

Fajn. V *některých* věcech byli zase hrozně pozadu, „Já osobně ne. Ale vím, že to jde; je možné uspořádat jednotlivé molekuly v krystalu tak, že zastávají funkce...“ Jak se to řekne postaru? Ach, ano... „...celých integrovaných obvodů čipu.“

„Ale ty sám nevíš, jak se to dělá?“

„Bojím se, že nikoliv.“

„Tak už dost, tak už dost.“ Bratr Feldspar si zvednutím ruky zjednal ticho. „Teď tedy víme, že je to možné; nebude trvat dlouho a dokážeme to sami.“

Otec Al o tom jaksi vůbec nepochyboval.

„Báječný večer, opravdu,“ povzdechl si otec Cotterson, když otevřel dubové dveře a pozval otce Ala dál. „Tvoje přítomnost byla pro všechny velice podnětná, otče.“

„Bylo to fascinující, otče - zvláště mě zaujalo vaše vyprávění o jeptiškách praktikujících chirurgické operace bez otevření těl pacientů.“

„No, zatím dokážou jenom opravit nějakou tu prasklou žílu nebo přímou masáž srdce,“ připomněl mu otec Cotterson. „Ale máš pravdu, že je to velice slibné pole výzkumu. Doufám, že tě tahle zcela uspokojí, otče.“

„Přepychová,“ vydechl otec Al rozhlížeje se po místnosti devět krát dvanáct stop s holými omítnutými zdmi, slavníkem na dubové pryčně, umyvadlem a psacím stolem s trojnožkou. „Pravé dřevo je skutečný přepych, otče!“

„Pro nás je to ten nejlevnější materiál,“ připomenul mu otec Cotterson s úsměvem. „Teď tě ponechám o samotě, otče.“

„Bůh ať tě provází, otče,“ vrátil mu úsměv otec Al, zatímco otec Cotterson zavíral dveře.

Vzápětí k nim otec Al přiskočil a přitiskl ucho na jejich drsný povrch. Uslyšel, jak se klíč otáčí v zámku - a všechny jeho dřívější varovné předtuchy se znovu vynořily. Zaplavila ho vlna zklamání;

oblíbil si už zdejší mnichy natolik, že doufal, že jeho podezření byla neopodstatněná a že je způsobila jeho vlastní paranoia.

To, že ho zamkli v jeho cele, jasně dokazovalo, že ho míní uvěznit a zabránit mu vidět zbytek Gramarye. Vždyť by se dalo předpokládat, že opat bude rád, když mu bude moci umožnit návštěvu Roda Gallowglasse.

Ale možná, že ne.

Bratr Al se milosrdně rozhodl, že ho takové zkoušky ušetří. Trpělivě počkal dvě hodiny, po kterých už si mohl být jist, že všichni mniši tvrdě spí ve svých celách. Pak vytáhl svou kapesní sadu nástrojů, odemkl zastaralý zámek a vydal se temnými chodbami kláštera, tichý jako v duchu pronesená modlitba. Kolonádou proplul jako dým z kadidelnice, našel žebřík a provaz, a přešel zed'.

Byli to opravdu skvělí mniši. Bylo lépe uchránit je případného pokušení.

Kapitola 11

„Všichni už spí, kromě Elidora,“ řekl Magnus vzrušeně.

Seděl na okraji velké postele s nebesy proti krbu, který byl vysoký bezmála jako Rod. Studené kamenné zdi pokrývaly gobelíny; Rod rázoval sem a tam po tlustém koberci.

„Byl...“ vyrazila ze sebe Cordelie, ale Gwen jí dlaní zacpala ústa a tázavě se podívala na Magnuse. Překvapeně vzhlédl, pak rychle kývl a zavřel oči. Několik minut strnule čekal a pak se uvolnil. „Je mi líto, mami; na chvíli mi to uklouzlo.“

„Nic tak strašného se nestalo,“ ujistila ho Gwen. „Zaslechli pouze jedinou větu a z toho moc pochopit nemohli.“

„Špehové?“ Rod se zamračil. „Kolik jich *bylo*?“

„Jenom dva,“ ujistila ho Gwen. „Jeden tamhle za tím rytířem na gobelínu u krbu - nevšiml sis, že jeho oko je ve skutečnosti otvor? A jeden za táflováním u dveří.“

Rod přikývl. „Mylord Foidin má rád jistotu - takhle si je může prověřit jednoho proti druhému a ujistit se, že žádný z nich nelže. Docela to zapadá do celkového obrazu jeho nevyzpytatelné osobnosti; řekl bych, že má všechny předpoklady vynalézt policejní stát.“ Obrátil se na Magnuse. „Na jak dlouho jsou mimo?“

„Do rána,“ ujistil ho Magnus, „nebo ještě déle.“ Rod užasle zavrtěl hlavou. „Jak jsi to dokázal tak *rychle*?“

Gwen rovněž zavrtěla hlavou. „Nechápu, jak to *vůbec* dokázal.“

„Ach, to je snadné! Je zkrátka projektivní telepat. Prostě sis na něj myslel 'spěte', že ano, synku?“

„Vlastně ani ne, tati.“ Magnus se zamračil. „Jen jsem chtěl, aby spali.“

Rod znovu zavrtěl hlavou. „Tak to jsi musel 'chtít' hrozně moc... Poslyš, dokážeš zjistit, na co myslí vévoda Foidin?“

„Já to udělám!“ vyskočila Cordelie pohotově.

„Ne, ty ne!“ Gwen přitiskla své dceři dlaně na uši. „Tak mladou mysl, jako je ta tvoje, by to pošpinilo; ten muž skrývá pod povrchem

svého myšlení špínu a bahno, které se pokouší potlačovat, ale nedaří se mu to!“

„Hm.“ Rod pozvedl obočí. „Tak ty už jsi to zkoušela?“

„Ano, a dozvěděla jsem se o věcech, které by toužil dělat lidem ve své části Tir Chlisu, ale brání mu v tom jeho zbabělost a - což je třeba říct na jeho obhajobu - i jisté nepatrné ohledy. To jsem vyčetla z jeho mysli, zatímco mluvil o špinavé vládě lorda Kerna!“

Rod přikývl. „Pokud ho necháš mluvit o jedné věci, vyplavou na povrch jeho mysli i všechny ostatní myšlenky, které se k ní pojí.“

„Vyznáš se v tom skvěle, můj manželi. Skoro bych věřila, žeš to zkoušel osobně.“

„Ne, bohužel ne - ale vím toho hodně o lidské mysli z knih.“ Podíval se na své děti. „Doufám, že žádný z vás nenahlížel do vévodovy mysli.“

Všichni tři zavrtěli hlavami. „Maminka nám to zakázala,“ vysvětlil Magnus.

„Jedním z těch jejich drobných telepatických příkazů, které já neslyším.“ Rod si filozoficky povzdechl. „Když už mluvíme o věcech, které nemohu slyšet, co teď dělá vévoda?“

Gwenin pohled se rozostřil. „Mluví s Elidorem...“ Její hlas se náhle změnil v parodii vévodova. „Jsem tak *rád*, že se ti nic nestalo - věř mi, mluvim pravdu!“ Její hlas se změnil, teď imitovala Elidora. „Věřím ti, strýče.“

„Pak mi také věř, když ti říkám, že se venku nesmíš potulovat sám! Pro nedospělého chlapce je to příliš nebezpečné! Svět skrývá tisíce hrozeb, které na tebe číhají! Přiznávám, že jsem se k tobě občas choval hrubě - ale jen když jsi pokoušel mou trpělivost nadmíru, a vždycky jsem pak svého hněvu litoval! Buď hodný chlapec a já ti slibuji, že se napříště pokusím lépe ovládat.“

Velice tiše: „Zůstanu tady, můj dobrý strýče.“

„Zůstaneš! Jsi hodný chlapec! Věř mi, je to jen má starost o tebe, která mne nutí k té žádosti! Ach, neskrývám před tebou svou nenávisť vůči lordu Kernovi, ani že jsem se ji vždy snažil tajit - stejně jako svůj strach, že by mi tě mohl vzít a použít tě jako rukojmí, aby nade mnou získal moc! Protože ty ho máš raději, než mne, že je to tak?... Že je to tak!... Odpověz!“

„On i jeho žena jsou velmi laskaví,“ zamumlal Elidor.

„A já snad ne? Copak jsem tě vždycky nezahrnoval laskavostí? Jen mi řekni, že ne - vidím ti to na očích. Pamatuješ si jen políčky a bití, ale zapomínáš na všechny ty dobroty, které jsem ti nosil, a hry, které jsme spolu hráli! Ne, ty jsi dnes neutekl jen tak za dobrodružstvím, že ne? Chtěl jsi vyhledat lorda Kerna a připojit se k němu! Je to tak? Odpověz mi!... Je to pravda nebo ne?“ Gwen se náhle otřásla, její pohled se zase zaostřil na Roda. Rozechvělým hlasem řekla: „On toho chlapce bije. Velice uvážlivě.“

Rodův obličej potměl. „To zvíře!... Ne, synku!“ Položil ruku na Magnusovo rameno; chlapcovo tělo se zachvělo a jeho pohled se znovu zaostřil. „Nemůžeš ho jen tak teleportovat pryč; vznikl by zmatek a chaos, a my bychom tu uvízli bůhví na jak dlouho. Ubohý Elidor bude muset počkat, dokud nenajdeme způsob, jak ho odsud osvobodit.“

„Nepřipadal mi jako zlý člověk, když jsme se s ním setkali poprvé,“ řekla Cordelie nešťastně.

„Pravděpodobně by jím nebyl, kdyby nebyl vévodou a regentem.“ Rod jí zajel prsty do vlasů. „Měšťan, řekněme, by se mohl o svou zodpovědnost podělit s radou - úředník s ostatními v kanceláři. Bez tlaku by se jeho laskavější stránky mohly rozvíjet. Ale když je na nejvyšším postu, ví, že svou práci nedokáže zvládnout, a to ho děsí.“

„A když se bojí, dělá všechno možné, aby se zabezpečil,“ dodal Magnus pochmurně.

Rod přikývl. „Přesně tak, hochu. Alespoň tak jsem ho odhadl já. Bohužel je regentem a nepodléhá žádné kontrole - vyjma své vlastní sebekontroly.“

„Což mu dává moc, která ho zničila,“ přisvědčila Gwen, „a všechno zlo, které v sobě měl, vyplulo na povrch.“

„Zlý, to on je,“ řekl Magnus a otřásl se. „Tati, musíme vysvobodit Elidora z jeho moci!“

„Souhlasím,“ odpověděl Rod pochmurně. „Na žádného chlapce by neměl působit muž jako on. Ale nemůžeme tam prostě jen tak vtrhnout a unést ho.“

„A pročpak ne?“ Cordelie bojovně vysunula bradu.

„Protože by se na nás vrhla tisícovka zbrojnošů, než bychom ušli padesát kroků, zlato,“ vysvětlila jí Gwen.

„Táta se dokáže postarat o deset z nich - a ty s Magnusem si poradíte s ostatními!“

„Ne, bojím se, že ne.“ Gwen se smutně usmála. „Některé věci jsou příliš i na čarodějnicí.“

„Ale já si *dokážu* poradit s tisícovkou!“ namítl Magnus.

Rod zavrtěl hlavou. „Ještě ne, synku - ačkoliv nepochybuji o tom, že to dokážeš, až vyrosteš. Víš, tisíc mužů se na tebe může vrhnout ze všech stran, a zatímco bojuješ s těmi před sebou, někdo tě probodne zezadu.“

„Ale pokud je všechny smetu jedinou ranou?“

Rod se usmál. „To bys *dokázal*?“

Magnus se zamračil a sklopil oči. „Musí přece existovat nějaký způsob. Jak by se to dalo udělat? Bez magie, myslím.“

„Jedině pomocí bomby, synku.“

Magnus vzhlédl. „Co je to 'bomba'?“

„Věc, která způsobí velký výbuch, asi jako úder hromu.“

Magnusova tvář se rozjasnila. „Výborně, *tohle* umím udělat!“

Rod se podíval na svého syna a cítil, jak mu vlasy na temeni vstávají. Opravdu by byl schopný to udělat - mohl by to udělat. Nikdo nevěděl jistě, kde jsou meze Magnusovy moci – pokud vůbec nějaké existovaly. „Možná, že bys mohl,“ řekl měkce. „A kolik lidí by při tom zahynulo?“

Magnus na něj vytřeštil oči; pak se zahanbeně odvrátil. „Myslím, že hodně. Ano, máš pravdu, tati. Nemůžeme jen tak pozabíjet celé vojsko - to si nemůžeme vzít na svědomí.“

„Správný chlapík,“ řekl Rod a pocítil nával pýchy a lásky ke svému nejstaršímu potomkovi. Kdyby si to chlapec jen mohl přechíst přímo z jeho mysli!

Místo toho se spokojil s tím, že synka poplácal po rameni. „Tak dobře! Jak že to tedy *uděláme*? Za prvé, potřebujeme více informací. Co ses od něj dozvěděla, když jste se spolu bavili, zlato?“

„Byla tak zahlcena emocemi,“ řekla Cordelie, „že jsme se v nich vůbec nedokázali vyznat!“

Rod byl náhle tak tichý, že se na něj Magnus překvapeně podíval.

„Nic, co by člověk nečekal od takového špinavého chlapa,“ řekla Gwen rychle. „Pochybují, že by žena mohla překročit jeho práh, aby k ní okamžitě nevzplál touhou!“

„Ale co od nich vlastně chtěl, mami?“ zeptala se Cordelie nesměle.

„To je jedna z věcí, které z jeho mysli vyčíst nechceme, zlatíčko,“ odpověděl jí Rod zamračeně.

„Krot' se, manželi,“ varovala ho Gwen.

„Vynasnažím se. Ale pokud se někdy setkáme o samotě, myslím, že vévoda Foidin a já budeme mít zajímavou výměnu názorů.“

„To jako myšlenek?“ zeptal se Magnus.

„Nazvi si to, jak chceš, synku. Ale když už mluvíme o myšlenkách, drahá...?“

„Tak!“ Gwen se posadila na postel a sepjala ruce v klíně. „Začala bych třeba tím, že lord Kern byl Velkým čarodějem starého krále.“

Rod vytřeštil oči.

Gwen přikývla. „Přesně nechápu, co to znamená, protože nikdo u stolu nedokázal číst myšlenky - tím jsem si jistá. Tak či tak, vévoda je přesvědčen, že lord Kern vládne magií a ví o několika jiných čarodějích - ale o žádném tak mocném, jako je Kern.“

„Není divu, že chce získat nás! Ale jakou magií tedy vládnou, když nejsou esepři?“

Gwen zavrtěla hlavou. „To nedokážu říct; sám to neformuloval příliš jasně. Pod povrchem jeho mysli jsem našla jen pocit vědomí mocných činů, které vykonal.“

„Bylo tam něco o tom, že nechal mnoho mužů zmizet,“ skočil jí do řeči Magnus, „a přivolal draky a duchy!“

„A vyvolal víly! Ach! To bylo hezké!“ Cordelie zatleskala rukama.

„A meče, tati!“ vykřikl Geoff vzrušeně. „Meče, které se prosekaly vším a dokázaly bojovat úplně samy!“

Rod jen zíral.

Pak jeho pohled potemněl a on se pomalu obrátil, prohlížeje si postupně jednoho svého potomka po druhém.

Uvědomili si svou chybu a stáhli se zpátky do sebe.

„Maminka říkala, že nesmíme poslouchat vévodovu mysl,“ vysvětlil Magnus. „O ostatních lidech nic neříkala.“

Rod ztuhl.

Pak se podíval na Gwen a usmál se.

„To je pravda,“ připustila a také se usmála. „Vlastně měli docela dobrý nápad.“

„No, i mezi nimi se vyskytlo pár ošklivých myšlenek,“ připustil Magnus, „ale věděl jsem, co si maminka nepřeje, abychom poslouchali u vévody, a tak jsem se jim vyhýbal a řekl jsem Cordelii a Goeffovi, aby to dělali také tak.“

„Ty nám nemáš co poroučet,“ odsekla Cordelie, „od toho je tu tatínek!... Ale v tomhle případě myslím, že jsi udělal dobře.“

Rod a Gwen se chvíli dívali jeden na druhého; pak oba propukli v smích.

„Co se děje?“ Magnus tékal očima z jednoho na druhého; pak si to přečetl v mámině mysli. „Ach! Vy z nás máte radost!“

„Ano, můj chlapče, a těší nás, jak dobře sis vedl, i když jsi docela nerozuměl, před čím jsem tě varovala,“ Gwen k sobě přivinula Geoffa a Cordelii a Rod objal Magnuse.

„Tak! Takže magie tady účinkuje, co?“ To v Rodovi vyvolalo některé nehezké představy, ale nechal si je pro sebe.

„Zdá se že ano, nebo je tu něco, co se jí velice podobá. Tak či tak, starý král poslal lorda Kerna pryč, aby porazil nějaké bandity v severním koutě země; a pak král zemřel. Ale panství vévody Foidina leželo poblíže vévoda byl králův bratranec - a tak, třebaže byl u krále v nemilosti, zmocnil se s pomocí vojska Elidora a jeho prostřednictvím teď vládne. Jeho vojsko bylo v království nejmocnější - tři čtvrtiny ozbrojených sil Koruny odjelo s lordem Kernem; a tak když se jmenoval regentem, nikdo mu neodporoval.“ Její hlas se zachvěl. „Nevím to docela jistě, ale myslím, že měl prsty i v úmrtí starého krále.“

Děti seděli tiše a visely na ní očima.

„To by bylo docela v jeho stylu,“ přisvědčil Rod. „A co je to za nesmysl o tom duchovi, který uzavřel průchod?“

„To není nesmysl - alespoň vévoda tomu věří. Toho ducha však nevyvolal lord Kern; byl tam už dlouho před tím. Armáda Velkého čaroděje postupovala na sever podél pobřeží.“

„Hm.“ Rodovi se v mysli vynořila představa Skylly a Charybdy. „Bude zajímavé zjistit, co ten 'duch' ve skutečnosti je. Ale co lordu Kernovi brání, aby se svým vojskem prošel menšími průsmyky?“

„Vévodova armáda nebo spíš její část. Jakmile se zmocnil Elidora, opevnil hory; a tak, když lord Kern zamířil s armádou na jih, byl už v pasti. Vévodovi se podařilo zapálit i lodě, kterými původně připlul. Veškeré jeho námořní síly představuje asi deset lodí, ale stačí to - lord Kern nemá žádné.“

„No, myslím, že už jich mezitím pár postavil - ale ne dost. Takže je skutečně uvězněný?“

„Je; a přesto vévoda Foidin žije ve strachu před ním. To znamená, že je opravdu *nejmocnější* čaroděj.“

„Ale jeho moc nestačí k tomu, aby prošel průsmykem střeženým duchem?“

Gwen zavrtěla hlavou. „A je příliš moudrý, než aby to zkoušel. Ten duch je velice *mocný*.“

„*Musí* to být přirozené riziko.“ Rod si představil úzký průchod s vysokými a strmými útesy po stranách, závěje věčného sněhu. A vojska, která se nemohou přesouvat bez *spousty* hluku; laviny... „Ale stejně, vévoda Foidin žije v ustavičném strachu že lord Kern najde způsob, jak se i s celou svou armádou dostane na druhou stranu. Opravdu si myslí, že budeme pracovat pro něj?“

„Pochybuje o tom; ale co může ztratit, když to zkusí? Není ani přesvědčen o 'našem' vítězství nad *Each Uisge*; nevěří dobrým lidem.“

„Což je při jeho charakteru docela rozumné.“

„Ale i kdybychom pro něj nepracovali, chce nás.“ Gwenina tvář se zachmuřila. „Proč, to nedokážu říct; jeho důvod byl hluboko pohřben v podvědomí a byl příliš temný.“

„Hm.“ Rod se zamračil. „To je divné; čekal bych něco přímočarého, jako trochu sadismu. Na druhé straně, u tohohle muže nemusí být přímočaré nic. Skoro bych řekl, že to platí o celé této zemi.“

„Co je to za zemi, Rode?“ Gwenin hlas zněl přidušeně.

Rod nešťastně pokrčil rameny. „Kdo ví? Jednoduše ještě nemáme dost informací, abychom to zjistili. Vypadá to jako Gramarye - ale pokud je to ona, pak musíme být daleko v její budoucnosti - nejméně tisíc let, řekl bych.“

„To by tu bylo víc čarodějnic,“ poznamenala Gwen nesměle.

Rod přikývl. „Ano, to by bylo. A odkud přišel *Each Uisge* ? A *Crodh Mara*? Předpokládám, že mají stejný původ jako gramaryjští elfi, vlkodlaci a duchové - ale to by znamenalo, že je vytvořili latentní telepaté, kteří na ně mysleli. A na Gramarye žádné legendy, které by se o nich zmiňovaly, nebyly - nebo ano?“

„Nikdy jsem žádnou takovou neslyšela.“

„Nikdy nám je nikdo nevyprávěl,“ přisvědčil Magnus.

„A elfi ti určitě vyprávěli všechny pověsti, co jich jen na Gramarye je. Ale tisíc let je dost dlouhá doba, aby měly čas vzniknout nové... Ach, nechme toho! Nemá smysl o tom mluvit; pořád jenom hádáme. Počkejme raději, až budeme mít víc informací;“

„Jakých, můj manželi?“

„Který se píše rok, pro začátek - ale nemám chuť ptát se na to někoho ze zdejších; nemá smysl prozrazovat jim, kolik toho ještě nevíme - kromě toho, že dáme najevo neznalost místních zvyků. Nevíme ještě ani tolik, abychom se rozhodli, ke které straně se připojit.“

„K Elidorově,“ odpověděl Magnus pohotově.

„Je to právoplatný vladař,“ přisvědčila Gwen.

„Fajn - ale kdo je na jeho straně? Lord Kern?“

Magnus přikývl. „Uklouzl vévodovým mužům a doufal, že se mu podaří dostat k lordu Kernovi, který ho ochrání. To bylo v jeho mysli, než ho vévoda začal bít.“

Rod přikývl. „Kdyby jen odolal pokušení pohrát si s tím hezkým koníkem, co?“

„On si s ním nehrál, tati! Věděl, že bez oře nemá nejmenší šanci!“

„Opravdu?“ Rod vzhlédl. „Pak má víc rozumu, než jsem mu byl ochoten přiznat.“

Magnus přikývl. „Říkal jsi mi, že v sobě mám 'kořínek moudrosti', tati. On ho má také.“

„Pak ho musíme chránit,“ řekla Gwen klidně.

„Nemůžeme ho nechat napospas vévodovi!“ zvolala Cordelie odvázně.

Rod si povzdechl a kapituloval. „No dobře, no dobře! Vezmeme ho s sebou!“

Ostatní to kvitovali divokým jásosem.

Kapitola 12

„Au! Do pr... Chtěl jsem říct, k sakru!“ Otec Al se překotil na záda na trávou porostlý pahorek a sevřel oběma rukama svou nebohou nohu. To bylo už potřetí, co klopýtl; Gramarye oplývala neobvykle ostrými kameny. Nedokázaly sice proniknout skrz podrážky jeho bot, ale mohly - a dělaly to bez přestání - přes ně zraňovat jeho nohy uvnitř.

Povzdechl si, položil si kotník na stehno druhé nohy a začal si ho masírovat. Soudil, že už bloudí tmou dobrých šest hodin - obloha na východě už se začínala jasnit úsvitem. Po celou tu dobu stále šel a šel, pokoušel se orientovat podle hvězd, které občas zahlédl mezi větvemi stromů, a doufal, že se vzdaluje od kláštera a nechodí v kruzích kolem něj. Neměl ani potuchy, kam vlastně jde - všechno, na čem mu právě teď záleželo, bylo položit co největší vzdálenost mezi sebou a jeho příliš ochotné hostitele dřív, než vyjde slunce. Dali mu sice jednu ze svých hnědých kuten s kápí, ale tu měl teď na tuctu míst roztrhanou o trní. Stejně poškrábaný měl i obličej a byl by ochoten přísahat, že ho při jeho nočním putování stále provází škodolibý smích, ozývající se z houští. Když se to všechno sečetlo, prožil už lepší noci.

Znovu si povzdechl a přinutil se vstát. Bolestivě zkrřivil obličej, když přitom opět šlápl na ostrý kámen. Dost chození; byl ten nejvhodnější čas najít si nějakou díru, ve které by se ukryl přes den...

Najednou zaslechl zašustění látky a náraz. Obrátil se a náhlý nával děsu mu sevřel hrdlo.

Byla velice mladá, měla jemnou pleť a velké, zářící oči, leskle hnědé vlasy, které jí splývaly z pod čepce až k pasu.

Pevně stažený živůtek odděloval její volnou blůzu od široké, pestrobarevné sukně...

...A seděla na koštěti, které se vznášelo tři stopy nad zemí.

Otec Al vytřeštil oči. Pak si vzpomněl na své vychování a ovládl se. „Ehm... dobré ráno.“

„Dobré... dobré ráno, dobrý mnichu.“ Připadala mu plachá, skoro bojácná, ale rozhodná. „Mohu... mohu ti nějak pomoci?“

„Ach... docela by se mi hodila informace o tom, kde vlastně jsem,“ odpověděl otec Al. „Ale... odpusť, děvče, žiji stranou tohoto světa skoro už od narození a ještě nikdy jsem neviděl dívku na koštěti. Jistě, slyšel jsem o nich, ale nikdy jsem žádnou na vlastní oči neviděl.“

Dívka se zahihňala a viditelně se uvolnila. „Ale to přece nic není, dobrý mnichu, vůbec nic! Ech, drželi tě za zdmi kláštera, je to tak?“

„Byl jsem v klášteře, ano. Pověz mi, děvče - jak ses naučila tenhle trik?“

„Naučila?“ Dívčin úsměv se změnil na pobavený úšklebek. „Není moc co se učit, dobrý mnichu - jen se na věci dívám, přejí si, aby se pohybovaly, a ony se pohybují!“

Telekineze, pomyslel si otec Al ohromeně, *a ona to považuje za docela běžné.* „Měla jsi vždycky to... nadání?“

„Ano, co si pamatuju.“ Po tváři jí přeběhl stín. „A předtím také, řekla bych; protože ti dobří lidé, kteří mě vychovali, mi řekli, že mne našli pohozenou na poli, sotva rok starou. Nezbyvá mi než se domnívat, že mou matku vyděsilo, když se kolem jejího dítěte začaly pohybovat hračky. Přičítala to zřejmě nečistým čárům, a tak mne nahou pohodila do pole, abych žila či zahynula, jak se Bohu zlíbí.“

Vrozené nadání, pomyslel si otec Al, třebaže mu srdce usedalo nad dívčíným smutným příběhem. Předsudky a pronásledování - byl tohle běžný osud těch ubohých talentovaných lidí? A jestli ano, jak to působilo na jejich duše? „To je hanba, to je hanba!“ zamračil se. „Která křesťanská žena by se něčeho takového mohla dopustit?“

„Myslím, že kterákoliv,“ odpověděla dívka a smutně se usmála. „Jistěže, nemohu ji vinit; patrně si myslela, že jsem posedlá démonem.“

Otec Al podrážděně potřásl hlavou. „Tak málo ti ubozí vesničané důvěřují své Víře!“

„Povídají se nejrůznější zkazky,“ řekla dívka zachmuřeně, „a sama vím, že některé jsou pravdivé. Nemálo duší posedlých čarodějnictvím se klaní Satanovi, otče - jednu jsem sama potkala a

mohu hovořit o štěstí, že jsem vyvázla životem! Naštěstí je jich málo a jen zřídka drží pospolu.“

„Modleme se k Bohu, aby tomu nikdy nebylo jinak!“ Otec Al si v duchu učinil poznámku, že většina 'čarodějů' nejsou satanisté, což jen potvrzovalo, že jejich nadání mělo psychotronický původ. „Tvoje vlastní láska k bližním nejlépe dokazuje tvou dobrotu, děvče - stejně jako tvá ochota pomoci ubohému zbloudilému poutníkovi; neboť věz, že jsem se ztratil.“

„Já vím,“ odpověděla dívka, „slyšela jsem přece tvé myšlenky.“

„Jistě, jistě,“ přikývl otec Al. „Slyšel jsem o tom, ale i tak se mi tomu napoprvé trochu těžko věří.“ Ve skutečnosti mu mozek vířil jako kolo štěstí; rozený telepat schopný číst jasně myšlenky, nejen rozmazané dojmy! A bez jakéhokoliv učení! „Je mnoho takových jako ty?“

„Ne, mnoho ne - sotva tisíc.“

„Hm.“ Otec Al se smutně usmál. „Nepochybuju, že díky posvátnému svazku manželskému a Bohu se váš počet brzy zvětší.“ A až doposud byli v celé terranské sféře jen dva skuteční telepaté!

„Mohu ti nabídnout svou pomoc, otče? Kam putuješ?“

„Hledám Velkého čaroděje, děvče.“

Dívka se zahihňala. „Ale ten bydlí na opačné straně království, dobrý mnichu! Pěšky bys tam nedošel ani za týden!“

Otec Al poklesl v kolenou. „Ach, ne... to snad ne! Je to velice důležité a já se tam potřebuju dostat co nejrychleji!“

Děvče zaváhalo a pak řeklo plaše: „Je-li tomu vskutku tak, dobrý mnichu, mohu tě tam odvézt na svém koštěti...“

„Skutečně bys mohla? Bůh ti žehnej, dítě, jsi skutečně dobrá křesťanka!“

Dívka se zapýřila. „Ach, ale to přece nic není; dokázala bych unést dva takové, jako jsi ty, bez přílišné námahy. Ale musím tě varovat, dobrý mnichu, že je to poněkud nepohodlné...“

„Na tom nezáleží!“ Otec Al neohroženě nasedl na koště. „Co záleží na pohodlí, když je v sázce lidská duše? Jen do toho!“

Vlastně si sotva všiml, kdy se koště odlepilo od země.

Kapitola 13

Odemknout zámek byla ženská práce; vyžadovalo to užití telekineze. Chlapci by ho dokázali nechat zmizet, ale otevřít ho neuměli.

„Ať to zkusí Cordelie. Musí se přece procvičovat, ne?“ Gwen přivedla svou dceru ke dveřím a postavila ji proti zámku. „Nezapomeň odsouvat závora opatrně, zlato; vévoda jistě před dveře postavil strážě a ty nesmíš nic slyšet.“

„Hm, ještě okamžik.“ Rod zvedl ruku. „Vždyť ani *nevíme*, jestli jsme zamčeni.“

Gwen si povzdechla, natáhla ruku a stiskla kliku. Dveře se neotevřely. Kývla. „Teď opatrně, dceruško.“

Rod zaujal pozici hned za dveřmi. Cordelie se na zámek zamračila, soustředila se. Rod sotva zaslechl nepatrné zaskřípění, jak se zámek otočil, a závora se odsunula. Pak se na dveře podívala Gwen a ty se tiše otevřely.

Rod skočil, sevřel hlídače vlevo předloktím kolem krku a omráčil ho úderem jílce dýky do hlavy. Pak ho pustil a obrátil se, překvapen, že se na něj ještě druhý zbrojnoš nevrhl...

A uviděl, že leží v bezvědomí na zemi, Geoff se zvedá od jeho nohou a Magnus, který stál u jeho hlavy, zastrkuje dýku do pochvy. Gwen, která to vše mlčky sledovala, zářila pýchou.

Rod jen zíral.

Pak potřásl hlavou a zeptal se: „Jak jste mu zabránili křičet?“

„Zadrželi jsme mu vzduch v plicích,“ vysvětlil Magnus. „Půjdeme teď osvobodit Elidora, tati?“

Rod si zamnul bradu. „No, já nevím. Můžete ho odteleportovat z místnosti, kde právě je - ale jste si jisti, že se objeví právě tady?“

Magnus se zamračil. „*Docela* jisti...“

„'Docela' nestačí, synku. Mohl bys ho zhmotnit ve zdi nebo mezi dvěma vesmíry, například.“ Proč se mu při tom pomýšlení sevřel žaludek? „Ne, myslím, že to raději uděláme postaru. Kde je?“

„Tamtudy!“ Magnus ukázal nalevo a nahoru.

„No, myslím, že to raději vezmeme po schodech. Pojd'me.“

„Počkej chvíli, manželé.“ Gwen ho chytila za rukáv. „Pokud potkáš strážného nebo třeba jen nějakého dvořana, dozajista způsobí hluk.“

Rod se obrátil. „Máš lepší nápad?“

„Náhodou ano.“ Gwen se obrátila na Cordelii. „Ty nás povedeš, dítě, a při tom budeš skotačit a prozpěvovat si. Předstírej, jako že hledáš toaletu a zatoulala ses.“

Cordelie dychtivě přikývla a udělal, co jí máma řekla.

„Když ji někdo potká,“ vysvětlovala Gwen, „nestropí povyk; malá holčička mu nebude připadat podezřelá.“

„A než se naděje, skočíme na něj my.“ Rod se podíval za svou dcerkou a netrpělivě přešlápl. „Nepůjdeme už raději, drahá? Nerad bych se od ní příliš vzdálil.“

„Musíme počkat, až zahne za roh.“ Gwen ho zadržela, nespouštějíc přitom oči z Cordelie. Holčička došla na konec chodby a s rozmarným skotačením zahrula doleva. „Ted'! Chodba před ní je prázdná; pojd'me.“

Rychle proběhli šerou chodbou, vyhýbajíce se světlu pochodní. Kousek před zákrutem, za kterým zmizela Cordelie, zadržela Gwen Roda varovným dotekem ruky na jeho paži. Hoši, spojení s matkou telepaticky, zastavili rovněž. „Potkala zbrojnoše,“ vydechla Gwen. „Ted' opatrně!“

Rod nastražil uši a zachytil vzdálenou konverzaci:

„Kampak jdeš, holčičko?“

„Hledám toaletu, pane! Můžeš mi říct, kde ji najdu?“

„Musíš zpátky, dívenko zlatá! Jdeš právě opačným směrem; jedna je vedle vaší komnaty.“

Hm. Takže *všichni* strážní vědí, kde byli ubytováni. Velice zajímavé.

„Opravdu, pane? Nikdo nám neřekl!“

„Prošel kolem ní a ona ho obrátila!“ zasyčela Gwen. „Ted'!“

Rod vyrazil na tichých kožených podrážkách. O tři pochodně dál uviděl Cordelii obrácenou čelem k němu, jak poskakuje z nohy na nohu a tleská si při tom rukama. Rozložitý zbrojnoš stál mezi ní a

Rodem, zády k dívčinu otci. Rod vytáhl svou dýku a začal se plížit vpřed.

„Copak nestáli přede dveřmi jiní, oblečení stejně jako já, aby ti ukázali cestu?“

„Nikoliv, dobrý pane!“ Cordeliiny velké oči byly nevinnost sama. „Měli tam snad být?“

„To tedy měli!“ Zbrojnoš se začal obracet. „Jen počkej, až je n...
Unhg!“

Skácel se na podlahu. Rod zastrčil dýku do pochvy.

Cordelie vytřeštila oči na ležícího strážného. „Tati! Je snad...“ Pak hrůza z její tváře zmizela a dívka se usmála. „Ne, už vím; jenom spí.“

„Ráno ho asi bude bolet hlava, zlato - ale nic horšího.“ Rod se ohlédl přes rameno na Gwen a hochy, kteří spěchali za ním. „Dobře jsi to zahrála, holčičko!“ Poplácával Cordelii po rameni. „Sám bych to nedokázal lépe. A teď, vpřed!“

Cordelie se zašklebila a odskotačila s písni na rtech pryč.

„Jestli tohle dělá ve svých pěti letech,“ zamumlal Rod ke Gwen, „nejsem si jist, jestli ji chci vidět v patnácti.“

„Ty možná ne, ale mnoho hochů určitě ano,“ připomenula mu Gwen nemilosrdně. „Pojďme, můj pane, není čas otálet.“

O pět zbrojnošů, tři dvořany, čtyři sluhy a dvorní dámu později je Gwen všechny zadržela před jedním rohem. „Tamta komnata je Elidorova,“ zašeptala Rodovi do ucha. „Dva zbrojnoši u dveří, tři další hlídají v předpokoji a na slavníku u postele spí chůva.“

Rod přikývl; Foidin určitě nepatřil k lidem, kteří rádi riskují. „Proto jsem se postaral o všechny ty, které jsme potkali cestou - Magnus je teď odpočatý a v kondici. S kolika z nich si dokážeš poradit, synku?“

„Nejméně se čtyřmi.“ Hoch se zamračil. „Ale jejich spánek může být jen lehký.“

Rod přikývl: „To postačí. Zbytek uděláme podle plánu, který tvá matka a já v takových případech obvykle používáme...“

O několik minut později se Magnus začal soustředěně mračit; za další minutu se ozvalo dvojí zařinčení a zadunění, následované chrápáním, jak dva zbrojnoši u dveří odešli do říše snů. Rod vykoul

za roh, uviděl, že oba pravidelně oddechují, opření zády o zeď, a kývl. „Fajn, Geoffe. Ted’ ty!“

Tříletý hoch dychtivě proběhl chodbou a zaklepal na dveře. Počkal, pak zaklepal znovu. Nakonec se závora odsunula a dveře se prudce otevřely. Za nimi se mračil zbrojnoš. Uviděl Geoffa a vytřeštil oči.

„Může si Elidor jít hrát ven?“ zeptal se chlapec bezelstně.

Zbrojnoš se ještě více zamračil. „Copak to je! Kde ses tu vzal?“ Chňapl po Geoffovi, ale ten uskočil. Zbrojnoš vyrazil za ním a Geoff se obrátil a rozběhl se chodbou.

Plnou parou proběhl kolem rohu se dvěma zbrojnoši za zády. Rod a Gwen jim nastavili nohy a oni se s rachotem poroučeli na kamennou podlahu. Vzápětí k nim přiskočila Cordelie a Magnus, strhli jim přilby a Rod s Gwen jílci dýk dokončil zbytek. Ozvalo se dvojí duté zadunění a strážní znehybněli. Na temeni hlav se jim objevily velké boule.

„Ti budou spát aspoň hodinu nebo dvě.“ Gwen vrátila dýku Magnusovi.

„Hoarstane? Ambrine?“ zavolal chraptivý hlas zpoza rohu.

Všichni strnuli. Rodovo srdce se prudce rozbušilo. Doufal, že třetí zbrojnoš bude následovat první dva.

Bohužel, byl mnohem opatrnější. „Hoarstane!“ zavolal znovu. Následovalo ticho; pak zbrojnoš zavolal ještě jednou.

Zařinčel kov, dveře se se zaduněním zavřely a závora se zasunula.

„Je v místnosti a dveře jsou na závoru.“ Rod zavrtěl hlavou. „Tak tohle jsme tedy nečekali. Říkal jsi, že se dokážeš postarat o čtyři, synku?“

Magnus přikývl. „Určitě.“ Jeho pohled se rozostřil a chlapec strnul.

Rod čekal. A čekal. Uspat čtyři, opakoval si, zabere trochu času.

Nakonec se Magnus uvolnil a přikývl. „Spí všichni, tati.“

„Výborně! Řekni Elidorovi, ať se připraví, a my otevřeme dveře.“

Magnus přikývl a zmizel.

Začal to dělat už jako malé dítě, ale Roda to pořád znervózňovalo. Když to dělali jeho přátelé, jako třeba Toby, dobře - ale s jeho

vlastním synem to bylo něco jiného. „V týmové práci je síla,“ řekl nahlas. „Až po vás, dámy.“

Po špičkách se přikradli ke dveřím. Rod vzal raději Geoffa za ruku, aby se ujistil, že se nepokusí teleportovat za Magnusem. Gwen přihlížela s mateřskou pýchou, jak se Cordelie soustředí na zámek, a pak uslyšeli zvuk odsouvané závory. Dveře se otevřely dokořán.

Uvnitř je čekala scéna jako z 'Šípkové Růženky'. Třetí zbrojnoš seděl na židli, bradu spadlou na prsou a spokojeně pochrupeval. Za ním ukazovaly napůl otevřené dveře chůvu v houpacím křesle, držící nad vyšíváním. Rod vykročil vpřed a otevřel dveře dokořán. Elidor, který si právě připínal meč, vzhlédl. Vlasy měl rozčuchané a oči rudé a napuchlé spánkem; Rod si nemohl nevšimnout, že usínal s pláčem.

„Už je skoro připravený, tati.“ Magnus zvedl plášť a přidržel mu ho.

Elidor se obrátil; Magnus mu ho položil na ramena.

„Bůh ochraňuj Vaše Veličenstvo.“ Rod se uklonil. „Mám za to, že už tě Magnus spravil o našem návrhu?“

„Ano, a s radostí v srdci ho přijímám! Ale proč mne vlastně chcete odvést z komnat mého strýce?“

„Protože si tě moji synové oblíbili.“ Nedalo se říct, že by to byla zrovna odpověď, kterou si mladý král přál slyšet. „Jsi-li připraven, můžeme vyrazit.“

„Jsem připraven!“ Král si nasadil klobouk a zamířil ke dveřím. Rod ho s úklonou pustil kolem sebe a počkal, až projde i Magnus.

Našel Elidora, jak zírá na spící zbrojnoše. „Magnus mi to říkal,“ zašeptal hoch, „ale já mu nedokázal uvěřit.“

„Pohybuješ se v magických kruzích.“ Rod ho jemně postrčil kupředu. „A pokud se nebudeš pohybovat dost rychle, skončíme zase tam, odkud jsme vyrazili.“

Elidor vykročil a vzápětí zase zastavil, aby odpověděl na Gwenino a Cordeliino pukrle. Rod ho znovu jemně postrčil.

Magnus šel vpředu jako vůdce a všichni se tiše kradli zšeřelými, pochodněmi jen slabě osvětlenými chodbami. Kdykoliv Magnus zastavil a kývl na Cordelii, vyrazila dívka se zpěvem a poskakováním kupředu a tak dlouho zaměstnávala případného

nočního opozdilce konverzací, než ho Magnus uspal. U pátého takto zneškodněného zbrojnoše si Rod všiml, že sebou ve spánku hází. „Jsi unavený, synku?“

Magnus přikývl.

Rod byl také. „Já se toho na chvíli ujmu.“

Naštěstí už jich před sebou moc neměli; staromódní metody jsou vždycky trochu riskantní.

Elidor je mlčky následoval a oči se mu čím dál tím víc rozšiřovaly úžasem, až se zdálo, že zabírají většinu jeho obličeje.

Nakonec prošli prostorem mezi vnitřním a vnějším opevněním - hrad měl skutečně jen jedno. Rodovo komando bylo proti strážím na hradbách víceméně bezmocné, a tak prostě prošli branou, jak nejtíšeji dokázali; ale stráže hlídkovaly směrem ven, a tak se jim to podařilo bez problémů.

Venku zastavili a Gwen je sehnala do hloučku. „Máme tady malý problém,“ zašeptala. „Jeden zbrojnoš stojí v každé ze dvou strážních věžek, fortýř u rumpálu a šest strážných sedí ve zbrojnici - a ty jsi unavený, můj synu.“

Magnus vypadal poněkud roztřepeně na okrajích. „Pořád se ještě mohu postarat o dva, mami, možná i o tři.“

„Takže zbývá šest.“ Rod se zamračil. „Jak jsou ozbrojeni?“

Gwen se na okamžik zahleděla do prostoru. „Všichni mají kopí vyjma kapitána; ten má meč.“

„Nemohly byste je ty a Cordelie omráčit jejich vlastními ratišti?“

„Ano, ale mají helmy.“

„Aha.“ Rod si zamnul bradu. „Takže problém spočívá v tom přinutit je, aby si je sundali.“

„To mohu zařídít!“ zvolal Elidor, a než ho někdo mohl zastavit, vykročil ke strážnici.

Rod za ním chvíli zíral, pak se tázavě podíval na Gwen a rozběhl se za Elidorem. O co se ten chlapec snaží, chce snad zkazit celý útěk?

Ale chlapec šel rychle, a než ho Rod dostihl, už bušil pěstí na dveře. Dveře se otevřely a Rod rychle skočil do nejbližšího stínu. Přes otevřené dveře viděl, jak Elidor vpochodoval dovnitř. Zbrojnoši vyskočili na nohy. „Veličenstvo!“ Kapitán sklonil hlavu. „Kam vedou tvé kroky tak pozdě v noci?“

Elidor se zamračil. „Jsem tvůj král! Jsi snad tak málo urozený, že nevíš, jak mne náležitě pozdravit? Obnažte hlavy, kmáni, a pokloňte se!“

Rod zadržel dech.

Vojáci se podívali na kapitána, který nespouštěl oči z Elidora. Ale mladičský král vyzývavě vysunul bradu a neuhnul pohledem ani o palec. Nakonec kapitán přikývl.

Strážní pomalu sundali své helmy a poklonili se.

Vtom jejich kopí ožila a zasadila jim plochami břitu rány do temen. Se zařinčením se svalili k zemi.

Všichni, kromě kapitána; ten kopí neměl. Vyskočil na nohy a s hrůzou v očích se rozhlédl po svých lidech. Pak zděšení v jeho obličeji nahradil vztek.

Rod se vrhl kupředu.

„Co je to za čarodějnictví?“ zavrčel kapitán, skočil před Elidora a vytáhl meč.

Chlapec polekaně ucouvl - a Rod proběhl dveřmi a vrazil do kapitána. S kovovým zařinčením se velitel zbrojnošů svalil na zem, přičemž si očividně vyrazil dech z plic; ale jeho meč se mihl vzduchem a zamířil přímo na Rodův obličej. Rod srazil meč stranou, převálil muže tak, aby si přilehl svou vlastní pravici, a rukama sevřel jeho krk. Kapitán sebou házel a svíjel se, ale Rod se mu opřel kolenem o záda a tak ho docela znehybněl.

Vtom už se vzpamatoval Elidor. Přiskočil k ležícím mužům, strhl kapitánovi helmu, pozvedl dýku a udeřil ho vši silou jílcem tak, jak to viděl u Roda. Kapitán ztratil vědomí.

Rod ho pustil a postavil se na nohy. „Dobrá práce, Vaše Veličenstvo! Zachoval jsi se jako skutečný král, to tedy ano.“

„Kralování nevyžaduje jen umění boje,“ opáčil hoch vážně.

„Jistě, také moudrost a znalosti. Ale mnohdy je rozhodující právě schopnost rychle myslet a správně se rozhodnout, což jsi právě udělal. Stejně jako odvaha a důvtip - a ty jsi prokázal také.“ Rod ho poplácával po rameni a chlapec viditelně vyrostl. „Pojďme, Veličenstvo; nemyslím, že ostatní zrovna umírají touhou po tom dozvědět se, co se stalo, ale určitě budou rádi, když *uvidí*, že jsme opravdu v pořádku.“ Zamířil ke dveřím.

„Šest máme za sebou a tři před sebou,“ zašeptal, když se připojili ke Gwen a dětem ve výklenku.

Gwen přikývla. „Dobře sis vedl, Elidore. Myslím, že o vrátného bych se mohla postarat zase já.“

Rod si přitiskl pěsti do kříže, prohnul se dozadu a protáhl se. „Dobře, ale nech mě chvíli odpočinout. Začíná mě to docela unavovat.“

O několik minut později už se krčil za dveřmi, které vedly do místnosti s obrovským rumpálem ovládajícím padací most. Vrátný se procházel uvnitř a něco si pobrukoval - pravděpodobně proto, aby neusnul.

Náhle se provaz, který zajišťoval rumpál, uvolnil a buben se začal rychle otáčet.

Fortýř zaklel a skočil k rumpálu.

Rod skočil na fortýře, srazil mu helmu a omráčil ho úderem jílce.

O chvíli později se vrátil ke Gwen. „V pořádku. Myslím, že bych se tam mohl vrátit a spustit most.“

„Ano, a nezapomeň zvednout mříž. Ale počkej chvíli.“ Obrátila se na Magnuse. „Synku?“

Magnus se zahleděl do prázdna. O několik sekund později se uvolnil a podíval se na ni. „Strážní na věžích spí.“

Gwen pokynula Rodovi.

Rod si povzdechl a zamířil zpátky k rumpálu. Být telepatem, ušetřil by si spoustu chození.

Mříž zakrývající bránu se zvedla, padací most klesl dolů a Rod bezmála také. S obtížemi se narovnal. Bolel ho každý kloub; byl to těžký den.

„Můj pane?“ Gwen nahlédla dovnitř. „Připojíš se k nám?“

„Jistě,“ zavrčel a došoural se ke dveřím. Jak to, že pořád byla tak veselá a svěží?

Proběhli bránou tak rychle, jak to Geoff a Rod dokázali. Padesát stop od hradu Gwen všechny zastavila a sehnala je do stínu velké skály. Dali hlavy dohromady a upřeli pohled na hrad. Rod se zvědavě díval stejným směrem.

Viděl, jak se padací most pomalu zvedá.

Udiveně; se podíval na Gwen. Na čele mezi obočím se jí objevila vráska, zuby se kousala do spodního rtu. Ve tváři se jí zračilo napětí - a mělo proč! Ten kus dřeva vážil nejmín půl tuny!

Cordelie pozorně přihlížela, kmitajíc pohledem z matky na padací most. Nakonec Gwen kývla a Cordeliina tvář strnula. Pak si Gwen ulehčeně oddechla. „Dobrá práce; nezapomeň zajistit rumpál. Ted’ ještě uvolni rohatku na mříži, zlato - ale nesnaž se dělat všechno najednou; hezky jedno po druhém!“

Cordelie se několik minut soustředěně mračila s očima upřenýma na hrad; pak Rod uslyšel tlumené zařinčení. Cordelie se podívala na matku a kývla hlavou. „Hotovo.“

„Dobrá práce.“ Gwen poplácala Cordelii po rameni a dívka se rozzářila. Pak se matka obrátila na Magnuse. „Ted’ probud’ strážné, aby si mysleli, že si jen zdřímlí a nic zvláštního se nestalo.“

Magnus se na okamžik zahleděl do prostoru - trvalo to déle než obvykle, protože už *byl* unavený - pak se podíval na Gwen a přikývl.

„A je to,“ řekla Gwen spokojeně. „Bude to trvat aspoň hodinu, než se probudí ostatní, a do té doby už budeme daleko; pak ať si nás hledají.“ Podívala se na Roda. „Ale raději neztrácejme čas.“

„Souhlasím,“ přisvědčil Rod. „Postarejte se, aby se strážé na pár minut dívaly jinam, ano? Jinak nás na téhle stráni určitě uvidí.“

„Hm.“ Gwen se zamračila. „Ne, tohle jsem *zapomněla*. No...“ Několik minut se mračila a pak řekla. „Ted’ si myslí, že slyší od severu nějaké hlasy. Neztrácejme čas.“

Rod přikývl a rozběhl se po stráni, s Geoffem v náručí. Rodina ho následovala. O sto yardů dál a padesát stop níž se zastavili, aby si ve stínu velkého dubu oddechli.

„Kam ted’?“ zeptala se Gwen.

Rod nabral dech a ukázal na jihozápad. „Tudy, k lesu, kde si odpočineme. Po všech těch řečech, že 'Velký čaroděj sídlí na severovýchodě, budou všichni čekat, že zamíříme tam. Nenapadne je, že bychom mohli mít důvod pustit se opačným směrem.“

„A máme?“

Rod pokrčil rameny. „Já o žádném nevím - až na to, že nerad cestuji v noci naprosto neznámým terénem, zvlášť když jsem na útěku.“

Gwen přikývla. „To je určitě moudré. Běžte za tatínkem, děti.“

Kapitola 14

Otec Al se držel koštěte jako o život; klouby mu zbělely a paže ho bolely napětím. Zpočátku mu let na tak miniaturním zařízení připadal jako opojný, skvělý zážitek, který se skoro podobal letu vlastní silou; ale pak vyšlo slunce a on se podíval dolů. Svět pod jeho nohama se jen míhal, vrcholky stromů se natahovaly, aby ho chytily za kutnu. Otcí Alovi se zvedl žaludek a zoufale zaťal prsty do tenké dřevěné tyče, na které seděl. Od té chvíle se mu let změnil v noční můru. Jen doufal, že slzy, které měl v očích, budou přičítány větru.

„Tamhle je!“ zavolalo děvče sedící před ním, „dole před námi!“

Natáhl krk a nahlédl přes její rameno. Asi sto metrů před nimi hnízдила v lese větší vesnice, polohrázděné domky s doškovými střechami, a za ní dvě samoty. Pak se na něj začala řítit země a otec Al sevřel koště ještě křečovitěji, poručil svou duši Bohu a zaťal zuby. Svět před ním vylétl nahoru a pak se zase prudce zřítíl dolů. Otec Al se vši silou vůle pokoušel zabránit žaludku, aby nepoužil jeho jazyk jako odrazový můstek.

A pak - div divoucí: zastavili a on pod podrážkami znovu ucítil pevnou zemi.

„Jsme na místě,“ Mladá čarodějnice se na něj usmála přes rameno. Pak se jí na tváři objevil ustaraný výraz. „Jsi v pořádku?“

„Ach, děkuji, jsem naprosto v pořádku. Nebo alespoň brzy budu.“ Otec Al slezl z koštěte a dovrávorál k dívce. „Jedinečný zážitek, děvče, budu na něj vzpomínat až do konce svých dní! Velice ti děkuji!“ Otočil se a rozhlédl se kolem sebe. „Tak. Kde tedy najdu Velkého čaroděje?“

„Přece uvnitř.“ Děvče ukázalo na chýši. „Pokud tam náhodou není, jeho žena určitě bude vědět, kdy se vrátí. Mám tě s nimi seznámit?“

„Takže ty je znáš osobně?“ zeptal se otec Al překvapeně.

„Samozřejmě; většina čarodějnic a čarodějníků se s nimi zná.“ Sesedla, vzala koště a vyrazila k domku. „Jsou to laskaví lidé a velice

skromní; člověk by skoro nevěřil, že patří k nejmocnějším této země.“ Byli už skoro u dveří, kolem kterých vyrůstaly dva keře. „Ačkoliv jejich děti jsou tak trochu nezbedové...“

„Stůj!“ vyštěkl jeden z keřů. „Kdo jsi?“

Otec Al se překvapeně podíval na keř. Pak si vzpomněl, o čem dívka právě mluvila, a napadlo ho, že se jedno z dětí patrně ukrývá v křoví a hraje si na hlídače. „Dobré ráno,“ řekl a uklonil se. „Jsem otec Aloysius Uwell a přišel jsem navštívit Velkého čaroděje a jeho rodinu.“

„Pak tedy pojď sem, abych si tě mohl lépe prohlédnout,“ požádal hlas. Na dítě poněkud hluboký hlas; ale čarodějnice za jeho zády se zahihňala a to otce Ala utvrdilo v jeho původním předpokladu - je to jedno z dětí. Pak tedy bylo nutné, aby se podřídil jeho hře - nic rodiče tak neobměkčí, jako když je někdo laskavý na jejich děti. Povzdechl si a přistoupil blíž ke keři.

„Na co čekáš?“ vyštěkl hlas. „Pojď blíž ke mně, řekl jsem!“

Tentokrát přicházel zezadu.

Otec Al se otočil a přehodnotil situaci - musely tam být alespoň dvě děti. „Vždyť to právě dělám - tak laskavě zůstaň chvíli na místě.“

Děvče se zahihňalo znovu.

„Mohu snad za to, že máš tak špatné oči a nevidíš, kde vlastně jsem?“ Hlas se teď ozýval z křoví po levici otce Ala, kus dál od domu.

„Pojď sem, říkám ti!“

Otec Al si povzdechl a vykročil ke křoví.

„Hou, tady!“ zavolal hlas z jiného křoví, ještě víc vlevo. „Hloupý plešoune, copak mě opravdu nedokážeš najít?“

„Dokázal bych, kdybych tě viděl,“ odsekl otec Al a trpělivě vykročil k novému keři. Dívka ho s hihňáním následovala.

„Ne, tady!“ nařídil mu hlas znovu, zase z jiného keře, tentokrát víc vpravo a ještě dál od domu. „*Pojď* sem, říkám ti!“

V tu chvíli se otce Ala zmocnilo podezření. Hlas ho jednoznačně vedl dál od domu a nevypadalo to jako žertování dítěte; spíš jako práce hlídače, který nedůvěřoval cizinci. „Ne, dál už nepůjdu! Šel jsem tam, kam jsi chtěl, ne jednou, ale půltucetkrát! Pokud chceš, abych učinil další krok, ukaž se mi, abych *viděl*, kam mám jít!“

„Jak si přeješ,“ zahřímal hlas a náhle se z houští vynořil podsaditý muž. Na hlavě měl vyholenou tonzuru a nosil hnědou mnišskou kutnu se žlutou rukojetí šroubováku trčící z náprsní kapsy.

Otec Al vytřeštil oči.

„Neznáš mě, kmáne?“ zeptal se mnich. „Copak nepoklekneš před lordem opatem svého vlastního řádu?“

„Ne, to neudělám,“ zabručel otec Al. Otec Cotterson říkal, že se opat zrovna vrací do kláštera, který přece je na druhé straně království - co by dělal tady, u domu Velkého čaroděje? Podezření otce Ala se ještě prohloubilo, když si povšiml drobnosti, která nebyla v souladu s tradicí. A tak si začal hlasitě pohvizdovat, rozvázal provaz, který mu sloužil jako opasek, a svlékl si kutnu. Mladá čarodějnice vyjekla a zakryla si oči; pak se na něj užasle podívala skrze prsty.

„Mnichu!“ zvolal opat pobouřeně. „Ty se svlékáš před ženou?!... A co za oděv to máš vespod?“

„Myslíš tohle?“ Otec Al si začal pohvizdovat nápěv Gregoriánského chorálu. „To je přece kombinéza, kterou nosí všichni katodiáni, která nás zahřívá v zimě a nikdy se neroztrhá.“ Pokračoval ve hvízdání a přitom obrátil svou kutnu naruby.

Opatův hlas už zněl doopravdy rozčileně. „Co chceš naznačit tím, že obrácíš svoje šat naruby? Má to snad značit, že se stavíš na stranu krále proti mně?“

Zajímavé; otec Al netušil, že tady bují prastarý konflikt mezi církví a státem. „To jistě ne. Znamená to jen...“ (znovu si natáhl mnišskou kutnu, naruby, a uvázal si kolem pasu provaz) „...že chci vidět věci takové, jaké doopravdy jsou.“

Vtom se postava opata před jeho očima zavlínila a scvrkla se, a najednou tam stál dvě stopy vysoký podsaditý mužíček s krátkým tupým nosem, brunátnou tváří a velkýma očima. Na sobě měl hnědý kabátek, zelené kalhoty, zelenou čepičku s červeným pérem a rozhněvaný výraz v obličeji. „Kdo ti to prozradil, knězi?“ zavrčel. Bleskl pohledem po mladé čarodějnici: „Ty určitě ne! Čarodějníci byli vždycky mí přátelé!“

Dívka zavržela hlavou a otevřela ústa k odpovědi, ale otec Al ji předběhl. „Nikoliv, šotku. To z knih jsem se dočetl, že když chce

člověk prohlédnout kouzlo, musí hvízdát nebo zpívat a přitom obrátit svůj kabát naruby.“

„Na následníka Ukřižovaného jsi pozoruhodně dobře vzdělán v elfích záležitostech,“ řekl elf mrzutě, ale zároveň uznale. „Vždycky jsem si myslel, že tobě podobní o nás skoro ani nevědí.“

„Více méně ne.“ Vlastně by se dalo říct, že otec Al byl pořádně překvapený - navzdory tomu, co mu povídal Yorick; celou dobu se zuřivě snažil přehodnotit všechna jeho základní prohlášení. „Ale příběhy o tobě a tvých soukmenovcích mne vždycky fascinovaly, a tak jsem se snažil naučit všechno, co jsem mohl, o jiných světech než byl ten, na kterém jsem žil.“

„Světěch?“ Elf zastříhal svýma špičatýma ušima. „Podivný obrat; co jsi to za kněz, když věříš v existenci jiných světů, než je ten, na kterém žijeme.“

Otec Al měl náhle pocit, že uklouzl. „V dalekých říších filozofie...“

„...Nenajdeš ani slovo o bytostech jako jsem já a které odporují zdravému rozumu,“ odsekl elf. „Pověz mi, knězi - co je to hvězda?“

„Samozřejmě velká žhavá koule plynu, která...“ Otec Al se zarazil. „Ehm, však víš, sedm křišťálových sfér, které obklopují Zemi...“

„Zemi?“ Zvláštní výraz používáš, když mluvíš o 'světě'. Ne, nejprve jsi začal mluvit pravdu, protože tě překvapilo, že jsem se tě na něco takového zeptal - a nepochybuji, že bys mi mohl vyprávět i o jiných světech, které krouží kolem jiných hvězd, a o nebeských vozech, které létají mezi nimi. Je to tak? Vyzývám tě, knězi, abys mi odpověděl pravdu, jak se na tvůj stav sluší - věříš snad, že lež je hřích?“

„Jistě že ano,“ připustil otec Al, „a proto musím potvrdit vše, co jsi říkal: skutečně bych ti mohl vyprávět o takových divech. Ale...“

„A není snad pravda, že jsi sem přiletěl právě v jednom takové voze z jiného světa?“ Elf si ho klidně měřil pohledem.

Otec Al jen zíral.

Elf čekal.

„Ano, přiletěl.“ Otec Al se zamračil. „Jak může elf znát takové věci? Pověděl ti snad o nich Velký čaroděj?“

Ted' byla řada na elfovi, aby odpověděl otázkou. „Hou, co vlastně víš o Rodu Gallowglassovi?“

„Třeba to, že je velice mocný čaroděj - ačkoliv to ve své vrozené skromnosti popírá - a že přišel stejně jako já z jiného světa daleko na nebi. Samozřejmě slouží stejné Vládě mnoha hvězd jako já a přiletěl sem v lodi, která umí plout mezi hvězdami.“

„Je to přesně tak, jak říkáš, včetně toho, že popírá svou moc.“ Elf si ho pátravě změřil. „Znamená to, že ho znáš?“

„Nikdy jsem se s ním nesetkal,“ odvětil otec Al. „A ted', když jsem ti odpověděl na tvé otázky, mohl bys mi to oplatit stejně a vysvětlit mi, jak to přijde, že elfové existují.“

„Jaký rozdíl je mezi námi a třeba čarodějnicemi?“ opáčil elf. „Nečinilo ti potíže pochopit, *jak* je možné, že existuje ona.“ Kývl hlavou směrem k dívce.

„To chápu; je jako jiné dívky, až na to, že ji Bůh při narození obdařil silou mysli. Víím, že když jejich předkové přišli na tento svět, bylo mezi nimi mnoho takových, kteří měli podobné schopnosti v malé míře. Jak mívely generace, ženili se a vdávaly mezi sebou znovu a znovu, až se začaly rodit děti obdařené tímto nadáním ve velké míře.“

„Přesně tak to říkal i Rod Gallowglass,“ zabručel elf. „Ty jsi určitě ze stejného světa, který zrodil i jeho. Ale pověz mi, pokud takoveto vdávání a ženění může stvořit čarodějnice, proč by nemohlo stvořit i elfy?“

„Mohlo by; samozřejmě, že by mohlo.“ Otec Al zamyšleně přikývl. „Jenže kdyby tomu tak bylo, pak by mé pískání a obracení šatů naruby nemohlo zrušit kouzlo, jak se píše v pozemských pohádkách. Ne, v tobě je něco víc, než magie smrtelníků. Jak to, že existuješ?“

„Je vidět, že toho víš opravdu hodně,“ povzdechl si elf, „a já ti dlužím pravdu za pravdu. Pokud víím, elfové jsou zrozeni z lesů a země, z Dubu a Jasanu a Hlohu; protože my jsme tu tak dlouho, jako oni. A víím to dobře, protože jsem nejstarší z Prastarých!“

Ten obrat vyvolal v otci Alovi vzpomínky a v mysli se mu vynořil *Puk z Pookova vršku*, o kterém četl v dětství. „Hej, že ty jsi šotek Puk!“

„Pravdu díš; jsem veselý poutník noci.“ Elf se zašklebil a nadmul se pýchou. „Hou, to jsem tak slavný, že jsem známý i mezi hvězdami?“

„Znají tě jen ti, kteří o to stojí,“ opáčil otec Al. „Neboť všichni, kdo znají Puka, musí být dobří chlapíci.“

„Tím chceš říct, že bych tě měl poctít svou důvěrou?“ Puk se potutelně zašklebil. „Hou, ne tak zhurta - protože jsou i takoví, kteří mne znají ke své vlastní smůle. Ale připouštím, že nevypadáš na ničemu. Hou, obrať svůj šat zase zpátky a pověz mi, proč hledáš Roda Gallowglasse.“

„No... to je tak...“ Otec Al si převlékl kutnu a přitom se snažil uspořádat si myšlenky. Pak řekl: „Čaroděj z minulých časů předpověděl, že se touto dobou udá s vaším Velkým čarodějem významná změna, transformace, která mu dodá nesmírnou moc, ať už zlou nebo dobrou - moc, která může vrhnout jeho stín na všechny světy obývané smrtelníky. Ten čaroděj z minulosti sepsal své proroctví a zapečetil ho jako dopis, který měl být otevřen a přečten až v naší době, aby bylo možno Rodu Gallowglassovi přispět pomocí.“

„A přiklonit ho k dobru, chceš říct?“ otázal se Puk. „Což samozřejmě znamená k dobru podle tvých představ.“

„Je na tom snad něco špatného?“ Otec Al vysunul bradu a změřil si Puka pohledem. Vzpomněl si přitom na odvěké nepřátelství mezi křesťanským duchovenstvem a maličkým lidem, stejně jako na slábnutí vlivu elfů způsobené růstem vlivu Krista. A Puk hleděl na něj, bezpochyby myslel na totéž, ale také v duchu znovu otce Ala odhadoval.

„Ne, vlastně není,“ povzdechl si elf nakonec, „pokud žiješ podle toho, co kážeš. Nepochybují ani o tvých dobrých úmyslech; elfové mají něco jako instinkt, jde-li o to rozeznat dobrotu u smrtelníků.“

Otec Al vydechl. „Pak mne tedy zavedeš k Čaroději?“

„Udělal bych to,“ odušil elf chmurně, „jenže on někam zmizel a nikdo neví, kam.“

Otec Al na něj vytřeštil oči. Cítil, jak ho zachvacuje vlna paniky. Mlčky proti ní bojoval, odříkaje v duchu modlitbu; a panika se pozvolna začala rozpouštět, zanechávajíc mu energii pro další boj.

„Zaved' mne tedy k jeho ženě a dětem; možná mají stopu, i když o ní sami nevědí.“

Ale Puk zavrtěl hlavou. „Ti zmizeli spolu s ním, mnichu - všichni, až na jednoho, ale ten je tak mladý, že nemůže mluvit; nedokáže dokonce ještě ani přemýšlet ve slovech.“

„Nech mne, abych se na něj alespoň podíval.“ Otec Al upřel na Puka rozhodný pohled. „Mám také jisté schopnosti, milý Puku; dokážu vidět věci, které ty vidět nemůžeš.“

„O tom velice pochybuju,“ odpověděl Puk zachmuřeně, „ale možné je všechno, takže tě k němu zavedu. Ale dávej si pozor, mnichu - jediný náznak zlých úmyslů vůči dítěti, a než se naděješ, budeš kvákat, vysedávat na listech leknínů a zbytek svých dnů strávíš chytáním much lepkavým jazykem pozoruhodné délky!“

Obrátil se a zamířil k chýši. Otec Al s mladou čarodějnici ho následovali.

„Myslíš, že by mne doopravdy mohl proměnit v žábu?“ zeptal se jí otec Al tiše.

„Vůbec o tom nepochybuju,“ odpověděla mu dívka s milým úsměvem. „I ty nejmoudřejší hlavy se mohou změnit v oslí, přeje-li si to Puk!“

Vešli dovnitř a otec Al se zastavil, překvapen čistotou a úhledností domu, pocitem pohodlí a bezpečí, který jakoby vyzařoval z jeho trámů a hrubě ohozených zdí, z jeho velkého, podomácku vyrobeného stolu, lavic, dvou pevných židlí u krbu a vyleštěné podlahy. Kdyby se na něj díval bez emocí, asi by mu připadal spartánsky zařízený - nebylo tam mnoho nábytku. Ale byl velice čistý a udržovaný s takovou láskou a péčí, že se už teď obával okamžiku, kdy bude muset odejít. Nějak věděl, že bude mít čarodějovu ženu rád, pokud se mu poštěstí se s ní setkat.

Pak jeho pohled padl na kolébku u krbu, u které seděly dvě zdrobněliny starých venkovských žen - elfky! Vyděšeně se na něj podívaly, ale to už stál před ním Puk a uklidnil je několika slovy a gesty. Pak se obrátil na otce Ala a pokynul mu. Otec Al přistoupil ke kolébce a podíval se na maličkého filozofa.

Neexistoval jiný výraz, který by dítě tak dobře vystihoval. Pořád ještě mělo ten velice vážný výraz novorozenců - ale přitom bylo skoro

rok staré. Obličej mělo hubenější, než je u dětí běžné, koutky maličkých úst směřovaly dolů. Vlasy mělo černé a řídké. Spalo, ale otec Al nějak vytušil, že má starosti.

Stejný pocit měla i mladá čarodějnice. Tiše plakala, slzy se jí koulely po tvářích jako perličky. „Ubohé miminko!“ zašeptala. „Jeho mysl nemá pokoje, stále hledá matku!“

„I ve *spánku*?“

Dívka přikývla. „A nedokážu říct, kde ji hledá; jeho myšlenky bloudí v krajích mně neznámých.“

Otec Al se zamračil. „Jak je to možné?“ Pak si uvědomil, že dítě je ještě příliš malé, než aby jeho mysl měla ten mentální řád, který dospělým dodává stabilitu, ale i omezení. Samotného by ho zajímalo, kde může bloudit dětská mysl - a jestli by takové hledání způsobilo u dospělého člověka šílenství.

Znovu se podíval na dítě a zjistil, že otevřelo oči. Na jeho hubené tvářičce vypadaly obrovské a zářící a dívaly se na něj s naléhavostí fanatika. Otec Al pocítil mravenčení na zátylku a na šíji a pochopil, že má před sebou velice neobyčejné dítě. „Dítě,“ vydechl, „kdybych tu jen mohl zůstat a sledovat každíčký tvůj pohyb!“

„To nemůžeš,“ odsekl Puk ostře.

Otec Al se podíval na elfa. „Ne, ač je mi to líto; protože mne mé poslání váže k otci, a nikoliv k jeho dítěti. Pověz mi o jeho zmizení.“

Puk se zamračil jako generál, který uvažuje zda má, či nemá odhalit přísně tajné informace; pak pokrčil rameny. „Není toho mnoho, co se dá říct. Geoffrey - jeho prostřední chlapec - při hře zmizel. Velkého čaroděje odvolali ze schůzky mezi králem a opatem a on přiměl svého nejstaršího syna, aby mu přesně označil místo, kde dítě zmizelo, vstoupil tam sám - a zmizel také. Jeho žena a děti se rozběhly za ním a také zmizely.“

Otec Al hleděl na elfa a jeho mysl zatím probírala tucty nejrůznějších možností. Samozřejmě že to mohlo být kouzlo, ale otec Al byl odhodlán držet se ze všech sil racionálních vysvětlení. Zakřivení prostoru, nebo zakřivení času? Nepravděpodobné, na povrchu planety - ale bylo to nemožné?

Pak si vzpomněl na Yoricka a jeho řeči o cestování časem. To by mohlo být ono, to by mohlo být ono...

Odkášlal si. „Myslím, že musím vidět to místo.“

„A vydat se za nimi?“ Puk smutně zavrtěl hlavou. „Myslím, že pět ztracených stačí, dobrý mnichu.“

Otec Al ve skutečnosti tak daleko nemyslel, ale teď, když se o tom Puk zmínil, cítil najednou ohromující jistotu. „Už jsme o tom myslím mluvili,“ řekl pomalu. „Ať už je Velký čaroděj kdekoliv, musí se jednat o tu cestu, při které se v něm probudí nesmírná moc, a já musím být s ním, abych ho mohl vést v jejím použití!“

„Jsi snad školený v čarodějnictví, knězi?“ Pukův hlas překypoval sarkasmem.

„V čarodějnictví ne, ale v rozličných druzích magie.“ Otec Al se zamračil. „Věď, elfe, že mým životním studiem je rozeznat, který smrtelník je posedlý démonem a který není; prokazovat, jak činy, které se zdají být způsobeny čarodějnictvím, mohou mít jiné příčiny a jaké. Ještě za svého studia jsem poznal všechny formy magie, která může být provozována smrtelníky. Netušil jsem, že *skutečná* magie vůbec může existovat - až do doby, kdy nás dopis upozornil na to, že Rod Gallowglass jí bude vládnout. Pořád však věřím v to, že jeho moc bude mít původ ve věcech přirozených, třebaže vzácných, a je i v jeho vlastním zájmu, abych mu ukázal její pravou podstatu a uchránil ho od pokušení zla, které s sebou velká moc vždycky nese.“

„Nemyslím, že by Rod Gallowglass potřeboval někoho, kdo by ho učil dobrou - a pokud ano, nemyslím, že by se pro to někdo hodil lépe, než jeho žena.“ Ale otci Alovi neunikly pochyby zračící se v Pukových očích. „Ale na to místo tě zavedu; co budeš dělat dál, je tvoje vlastní věc.“

Mladá čarodějnice zůstala v domku, aby pomohla s dítětem, kdyby to bylo třeba. Puk a otec Al se vypravili po lesní cestičce - a kněz se po celou cestu pokoušel sledovat směr slunce, kdykoliv vykouklo mezi stromy, aby se ujistil, že jsou určitým směrem. Nakonec vyšli na louku. Asi sto metrů od nich se v mírném vánku třpytila hladina rybníka, na jehož břehu rostlo několik stromů. Velký černý kůň pozvedl hlavu a podíval se na ně; pak se k nim rozběhl.

„To je oř Velkého čaroděje, Fess,“ vysvětlil Puk. „Pokud se chceš vydat za jeho pánem, musíš se nejprve dohodnout s ním.“ A, jak se k nim kůň přiblížil, Puk zvolal: „Buď pozdraven, můj dobrý Fessi!“

Představuji ti dobrotivého mnicha, jehož zájem mi připadá upřímný. Řekni mu, kdo jsi, dobrý mnichu.“

Otec Al slyšel, že elfové mají slabost pro všechny živé tvory - ale nenapadlo ho, že to zachází tak daleko! Ale Puk se tvářil vážně a otec Al nemínil zradit jeho city... „Jsem otec Aloysius Uwell z řádu svatého Vidiconu z Katody...“ Byl to jen dojem nebo kůň při zmínění jména světce skutečně zastříhal ušima? Vliv otce Vidiconu se projevoval těmi nejpodivnějšími způsoby. „Jsem tady, abych pomohl tvému pánovi, protože jsem byl varován, že mu hrozí nebezpečí, o kterém sám zřejmě ani neví.“

Kůň si ho změřil velice přísným pohledem. Otec Al to opět přičetl své přílišné obrazotvornosti. Obrátil se na Puka. „Můžeš mi ukázat, kde Velký čaroděj zmizel?“

„Tamhle,“ řekl Puk a vykročil kolem Fesse k rybníku. „Přirozeně jsme to místo označili.“

Otec Al vykročil za ním.

Velký černý kůň mu zahradil cestu.

„Toho jsem se bál,“ povzdechl si Puk. „Nenechá tě k tomu místu přiblížit.“

Náhle si byl otec Al absolutně jistý, že Roda Gallowglasse následovat musí. „Ale no tak! Přece kůň, ať už je jakkoliv cenný, nemůže zabránit...“ Uskočil stranou a dal se do běhu.

Kůň se vzepjal, otočil se a dopadl předníma nohama na zem přesně před kněze.

Puk se zachechtal.

Otec Al se zamračil. „Hej, koni! Nechápeš, že to dělám v zájmu tvého pána?“ Ucoul, vzpomínaje na školní tělocvik.

Fess ho ostražitě pozoroval.

Otec Al se rozběhl přímo proti velkému černému koni. Náhle vyskočil, chytil se jeho sedlové hrušky a provedl parádní odbočku.

Fess se otočil.

Otec Al dopadl na zem v běhu - a zjistil, že se žene přímo k Pukovi. Elf se nehorázně rozchechtal.

Otec Al se zastavil, otočil se a podíval se na Fesse. „To je opravdu velice neobyčejný kůň, můj dobrý Puku.“

„Co bys čekal od oře Velkého čaroděje?“

„Rozhodně míň, než mi právě předvedl.“ Otec Al si upravil provaz své kutny. „Ale teď si na mne nepřijde.“ Změřil si Fesse soustředěným pohledem; pak se rozběhl přímo ke koni a na poslední sekundu zabočil doleva. Fess skočil také doleva, ale to už otec Al zahýbal vpravo. Fess změnil směr pozoruhodně rychle a znovu se ocitl svým tělem přesně před knězem - a otec Al se pokusil proběhnout pod ním.

Fess se posadil.

Puk řval smíchy.

Otec Al vstal, potácejí se jako opilý. „Myslím... že změna taktiky... by byla na místě.“

„Také si myslím,“ zašklebil se Puk s rukama založenýma. „Tentokrát to zkus raději po dobrém, knězi.“

Otec Al se na elfa zamračil a vzpomněl si, jak Puk rád pomáhá každému smrtelníkovi, který se ze sebe chystá udělat hlupáka. Pak pokrčil rameny a obrátil se zpátky k Fessovi: „Proč ne? Situace je takhle dost směšná, co se dá ještě zkazit?“ Přistoupil ke zvířeti. „Podívej se, Fessi - tvůj pán je ve velkém nebezpečí. Je možné, že bych mu mohl pomoci.“

Fess zavrtěl hlavou.

Otec Al vytřeštil oči. Kdyby to nebylo nemožné, myslel by si, že mu kůň rozumí.

Pak se zamračil - byla to jen náhoda, pomyslel si. „Dostali jsme dopis. Byl napsán před tisícem let mužem, který už je dávno mrtvý, a ten předpověděl, že v tomto čase a na tomto místě získá Rod Gallowglass větší magickou moc, než kdy měl kterýkoliv smrtelník.“

Kůň ustoupil stranou a pohodil hlavou, jako by mu kynul.

Otec Al zíral. Pak zavřel oči a rychle potřásl hlavou; ale když oči zase otevřel, kůň mu stále kynul. Pokrčil rameny a šel za ním, ignoruje Pukovo chechtání.

Fess zastavil u kusu holé země a začal do něj rýt kopytem. Otec Al ho nechápavě pozoroval. Náhle se mu vlasy na zátylku zase postavily. Ten kůň psal. V hlíně bylo jasně nakreslené slovo 'KDO?'

Otec Al se podíval na koně a fakta mu do sebe zapadla jako dílky skládačky. „Kůň Velkého čaroděje... přišel jsi s ním, z vesmíru, že ano?“

Kůň na něj strnule hleděl. Proč? Aha. Řekl 'z vesmíru' a tím se sám prozradil. „Ano, i já jsem přišel z vesmíru - z Vatikánu na Teře. A ty...“ Kněz koně nečekaně nakopl do boku.

Ozvalo se *bonggg*.

A otec Al zařval jaůů! a sevřel si pohmožděnou nohu oběma rukama.

Puk se válel po zemi, zalykaje se hysterickým smíchem.

Otec Al přikývl. „Velice přesvědčivá umělá koňská kůže natažená přes kovové tělo. A místo mozku máš počítač, že?“ Upřeně hleděl na koně.

Fess pomalu přikývl.

„Dobře.“ Otec Al se napřímil a opřel si ruce v bok. „Je dobré ujasnit si pojmy, že? Takže ti teď řeknu i to ostatní.“

Udělal to, v moderní angličtině. Fess sebou trhl, když vyslovil jméno Anguse McArana; očividně už se s hlavou časového syndikátu někdy setkal. To otce Ala povzbudilo, a tak mu pověděl i o svém setkání s Yorickem - a sotva se o něm zmínil, Fess hlasitě zafřkal. No, otec Al by nejraději reagoval stejně.

„Takže jestli se McAran nemýlil,“ pokračoval otec Al, „Rodu Gallowglassovi se má něco stát, ať už je teď kdekoliv, a probudí se v něm obrovská moc, která v něm po celou dobu dřímala. Ať už je povaha té moci jakákoliv, mohl by být v pokušení využít ji ke zlu - aniž by si to možná uvědomil. Koneckonců, existují věci - jako třeba pomsta - které člověka dokážou kousek po kousku zkazit a postavit na stranu zla.“

Kůň pohodil hlavou a začal škrábat kopytem na zemi. Otec Al se zatajeným dechem přihlížel a viděl objevující se slova. MOC KORUMPUJE. Slabostí se mu až podlomila kolena; dokázal to! „Ano, přesně tak. Takže určitě chápeš, že by pro něj bylo dobré mít po ruce duchovního. A víc než duchovního - jsem také antropolog a celý život jsem studoval magii.“

Fess si ho ostře změřil.

Otec Al přikývl. „Ano. Klidně mě můžeš nazývat teoretikem magie; sám nejsem schopen udělat ani to nejjednodušší kouzlo, ale vím hodně o tom, co může člověk nadaný magickou moci dokázat.“

Takže je velice pravděpodobné, že bych mu mohl umět poradit, jak se za pomocí své nově získané moci dostat zpátky sem.“

Ale Fess sklonil hlavu a znovu začal čmárat do hlíny: A JEŠTĚ PRAVDĚPODOBNĚJŠÍ, ŽE ŠE ZTRATÍŠ STEJNĚ JAKO ON.

Otec Al vysunul bradu. „To je moje věc. Vím o tom riziku a jsem ochoten ho podstoupit. Stojí to za to, jestli budu schopen pomoci tomu ubohému chlapíkovi a jeho rodině - a pravděpodobně i zabránit katastrofě. Dokážeš si představit možné rozměry kacírství, které by vyvolal fakt, že člověk může být obdařen *skutečnými* magickými schopnostmi?“

Oči koně jako by se na okamžik rozostřily. Na otce Ala to udělalo patřičný dojem; jen málo počítačů má ve svých databankách i teologii. Pak se Fessův pohled znovu zaostřil a otec Al řekl rychle: „Takže jak vidíš, mám i bližší zájem na tom pomoci tvému pánovi. Když bude patřičně instruován, může se stát velkou oporou církve na této planetě. Ale když bude ponechán sám sobě, může upadnout do pokušení, které s sebou moc přináší, vrátit se sem a stát se vůdcem kacířské sekty, která dokáže otřást celou terranskou sférou. Raději bych, aby k tomu nedošlo.“

Kůň opět sklonil hlavu a napsal kopytem: JEHO BEZPEČNÝ NÁVRAT JE VŠE.

Otec Al se zmateně zamračil. Přál si, aby robot mohl mluvit. Pak pochopil. „Už vím. Nezáleží na tom, jestli se vrátí jako kacíř nebo jako svatý, hlavní je, aby se vůbec vrátil. Ale copak nechápeš!, že s mými schopnostmi má větší šanci? *Mnohem* větší, odpustíš-li mi mou neskromnost.“

Umělé oči se pátravě upřely na otce Ala a měřily si ho několik sekund, které jako by trvaly celé eóny. Pak konečně kůň přikývl, obrátil se a ustoupil.

„Stěží tomu dokážu uvěřit!“ zvolal Puk. „Tys ho přesvědčil!“

Otec Al si zhluboka oddechl. „Ani mně se tomu nechce věřit. Poprvé v životě jsem se na něčem domluvil s počítačem.“ V duchu rychle poděkoval svatému Vidiconovi a vydal se za Fessem.

Černý kůň zastavil a ohlédl se. Otec Al ho dohnal a uviděl linii kamenů položených v trávě - práh Brány - kam?

Velký černý kůň stál stranou a čekal.

Otec Al vzhlédl k nebi, nadechnul se a vypjal hrud'. „Popřej mi hodně štěstí. Možná, že jsi poslední rozumná bytost, kterou uvidím po dlouhou, dlouhou dobu.“ A nenecháváje si čas na uvažování, vykročil kupředu. Nic se nestalo, a tak postoupil o další krok - a o další, a o další...

...a najednou zjistil, že stromy mají stříbrné kmeny.

Kapitola 15

Gwen náhle zastavila. „Pst!“

„Jistě,“ souhlasil Rod. „Proč ne?“

„Ach, buďte zticha! Zachytila jsem něco, co se mi vůbec nelíbí!“

„Pronásledovatele?“ Rod okamžitě zvažněl.

Gwen zavrtěla hlavou a zamračila se. „Je to vévoda Foidin a s někým mluví; zachytila jsem to, s čím mluví, a je to něco hroživého.“ Podívala se na své děti. „Necítíte něco víc?“

Mlčky zavrtěly hlavami. „Není to člověk, mami,“ řekl Magnus.

Rod koutkem oka zahlédl, jak se Elidor chvěje. Vzal hochu za rameno. „Jen klid, chlapče. Teď jsi pod naší ochranou.“ Obrátil se zpátky ke Gwen: „Nejmoudřejší, co můžeme udělat, je plížit se dál.“

Gwen přikývla.

Rod se obrátil. Mlčky se prodírali mezi bílými kmeny. Stříbrné listí se blýskalo v měsíčním světle. Asi po deseti minutách Gwen zasyčela: „Sílí to.“

Rod nezpomalil. „Takže jsou ve směru našeho pochodu. Vyhnout se jim pokusíme, až zjistíme, kde přesně jsou.“

Pak najednou byli na volném prostranství, na vrcholku kopce. Před nimi, v údolí, se zvedal malý kopec nebo mohyla. Měsíční světlo se zalesklo na pohybujících se postavách.

„Víly!“ vydechl Elidor.

„K zemi!“ zasyčel Rod. Celá rodina se vrhla na břicha do trávy. Rod se natáhl a strhl i Elidora. „Neber to jako urážku, Veličenstvo,“ zašeptal. „Je to jen otázka bezpečnosti.“ Obrátil se na Magnuse. „Říkal jsi, že jejich myšlení nebylo tak docela lidské?“

Magnus přikývl. „A proto mu nedokážu porozumět, tati.“

„Takže jsi uhodil hřebík přímo na hlavičku.“ Rod se zamračil a nastražil uši. „Počkej; myslím, že bychom přece jen *mohli* zjistit, o čem mluví.“

Vévoda Foidin a jeho rytíři byli přes šero docela dobře viditelní. Stáli skoro na dně údolíčka po Rodově levici. Bytost, která stála proti

němu, byla o hlavu vyšší a zdálo se, že lehce září. Byl to ten nejpohlednější muž, jakého Rod kdy viděl, jeho pohyby byly nekonečně graciézní a jejich koordinace až nelidsky dokonalá. Jeho zvláštní oděv neměl barvu; skládal se z různých stupňů světla. Čelo mu zdobila stříbrná korunka, spadající až na zašpičatělé uši.

„Král víl?“ zeptal se Rod šepem Elidora.

Chlapec zavrtěl hlavou. „To není královská koruna. Možná vévoda; ti mají také.“

Vílí šlechtic zatleskal rukama. „Rozhodl jsem! Všechno to jsme slyšeli už dřív a shledávám v tom málo smyslu. Stále nevidím důvod, proč se bychom my ze Sličného lidu měli zaplést do válek smrtelníků.“

„Ale považ!“ namítl vévoda Foidin, „Velký čaroděj jako bojovník Bílého Krista!“

„Stejně jako vaši králové v posledních dvou tisících letech,“ odpověděl vílí šlechtic.

Dva tisíce? Ze středověké podoby země by to odhadoval nanejvýš tak na osm set.

„Kněží pro nás zprvu představovali hrozbu,“ pokračoval, „stejně jako chladné železo, které přišlo nedlouho před nimi - a my vydrželi. Kněží se časem naučili, že nás vyhladit nemohou, a my zase, že nad nimi také nikdy docela nezvítězíme.“

Vévoda Foidin se zhluboka nadechl. „Pak nabízím odměnu!“

Vílí šlechtic se ušklíbl. „Co může smrtelník nabídnout, oč by Sličný lid stál?“

„Smrtné čaroděje,“ odpověděl Foidin pohotově, „dva - muže a ženu?“

„Máme si je snad držet na chov? Ne, máme sice jakési použití pro lidské zajatce, ale s čaroději by bylo víc potíží než užitku, protože by mohli vyzvědět naše tajemství.“

„Děti.“

Šlechtic strnul.

Roda zaplavila vlna hněvu, ve své velikosti takřka hmatatelná, děsivá svou intenzitou. Slýchal pohádky o podvržených dětech, obludných skřetech ponechaných v kolébkách smrtelníků jako

náhrady za děti, které odnesly víly. Podle pověstí Sličný lid vyhledával lidské otroky a nejraději si je vychovával sám.

A Rod tušil, které děti má Foidin na mysli.

Foidin si všiml, že svého protivníka zaujal. „A dítě, kterému není ještě ani rok; budu ho mít brzy.“

Rod se na něj málem vrhl, hned a na místě. Ten had mluvil o Gregorym!

Ale Gwen se dotkla jeho ruky a on se ovládl. Ne, samozřejmě, že ne; Foidin ani nevěděl, že Gregory existuje. Vždyť ani nebyl v tomto světě.

„To je to jediné od smrtelníků, co pro nás má cenu,“ připustil vílí šlechtic, „ale ne takovou, abychom pro to válčili. Máme své způsoby, jak si lidské děti opatřit, a ty nás stojí méně než válku.“

Obrátil se na podpatku a zamířil pryč.

Vévoda Foidin za ním hleděl a zvedala se v něm vlna nekontrolovaného hněvu. „Ty zatracený zbabělče!“ zaječel nakonec. „Copak v sobě nemáš ani kousek cti?“

Vílí šlechtic se zastavil, pak se pomalu otočil. Vzduch jako by najednou zhoustl. „Proč by se Sličný lid měl starat o záležitosti smrtelníků?“ Jeho hlas zněl nanejvýš zlověstně. „Ušetř si své urážky. Měj se na pozoru, smrtelníče! Jinak se dočkáš války, po které toužíš, ale Sličný lid půjde po krvi z *tvého* srdce! Teď odejdi!“

Vévoda Foidin stál dál na místě. Rty mu zbělely, třásl se touhou po pomstě, ale strach ho držel zpět.

„Možná pochybuješ o naší moci.“ Hlas vílího šlechtice byl náhle sladký jako med. „Pak ti tedy předvedeme, jak lehce bychom si sami mohli opatřit vše, co nám nabízíš.“ A jeho levice vystřelila nahoru ve zvláštním krouživém pohybu.

Kolem Rodova těla se náhle obtočily neviditelné provazy, sevřely ho a přitáhly mu paže pevně k tělu a obě nohy k sobě. Z úst mu unikl jediný výkřik děsu a vzteku; pak mu je něco lepkavého ucpalo. Pořád ale viděl - jak Gwen, děti i Elidora ovinuly stejné provazy od hlavy až k patám, takže rázem vypadali jako nějaké kukly. Z trávy vyskočili groteskně oškliví skřítkové a začali poskakovat, tančit a vřeštět radostí. Jejich šaty vypadaly, jako by byly vyrobeny z kůry; měli

velké oslí uši, velká ústa a baňaté nosy mezi očima jako talíře. Největší z nich měl sotva tři stopy na výšku.

„Přišli sem, aby nás špehovali!“ křičeli.

„Nikdo nepřelstí hlídky větvníků!“

„Dobrá práce, větvníci!“ zavolal elfí vévoda. „Teď nám je přineste sem.“

Větvníci radostně zavýskali, srazili Roda k zemi a pak ho začali koulet dolů. Nebe a tráva před jeho očima začala vířit, větvníci pobíhali kolem, jásali a popoháněli ho, jako děti honí obruč na hraní. Roda zachvátila panika a strach o Gwen a děti - a na pozadí toho pocítil v mozku dotek jakési sympatizující mysli.

Zastavil se u šlechticových nohou. Gwen narazila do něj a o chvíli později zase do ní narazily děti.

Foidin zděšeně pohlédl dolů. „Elidore!“

„Král?“ vílí šlechtic se zájmem vzhlédl. „Skvělý úlovek! Krále smrtelníků jsme ještě na chov neměli!“

Foidin se na něj podíval s výrazem zděšení. Pak se podíval na Roda, bledého a rozechvělého. „To tys to způsobil! Ty jsi sem krále přivedl! Ale... jak? Co? Jak jsi ho vyvedl z hradu až sem? Zanechal jsem tě v komnatě opatřené pevným zámekem a hlídané svými zbrojnoši!“

Rod něco nesrozumitelného zamumlal.

Vílí šlechtic opovržlivě kývl. „Dovolte mu mluvit.“ Jeden větvník přiskočil a uvolnil Rodovi ústa.

„Jauvajs!“ Lepkává náplast při strhávání zraňovala. Rod se podíval na vévodu. „Měl bys vědět, ctěný vévodo, že zámky ani stráž čaroděje nezastaví, pokud si to on sám nepřeje. Tvé zámky byly otevřeny, aniž by se jich vůbec musela dotknout lidská ruka; tvé strážě spí.“

„To je nemožné!“ zaječel vévoda a vyvalil oči. „Jen nejmocnější mágové by mohli něco takového dokázat.“

Rod se kysele usmál. „Příště buď raději opatrnější ve svém úsudku - a doufej, že mě tento vílí šlechtic bude držet pevně. Protože teď si spolu máme co vyřizovat, ty a já.“ Znovu ucítil v mysli dotek pomocného ducha, ale vzápětí ho překryl rostoucí hněv. „Chtěl jsi prodat mou rodinu, aby sis zajistil vílí pomoc! Varuj se, aby ses se

mnou někdy setkal o samotě - protože pak bys měl co do činění s mou magií! A tyto děti..." Najednou měl pocit, že nemluví on, ale ta mysl v jeho mozku, "...kdo bylo to nemluvně, které jsi chtěl prodat? Jak ses ho chtěl zmocnit?"

Vévoda se odvrátil, aby zakryl náhlý záchvat strachu, který ho roztrásl.

„Neotáčej se!“ vyštěkl Rod. „Postav se mi čelem, zbabělče, a odpověz mi - kdo bylo to dítě?“

„Jistě, zůstaň zde,“ zamumlal vílí šlechtic. „Nebo máš v úmyslu tak snadno opustit svého krále?“

„Krále!“ zalapal po dechu Foidin, a otočil se zpátky. „Ne, jistě že ti ho nenechám - protože bez něj by se má moc rozplynula v nic!“ Chvilí hleděl na vílího vévodu, v obličeji byl bledý a ruce se mu chvěly - a pak sáhl po meči.

Vílí šlechtic luskl prsty a Foidin se zkroutil náhlou bolestí. „Ouuh!“

Gwen využila okamžiku; Rodův meč vyklouzl z pochvy a přet'al jeho pouta, pak se mihl vzduchem a přet'al i Gwenina. Rod koutkem oka ještě zahlédl, jak Magnusova dýka řeže jeho pouta; pak skočil po vílím šlechtici, uchopil ho zezadu a přiložil mu na hrdlo ostří své dýky. „Propusť mou rodinu, mylorde - nebo pocítíš chladné železo ve svých vnitřnostech.“

Magnus už se dostal ze svého zajetí a teď spolu s Geoffem odráželi útok větévníků, kteří po nich vrhali kameny, ale drželi se v uctivé vzdálenosti od jejich mečů. Gwen a Cordelie vyčkaly, až se na ně s řevem vrhne vílí tlupa s tasenými meči. „Teď!“ zvolala Gwen a na vílí bojovníky se sesypalo krupobití kamení. Někteří zaječeli a stáhli se, ale většina v útoku pokračovala - a kameny zavířily vzduchem, aby na ně udeřily znovu.

Vévoda Foidin uviděl svou příležitost získat si zásluhy a tasil meč. „Hej, Theofrine,“ zvolal. „Jdu ti na pomoc!“ Vyskočil a zaútočil mečem na Roda.

Rod neměl na vybranou; odrazil výpad vlastním mečem, ale Theofrin mu při tom vyklouzl ze sevření, jako by byl z gumy. Foidinovo ostří sjelo po Rodově meči, ale vílí šlechtic Theofrin Roda uchopil za pravici, trhl s ní do výše, až vyletěl do vzduchu, a pak jím

mrštil o zem, jako by byl pouhý pytel brambor. Rod zařval a jeho výkřik se změnil v bolestivé zaječení, když zjistil, že se něco pohybuje tam, kde nemá. Ramenem mu projela řezavá bolest. S vypětím všech sil poklekl na koleno, pravá ruka mu ochable visela podél těla - a uviděl, jak se k němu pomalu blíží Theofrin a vílí meč mu v ruce kmitá jako hadí jazyk.

Za jeho zády vévoda Fiodin a jeho muži odráželi vílí bojovníky; jeho pokus o získání zásluhy se minul účinkem. Jeden z dvořanů zavyl, když se mu vílí meč zabodl do prsou; zavravoral pozpátku, z hrudi mu vytryskla krev a skácel se k zemi.

A Theofrinovo ostří se blížilo. Rod paríroval dýkou - co jiného mu zbývalo? Theofrin se zašklebil a zaútočil; Rod jeho výpad odrazil, ale vílí vévoda se odvážil příliš daleko a Rodova čepel mu rozřala ruku. Theofrin při doteku chladného železa zaječel a jeho vílí meč mu vypadl na zem. Rod vyskočil na nohy a vrávoravě vyrazil vpřed. Tvář temného elfa se zkrivila v úšklebku; v levé ruce se mu zaleskla dýka.

„Tati!“ Magnusův výkřik zazněl nad bojištěm. Rod se otočil; uviděl svého nejstaršího na zemi, zápasícího s neviditelnými pouty. Nad ním stál vysoký, štíhlý vílí bojovník s připraveným, mečem a obličej mu zářil veselím.

Hladina adrenalinu v Rodově krevním oběhu náhle prudce stoupla a on zaútočil. Theofrin mu zastoupil cestu. Rod do něj vrazil, dýkou napřed, ale vílí vévoda se zuřivým zavytím uskočil stranou a chladné železo jeho žebra minulo. Pak Rod zasáhl ramenem vílího bojovníka, který ohrožoval jeho syna, a jeho meč mu rozetnul ochablou pravici. Zařval bolestí, ale zachytil jílec a vykroutil svému protivníkovi meč z ruky. Znovu zavyl; byl studený a spaloval jeho prsty jako suchý led; ale nepovolil, namířil ho proti jeho majiteli a bodl. Meč zajel do sokova břicha a vílí bojovník se se zaječením skácel k zemi. Rod nečekal, aby se přesvědčil, zda je doopravdy po něm; otočil se zpátky ke svému synovi a uviděl, že Magnusovi z jednoho ramene proudí krev, jak se pokouší pozvednout na lokti. „Magnusi!“ vykřikl Rod a přitiskl hochu k sobě. „Co ti to udělali!“

„Jen... seknutí...“ vyrazil ze sebe chlapec. Pohled jeho očí se rozostřil. „Nedokázal jsem zlomit jejich kouzlo, tati... Podivné... příliš silné...“ Pak se zhroutil do Rodova náručí.

Roda zachvátila při pohledu na svého krvácejícího syna panika a děs mu sevřel hrdlo. To nemůže být pravda - byl tak plný života! Nemůže přece...

„Mrtvý?“

Kovové ostří se dotklo jeho hrdla. Rod vzhlédl a uviděl rozšklebenou Theofrinovu tvář se zářícíma očima, které se na něj pobaveně upíraly. „Mrtvý, stejně jako za chvíli budeš i ty! Ale není žádný spěch. Za tu urážku ti *zaživa* vyrvu vnitřnosti a nacpu ti místo nich do útrob žhavé uhlí! Tvoje žena se stane naší otrokyní a děvkou, a ze tvých dětí naděláme otroky, kteří budou po zbytek svých dnů nosit na krcích obojky!“ Jeho ústa se pohrdlivě zkroutila. „Tys měl tu drzost nazvat se čarodějem? Kdybys jím byl, byla by tohle skutečná bitva bitev! Kdybys byl lordem Kernem, naše vílí provazy by se rozpadly v prach, sotva by se tě dotkly, naši větévníci by se proměnili v kámen! Chladná ocel by naplnila vzduch kolem tebe a každý tvůj krok by probudil hlas kostelních zvonů!“

Pak Rod uslyšel, jak Gwen zaječela hrůzou. Otočil se a uviděl, jak klečí na zemi s Cordelií a Geoffem přitisknutými k sobě. Uchopila svou myslí tři vílí meče a ty se teď míhaly kolem ní ve smrtícím tanci, držíce v uctivé vzdálenosti asi tucet útočících vílích bojovníků; ale jejich meče se míhaly stále blíž a blíž...

„Ještě s ní neskončili,“ řekl Theofrin. „Chvilku si s ní ještě pohrají a pak její čarodějnické meče odrazí. Potom si s ní pohrají zase jinak a s tou malou čarodějnici také. Až s nimi skončí, a pokud budou milosrdně naladění, možná je pak zabijí.“ V očích mu zaplálo chladné, sebejisté světlo.

Rod na něj pohlédl a všechen strach o rodinu se v něm proměnil ve vztek. Celou svou myslí si přál, aby ocel naplnila vzduch, aby se kostelní zvony rozezněly - cokoliv, co by zahnilo tyhle temné víly!

A náhle se z jeho vzteku vynořil pocit klidné, nevzrušené mysli, duch jiný, než jeho jej uklidnil a všechen Rodův hněv proměnil v jediný obrovský úder energie.

V dálce se rozezněl zvon.

O něco blíž se k němu přidal jiný.

Pak se připojil ještě jeden, a další na severu, na jihu a na západě - a další a další, dokud zvony v každé vesnici v okruhu několika mil nezačaly hlasitě vyzvánět.

Dokázal to! Prorazil tou bariérou a dostal se ke Gwen - a ona rozezněla zvony!

Vílí šlechtic zděšeně vzhlédl; jeho záře jako by náhle pohasla. Pak zvrátil hlavu a z hrdla se mu vydralo zuřivé zavytí. K ozvěně se připojili i ostatní z jeho tlupy a najednou se celým údolím rozléhal jeden vyděšený výkřik.

A pak, stále křičíce, se rozprchli. V boku kopce se otevřely dveře a vílí smečka se zvedla ze země a rozletěla se k nim jako suché listí unášené větrem.

Theofrin na okamžik zaváhal a zadíval se na Roda. „Nevím, jakým kouzlem jsi tohle dokázal, čaroději - ale buď si jist, že mé pomstě neunikneš!“ Pak se vznesl ze země a se zoufalým výkřikem zmizel v nitru kopce - a dveře se za ním zabouchly. Kolem se rozhostilo ticho. Měsíční svit ozářil pokojné údolí, stříbrné listy šelestily v nočním vánku; pouze kruh udupané trávy naznačoval, kde před chvílí tancovaly víly.

A vévoda Foidin se svými vazaly. Vévoda stál a civěl na vílí kopec; pak se jeho pohled pomalu přenesl na Roda. Na tváři se mu objevil široký úšklebek a on vykročil kupředu.

Rod položil Magnuse opatrně na zem a roztřeseně vstal, s dýkou připravenou.

Gwen se obrátil a uviděla to. Očima nalezla na zemi Rodův meč. Silou své mysli ho zvedla a přenesla k Rodově boku, kde začal špičkou namířenou na vévodu divoce vířit. Ačkoliv Rodovo srdce překypovalo tisícerým smutkem, pocit její podpory ho naplnil klidem. „Jestli má dnes někdo zemřít, mylorde, ty budeš první.“

Vévoda se zastavil a úsměv se mu z tváře vytratil. Jeho oči se přenesly z kmitajícího meče na Rodovu dýku, pak zpět na jeho bezvládnou paži a kmitající meč vedle ní. Olízl si rty a polkl. „Vrať mi mého chráněnce a synovce.“

„Půjde se mnou,“ odpověděl Rod.

Gwen něco zašeptala Cordelii a dívenka se zahleděla na meč. Gwen přenesla svůj pohled na tři stopy vysoký balvan několik stop od

vévody. Balvan se zachvěl, potom se zakolébal, pak se začal překlápět a valit - pořád dál a dál, rychleji a rychleji, přímo na vévodu a jeho muže.

Vojáci zaječeli a dali se na útěk. Vévoda zůstal stát o sekundu déle, vrhl na Roda záštiplný pohled a pak utekl také.

Rod se díval za nimi.

Malý Elidor si roztřeseně vydechl.

Slabé zasténání vytrhlo Roda z tranzu; padl na kolena vedle Magnusova nehybného těla. „Gwen! Rychle!“

Ale Gwen už byla u něj. Zděšeně se podívala na svého syna.

Rod sevřel Magnusovo zápěstí. „Pořád ještě mohu nahmatat pulz...“

„Rychle, děti!“ vykřikla Gwen. „Čtyřlístek, verbenu a byliny svatého Jana!“ Naklonila se dopředu, roztrhla Rodův kabátec a odmotala mu obvazy z jeho rány. „To postačí, dokud nenajdeme čerstvé! Potřebuje je okamžitě!“ Vytáhla z cárů látky obklad; Rod sykl bolestí a pak se díval, jak jednou rukou rozepíná Magnusův kabátec a druhou hněte bylinnou hmotu, aby z ní vymačkala šťávu. Pak přiložila obklad na ránu. „Ach, kdyby jen účinkovala zaklínadla!“

Znělo to docela rozumně - nebo alespoň v souladu s tím, co se tady dělo. Rod v sobě znovu ucítil přítomnost té zvláštní uklidňující myslí. Jeho ústa se sama otevřela a on začal odříkávat:

„Rudá krev, kolotej v žilách zas,
zavři se, ráno od elfí zbraně.
Ať vílí moc pomine a přijde čas,
kdy zraněný bojovník zase vstane!“

Gwen se na něj udiveně podívala.

V pravici mu bolestivě zacukalo a něco se v ní pohnulo. Rod se s výkřikem bolesti chytil za rameno. „Ahhh... ouuu!“ Zalapal po vzduchu a těžce polkl. Údolí se mu roztočilo před očima a řezavá bolest otupěla.

„Můj pane! Co tě mučí?“

„Nic - už.“ Rod si užasle promasíroval rameno. Znovu mohl rukou pohybovat; byla ztuhlá a pořád bolela, ale reagovala. „Na mně

nezáleží! Jak je Magnusovi?“ Podíval se dolů a uviděl, že se chlapci vrací barva do tváře. Gwen vytřeštila oči a pak pomalu zvedla obklad. Pod ním jen drobná rudá jizva označovala místo, kde čepel meče pronikla masem. Rod stěží slyšel její zašeptání: „On je zase zdravý!“ Gwen vyskočila a podívala se Rodovi do očí: „Kde ses naučil tohle zaklínadlo?“

Rod pomalu zavrtěl hlavou. „Jen mě tak napadlo... Ehm - to jsi byla ty, kdo rozezněl kostelní zvony, že?“

Aniž z něj spustila oči, několikrát pomalu otočila hlavou ze strany na stranu.

Mlčky klečeli a dívali se jeden druhému do očí.

Pak Rod odvrátil pohled. „Měl jsem pocit - vědomí něčeho... něčeho... co mi pomáhalo...“

„Duch?“ zeptala se Gwen tiše.

Rod pokrčil rameny. „Stejně dobré pojmenování jako kterékoliv jiné...“

Magnus zasténal.

Oba se nad ním sklonili a zadrželi dech.

Magnus se pozvedl na loktech, zamračil se a zamrkal, „Tati... je mi to líto...“

„Líto? A co?“

„Že jsem... že jsem zavolal o pomoc. Bylo to... tak mocné kouzlo, víš. Jeho síle bych snad odolal... ale bylo tak jiné než vše, s čím jsem měl co do činění dřív.“

Rodův pohled se znovu setkal s Gweniným. „To dává smysl; ať už ti lotři používají jakoukoliv magii, pravděpodobně není psychotronického původu. Co je tohle vlastně za místo?“

„Řekla bych, že místo, kde magie doopravdy vládne. Vyléčil jsi svého syna zaklínadlem, nebo ne?“

„No, ano - ale slova mají jen zaměřit moc, která uzdravuje.“

Gweniny oči se rozšířily. „Ty takovou moc máš?“

„Jako by se ve mě najednou objevila.“ Rod se zamračil. „Ten 'duch', o kterém jsem ti povídal. Možná, že už ji ani nemám... Na tom nezáleží.“ Podíval se znovu na ležícího Magnuse. „Jak se cítíš, synku?“

„Jsem trochu ztuhlý - ale silný jako vždycky.“ Než ho mohli zastavit, Magnus se převálil na kolena a vstal. Udělal několik opatrných kroků a pak kývl. „Jsem unavený, tati - ale jsem v pořádku.“

Rod zhluboka vydechl úlevou. „Ať už se ta magie vzala odkudkoliv, je to všechno jen její zásluha!“

„Ale odkud se vzala?“ podivila se Gwen. „Nebo... od koho?“

„Nejsem si jist, že na tuhle otázku chci znát odpověď. Pojdme, je čas vydat se na cestu. Jakmile se vévoda Foidin vrátí na svůj hrad, budeme ho mít zase v patách i s celou armádou.“

Kapitola 16

Nejen stromy se změnily - také denní doba. Když otec Al prošel kolem Fesse za linii kamenů, bylo ráno; nyní byla noc a měsíční paprsky se prodíraly skrz šelestící stříbrné listí. Krása lesní mýtiny mu vyrazila dech. *Ano. Je to tady opravdu kouzelné.*

Pak si vzpomněl na své poslání a rozhlédl se kolem, jestli neuvidí nějakou stopu po Gallowglassově přítomnosti. Rozměklá zem kolem byla značně udusána; očividně tu v poslední době prošlo hodně lidí. Přesněji vzato, byl schopen rozeznat stopy malých nohou i velkých; bezpochyby manželů Gallowglassových a jejich dětí. Zvedl se a pomalu se rozhlédl; okamžitě zahlédl dvě řady stop, které se od něj vzdalovaly: jedny velké a jedny malé. Zvážil dostupné informace a rozhodl se, že malá stopa má původ v náhodném pobíhání dětí, kdežto velká ukazuje na přesun celé Gallowglassovy rodiny. Nebylo těžké ji sledovat - loňské spadané listí bylo rozhrnuté, větvičky polámané a menší rostliny ušlapané. Nemohli být příliš daleko před ním - jistě ne víc než čtyřadvacet hodin. A když si pospíší... Rázným krokem se vydal po stopě.

Ušel asi dvacet kroků, než náhodou vzhlédl a zahlédl na kmeni stromu značku.

Zastavil se a potěšeně se zašklebil. Jak prozíravé od nich, že mu označili cestu! Ne že by je udělali za tím účelem - nemohli přece vědět, že je někdo bude následovat. Bezpochyby se chtěli ujistit, že najdou cestu zpátky k místu, ze kterého vyšli; bylo to místo, které spojovalo tento svět s jejich vlastním.

Svět?

Rozhlédl se a tiše poopravil svůj předpoklad. Stříbrné stromy nikdy nerostly na Teřře ani na žádné jiné planetě, o které kdy slyšel. Což sice není zrovna přesvědčivý důkaz, ale stejně... Po zádech mu přeběhl mráz při představě, že by vůbec nemusel být ve stejném vesmíru, a poprvé od začátku jeho cesty ho napadlo, že by se vlastně měl začít starat i o cestu domů.

Zvláštní, ale nestaral se. Pokud Bůh chtěl, aby se vrátil zpět na Gramarye nebo na Terru, bezpochyby by se postaral, aby se tak stalo. A pokud nechce, také dobře; otec Al se rozhodl už dávno jít všude tam, kam ho Bůh pošle, ať už je to kdekoliv. Zemřít na planetě, kde se narodil, pro něj znamenalo jen málo v porovnání s Boží vůlí.

A tak vykročil po lesní cestičce, sledoval značky na stromech a hvízdal si a nejen radostí.

Potom však dorazil na břeh řeky, a ať se díval na kteroukoliv stranu, žádnou další značku nenašel. Ani jeden jediný kmen nebyl označkován! Samozřejmě - mohli se zpátky vrátit po břehu řeky; *oni* věděli, kterým směrem se mají dát. Stačilo jim označit si, kde mají zabočit do lesa. Jenže pro něj nastal problém. Kudy jít? Doleva, nebo doprava? Po proudu, nebo proti proudu?

„Jak kouzelné setkání při měsíčku, sličný cizinec.“

Vynořila se z vody, dlouhé tmavé vlasy jí splývaly přes ramena a zakrývaly prsa - a nic jiného na sobě neměla. Její oči byly velké a trochu šikmé, nos měla malý, ale ústa široká s plnými rudými rty a pleť měla velice bledou. „Jaké štěstí,“ zapředla, „že se setkávám s gentlemanem, který mi bude dělat společnost.“ Začala se řekou brodit k němu. Jak se vynořovala, stvoly potočnice se samy ovinuly kolem jejích boků a cudně zakryly nejožehavější partie. Otec Al se přinutil zvednout pohled do výše jejích očí, ale reakce jeho těla mu připomněla, že kněží jsou také jen lidé. Polkl, olízl si náhle suché rty a zamumlal. „Buď pozdravena, vodní dámo.“

„Nejsem žádná dáma,“ zavrňela, „ale rozkošnice, která dychtí po tom odevzdat se smrtelnému muži.“ Ovinula mu ruce kolem krku a přitiskla se k němu celým tělem.

Ačkoliv se tomu každičkový kousek těla otce Ala vzpíral, setřásl její ruce a opatrně, ale rozhodně ji od sebe odstrčil. Překvapeně se na něj podívala: „Co se děje? Neříkej mi, že po mně netoužíš!“

„Toužím,“ připustil otec Al, „ale nebylo by to správné.“ Podíval se na její prsty a všiml si drobných plovacích blan mezi nimi.

„Nebylo by to správné, protože ty jsi smrtelník a já nymfa.“ Zasmála se a odhalila při tom drobné, dokonale bílé zuby. „Ale no tak! Už k tomu došlo mnohokrát a muž si přitom vždycky užil svou rozkoš.“

Rozkoš, ano - ale otec Al si vzpomněl na staré příběhy o tom, jak svádění vodních panen vedlo k mužově smrti - nebo, když se do ní zamiloval, jak se muž trápil zoufalstvím a jeho duše byla roztržena na kusy. Přilnul k té vzpomínce, aby z ní načerpal z ní sílu, a začal vysvětlovat: „K ničemu takovému nesmí dojít - a skutečnost, že jsem smrtelník, s tím má opravdu co dělat; protože kdybys mi, děvče, poskytla rozkoš svého těla, tak jak máš v úmyslu: z vášně ale bez lásky, zničilo by to integritu tvé osobnosti.“

„Integritu?“ Pobaveně se usmála. „To je slovo dobré pro smrtelníky, ne pro víly.“

„Ne tak docela,“ opáčil otec Al přísně, „neboť to slovo znamená 'celistvost', celistvost tvé duše.“

Zasmála se a její smích zněl jako zpěv vodní fontány. „Ted' si ze mne určitě děláš legraci! Víly přece nemají nesmrtelnou duši!“

„Tak tedy osobnost.“ Otec Al v duchu sám sobě vyspílal, že na to zapomněl. „Identitu. Celkovou sumu sebe sama, to, co tě činí zvláštní, unikátní, jinou - odlišnou od ostatních vodních nymf.“

Její úsměv se vytratil. „Mám pocit, že to myslíš vážně.“

„Samozřejmě, že ano. Tvoje identita, děvče, tvoje skutečné já, ukryté a známé jen tobě samotné, to je to, co skutečně jsi. Je založena na několika principech, kterým doopravdy a hluboce věříš - tou vírou, která, když dáš stranou zvyky, způsoby a obvyčeje, stále zůstane na dně tebe samé.“

„Aha,“ usmála se dívka, „já jsem nymfa, a tak ve svém nejvlastnějším já ukrývám sexuální rozkoš.“ A znovu se mu pokusila ovinout ruce kolem krku.

Po pravdě řečeno, *tohle* už otec Al slyšel dřív a nejen od vodních nymf. Pevně ji uchopil za ruce a zhluboka se zahleděl do jejích očí. „Mám za to, že to je jen výmluva a že obelháváš sama sebe. Nějaký muž tě hluboce ranil, když jsi byla ještě mladá a citlivá. Otevřela jsi mu své srdce, nechala jsi ho okusit sebe samu a přitom jsi mu otevřela i své tělo, protože ti připadalo naprosto přirozené, že jedno souvisí s druhým.“

Užasle na něj vytřeštila oči, chvíli na něj nevěřícně hleděla a pak se najednou pokusila vysmeknout z jeho sevření. „Už tě nebudu dál poslouchat!“

„Samozřejmě, že budeš,“ odvětil pevně, drže ji přitom za zápěstí, „protože když se tě ten tvůj mladý milenec nabažil a odhodil tě, vzal si část tvého nejnaternějšího já s sebou. Pak si šel dál svou cestou, hvízdal si a smál se ti - a tys zůstala ztracena v žalu a bolesti, protože on ti vzal část tvého nitra, která už nikdy nemůže být vrácena a vyléčena.“

„Smrtníček,“ zaječela víla, „zbláznil ses? Já jsem *nymfa*!“

I tohle už otec Al slyšel. „Na tom nezáleží. Žádná myslící bytost nebyla stvořena k tomu, aby její nitro bylo roztrháno na kusy a rozneseno kolemjdoucími; protože pak bys postupně zmizela celá a nezůstalo by z tebe nic, jako bys ani doopravdy neexistovala - zbyla by jen tvá prázdná slupka. A k tomu dochází pokaždé, když otevřeš své tělo někomu, kdo tě doopravdy nemiluje a koho nemiluješ ty. Ničí to tvé duchovní nitro, neboť jsme stvořeni tak moudře, že naše vnitřní já a naše těla jedno jsou, a když otevřeš jedno, musíš otevřít i to druhé. Z čehož vyplývá, že otevřeš-li někomu své tělo a přitom mu neotevřeš své duchovní nitro, zničí to celistvost tvého já.“

„Tisíckrát už jsem to udělala,“ ušklíbla se, „a pořád jsem uvnitř celá!“

„Ne, nejsi. Pokaždé kousek z tebe odešel, ačkoliv o tom možná sama nevíš.“

„Ne, tak to není - neboť je mou přirozeností dávat své tělo, aniž by mé já utrpělo. Jsem *nymfa*!“

„To je jen sebeklam, na který jsi přistoupila, když jsi to udělala poprvé. Řekla sis: 'Na tom nezáleží; jsem netknuta. Je to má přirozenost dávat své tělo, a nikoliv svou duši; mou jedinou skutečnou touhou je rozkoš.' A aby sis to sama sobě dokázala, souložila jsi s každým mužem, který se ti naskytl - a pokaždé bylo tvé já více zraňováno, takže potřebovalo více důkazů, že je netknuté - a tak ses vrhala do další a další rozkoše, docela bezhlavě - ačkoliv jsi ve svém nitru cítila, že z toho vlastně ani žádnou rozkoš nemáš. Protože to ve skutečnosti nebylo nic než ospravedlňování.“

„A co ty?“ zeptala se zuřivě. „Proč to děláš? Proč jsi mne přiměl, abych s tebou zůstala a poslouchala tě, když jsem chtěla odejít? Není to zase tvoje ospravedlnění pro žhavou touhu, která se tě zmocnila při pohledu na mne?“

Touché, pomyslel si otec Al. „Tak nějak to je. Avšak ubližuje ti snad nějak moje ospravedlnění? Nebo mně?“

Půvabně se zamračila a zamyslela se. „Ne... mně ne. Ale myslím, že tobě to škodí - protože by pro tebe bylo přirozené, kdyby ses mne zmocnil a divoce a zuřivě ses se mnou pomiloval.“

„Bystře jsi mne odhadla,“ přiznal otec Al. „Jenomže co je 'přirozené', děvče, to ještě nemusí být správné - protože by v důsledku toho utrpělo mé já, nebo tvoje.“ Povzdechl si. „Muži si ve své domýšlivosti myslí, že duchovní nitro ženy může být rozerváno po jedné noci milování, kdežto mužovo ne - ale je to jen jejich domýšlivost. I my máme všechno z jednoho kusu, tělo i duši tak umně skloubenou dohromady, že nemůžeme dát jedno, aniž bychom dali i druhé. I my můžeme být zraněni prvním milostným aktem s tou, kterou nemilujeme, a můžeme své zranění popírat tím, že líháme s každou dívkou, která se nám namane. Tak vznikly pověsti o velkých milovnicích a mnoho duší mladých mužů bylo rozerváno, když se pokoušeli tuto legendu dokázat - což je tak říkajíc honba za přízrakem. Ale kdyby ti mladí muži dokázali říct pravdu, připustili by, že se dočkali jen pramála rozkoše - neboť při milování bez lásky se ve chvíli, kdy se má touha proměnit v extázi, změnění se v popel a chutná jako žluč.“

„Myslím,“ řekla nymfa pomalu, „že mluvíš o něčem, co jsi zažil na vlastní kůži.“

Lítostivě se usmál. „Všichni mladí muži se dopouštějí stejného omylu; všichni šlapou na větve, které kryjí past, bez ohledu na to, jak hlasitě je jejich starší předchůdci varují. I já byl kdysi mladý a nebyl jsem vždycky duchovní.“

Její oči se rozšířily hrůzou. Polekaně uskočila, změřila si ho pohledem a vyděšeně si přitiskla ruce na ústa. „Ty jsi mnich!“

Otec Al se usmál: „To sis opravdu nevšimla ničeho jiného, než že jsem muž?“

MLčky přikývla, oči vytřeštěné děsem.

„Kdyby ses podívala pořádně, určitě by sis všimla, že se neprocházím po říčním břehu, abych hledal rozkoš.“

„Ani bych neřekla,“ namítla zamračeně, „protože co já vím... ale na tom nezáleží. Pokud tedy nehledáš zábavu, co tedy?“

„Hledám jednoho muže, jeho ženu a tři děti,“ řekl otec Al pomalu. „Před časem vyšli z tohoto lesa, možná ještě za dne. Neviděla jsi je náhodou?“

„Samozřejmě, že viděla,“ odpověděla nymfa, „probudili mne z mého denního spánku - víš, ti malí tropili pořádný rámus.“

„To věřím.“ Otec Al sloužíval mše v chrámech, kam chodily celé rodiny. „Můžeš mi říct, kam šli?“

Nymfa zavrtěla hlavou. „Tak dlouho jsem je nesledovala. Jediný rychlý pohyb mi odhalil, že je mezi nimi žena - a byla to půvabná žena.“ Zdálo se, že nymfu ta vzpomínka popudila. „Řekla jsem si, že nemá cenu, abych se o něco pokoušela - ačkoliv muž i chlapci byli půvabní - a tak jsem se vrátila do svého vodního lože.“

„To je ale smůla!“ Otec Al se rozhlédl a začal pěst. „Jak teď poznám, kudy šli?“

„Jestli ti na tom opravdu záleží,“ řekla nymfa pomalu, „možná, že bych ti mohla pomoci. Posad' se tady a počkej, já se vydám po řece a budu hledat jejich stopu.“

„To by od tebe bylo báječné!“ zvolal otec Al entuziasticky. „Vidíš, když chceš, jsi docela správné děvče! Mockrát ti děkuji! Žehnej ti...“

„Zadrž, kněží!“ Nymfa varovně pozvedla ruce. „Nevyslovuj Jeho jméno, prosím tě. Zůstaň tady, já jdu hledat.“ Potopila se pod vodu a byla pryč.

Otec Al se za ní chvíli díval; pak si povzdechl a posadil se na říční břeh. Už nebyl tak mladý, jako dřív - ale připadalo mu, že v určitých ohledech byl pořád ještě až příliš mladý. Napadlo ho, zdali jeho slova padla na úrodnou půdu a zda si je nymfa vůbec pamatovala. Patrně ne; mladí jsou přece nepoučitelní, co se sexu týče, a ona měla věčné mládí. Stejně od ní bylo hezké, že mu nabídla svou pomoc - nebo to byla jen záminka, aby se mohla ztratit?

Takto přemýšleje seděl v trávě, netrpělivě čekal a uvažoval, jestli se nymfa vůbec vrátí.

Náhle se voda před ním rozestoupila a nymfa se vynořila, rukou si odhrnula vlasy z očí. „Šli tudy, dobrý mnichu. Putovali po břehu, po proudu řeky.“ Ukázala naznačeným směrem. „Ale proč, to říct nedokážu.“

„Tisíceré požehnání na tvou hlavu, děvče!“ zvolal otec Al a vyskočil na nohy. Nymfa zděšeně vyjekla a s mohutným šplouchnutím zmizela pod vodou.

Otec Al se díval na vlnící se hladinu a kousal se do jazyku nešťastný z faux pas, které způsobil. Nu což, možná ji napadne, že jí chtěl jen poděkovat a nic zlého tím nemyslel. Obrátil se, zaplašil obraz nymfy ze své mysli a vydal se na cestu porostem, který lemoval říční břeh, vzrušen vyhlídkou brzkého setkání s Gallowglassovými.

Kapitola 17

Prodírali se stříbrným lesem spoléhající na Gwenin smysl pro orientaci, dokud nedošli na břeh jezera. Rod si ulehčeně oddechl. „Oukej, rychle do vody. Jestli nás stopují s loveckými psy, tady je setřeseme.“ Už už chtěl skočit do jezera, když tu si všiml, že ostatní váhají. „Hej, co se děje? Skočte tam!“

„Můj pane,“ řekla Gwen opatrně, „vzpomněla jsem si na *Each Uisge*...“

„Co je s ním? Je přece mrtvý!“

„Ano; ale možná nebyl jediný. Víme o této zemi tak málo...“

Rodovi se najednou do vody také nijak nechtělo. „Ehm... co ty na to, Elid - hm, Vaše Veličenstvo? Žijí tu ještě jiné nepřátelské vodní obludy?“

„Ach ano!“ odpověděl Elidor. „Jsou tu fuathan všech druhů a tvarů! Lasturopláști, lososouni, fidealové, uriskkové, meluzíny...“

„Ehm, řekl bych, že to stačí,“ přerušil ho Rod. „Raději budeme riskovat ty lovecké psy.“

Vydali se podél břehu jezera. Šlo se jim poměrně dobře; stromy nedosahovaly až na břeh a většinou měli cestičku nejméně dvě stopy širokou.

„Zdá se, že jsme se dostali do země s poněkud zvláštním obyvatelstvem,“ řekl Rod Gwen.

„Vypadá to tak,“ přisvědčila jeho žena. „O vílách a některých z duchů, o kterých Elidor mluvil, jsem už slyšela - ale někteří jsou mi úplně neznámí. Jsme opravdu na Gramarye, Rode?“

Rod pokrčil rameny. „Jistě. Vezmi si populaci latentních telepatů, kteří mají k dispozici čarodějný mech, jenž se přizpůsobí jakékoliv podobě, na kterou pomyslí, dej jim tisíc let, a kdo může říct, co dostaneš?“

„Přesto nedokážu pochopit, že by naši elfové docela zmizeli,“ namítla Gwen, „a některými kouzly, o kterých mluvil Theofrin, nevládl na Gramarye žádný čarodějník ani čarodějnice.“

„To je pravda,“ připustil Rod, „v obou bodech. Provazy větevníků jsou něco nového - i to, že se rozpadnou v prach, než se dotknou lorda Kerna - pokud si to vílí vévoda prostě nevymyslel. Nechápu, jak by tohle šlo zařídit pomocí telekineze. Nebo proměnit víly v kámen? Ne. Tohle je *skutečně* něco nového - pokud to nebylo myšleno obrazně.“

„Ale nejsme-li na Gramarye,“ řekla Gwen tiše, „kde tedy jsme?“

„Dobrá otázka.“ Rod se zadíval na hvězdné nebe nad jezerem. „Můžeme být kdekoliv, drahá. McAranův stroj času je přenašeč hmoty stejně jako měnič času. Myslím, že se můžeme nacházet na kterékoliv planetě kroužící kolem libovolné hvězdy ve vesmíru.“ Zamračil se a znovu se podíval na oblohu. „Ačkoliv bych řekl, že mi tahle konstelace připadá nějak povědomá...“ Zavrtěl hlavou. „Ne, nedokážu to nikam zařadit. Ale *vím*, že už jsem tyhle hvězdy někdy viděl!“

„Ale obloha Gramarye to není,“ namítla Gwen.

Rod chvíli mlčel. Pak pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, zlato. To není.“

Šli mlčky několik následujících minut ruku v ruce a dívali se střídavě nahoru na oblohu a zase dolů na zem. Děti zachytily Gweniny myšlenky a stáhly se do hloučku. Elidor, který nic nechápal, je sám pozoroval z povzdálí. Gwen k němu natáhla ruku a vzala ho k ostatním. „Vlastně to pro mne ani není tak velká rána; čekala jsem to. Je tady velice málo lidí s nadáním, než aby to mohl být náš ostrov Gramarye.“

„Ano,“ přisvědčil Rod chmurně. „Prozatím jsme moc telepatů nepotkali. Ne že bych byl zvyklý, že lidi čtou *mé* myšlenky...“ Zamračene se podíval na Gwen. „Je to zvláštní, že ano? Když jsem poprvé přišel na Gramarye, královniny čarodějnice mohly číst *mé* myšlenky - ale když jsem se setkal s tebou, už to nedokázal nikdo.“

„Ach, skutečně?“ prohlásil vyzrálý baryton za jeho zády. „To je zajímavé!“

Rod se prudce otočil.

Mnich v hnědé kutně opásané provazem spěchal mezi stromy směrem k nim. Měsíční svit se zaleskl na jeho tonzuře. „A napadá vás něco, co by to mohlo způsobit?“

„Ted' právě nic,“ odpověděl Rod pomalu. „A doufám, že prominete, ale mluvíte úplně jinak než ostatní místní obyvatelé.“

„Na tom není nic divného; nejsem z tohoto světa.“ Mnich napřáhl ruku. „Otec Aloysius Uwell, k vašim službám.“

„Těší mě.“ Rod si muže změřil pohledem. Byl spíše obtloustlý, měl hnědé vlasy a bledou pleť, velké, upřímné oči a pevná ústa; rozhodně vypadal jako člověk, kterého je možno si oblíbit. Rod se na něj usmál, i když opatrně. „Opravdu mě těší,“ zopakoval a podal otci Uwellovi ruku. Pak si všiml malého žlutého šroubováku v jeho náprsní kapse. „Vy jste katodián!“

„Je to tak překvapující?“ Otec Uwell se usmál. „Říkal jsem, že nejsem z tohoto světa.“

„Ani z onoho?“ Ale Rod nedokázal potlačit úsměv. „A ze kterého světa tedy jste?“

„Původně z McCorleye - ale posledních dvacet let jsem strávil na Teře, ve Vatikánu. Kromě služebních cest, samozřejmě - jako například tahle na Gramarye.“

„Gramarye?“ Rod pozvedl obočí. „Takže jste přišel stejnou cestou jako my?“

„Ano, a nebylo to zrovna jednoduché, jen co je pravda! Z Terry jsem cestoval skoro měsíc, jen abych se s vámi setkal - a když jsem se konečně dostal na Gramarye, dozvěděl jsem se, že jste zrovna odešel. To od vás nebylo moc hezké, pane.“

„Ehm, jo, no, je mi líto, ale nedostal jsem vaši navštívenku. Odpuštěte mi mou zvědavost, ale nemyslel jsem, že o mně Vatikán vůbec kdy *slyšel*, natož aby se o mne zajímal.“

„Nezajímali jsme se, dokud papež neotevřel dopis, který čekal v sejfu zhruba tisíc let.“

„Tisíc let?“ Rod provedl v duchu rychlý výpočet. „Kdo o mně mohl vědět v roce 2000?“ Pak mu zapálilo. „Ale ne. Ne McAran!“

„Věděl jsem, že na to přijdete. Ano, byl od doktora Anguse McArana. Oznamoval papeži, že Rod Gallowglass z Gramarye - a uvedl souřadnice - je potenciálně nejmocnější čaroděj, který se kdy narodil.“

Gwen zalapala po dechu.

Děti vytřeštily oči.

Rod naopak oči křečovitě zavřel a několikrát prudce zatřásl hlavou. „Ach ne, tohle už ne! Ten zatracený starý par...“ Vzpomněl si na děti a zhluboka se nadechl. „Bojím se, že jste sáhl vedle, otče. Nikdy jsem neměl ani nejmenší magické schopnosti.“

„Řekl 'potenciálně',“ připomněl mu otec Uwell, „a ta náhle objevená telepatická blokáda mi připadá docela zajímavá - ach ano, já samozřejmě věřím, že telepatie účinkuje, zejména poté, co jsem navštívil Gramarye.“

Rod se usmál. „Potkal jste některou z čarodějnic, co?“

Otec Al mrkl. „Jen jedinou - a také elfa. Pokud vám to nevadí, raději bych ty vaše 'čarodějnice' nazýval espery. 'Čarodějnice' je termín z oboru nadpřirozena a na psychotronických silách nic nadpřirozeného není. Jo a mimochodem, viděl jsem vašeho nejmladšího.“

„Gregoryho!“ vykřikla Gwen. „Jak se mu daří, dobrý mnichu?“

„Docela dobře, madam,“ odpověděl otec Al laskavě. „Hlídají ho dvě elfí babičky a teď jim pomáhá i ta mladá čarodějnice, která mne doprovodila do vašeho domu. Dveře hlídá samotný Puk.“

„Netrápí se?“ zeptala se Gwen dychtivě.

„Ne viditelně.“ Otec Al se zamračil. „Vlastně je až příliš tichý. Ale ta mladá čarodějnice četla jeho myšlenky a řekla mi, že jeho mysl po vás neustále pátrá - dokonce i když spí. Správně jste ho pojmenovali - 'Gregory', hlídač, strážný.“

Ale Gwen už neposlouchala; její pohled se rozostřil a její mysl se vydala na cesty. Náhle vydechla. „Cítím jeho dotek!“

„Skrze čas?“ zvolal Rod. Pak se zamračil. „Počkej okamžik - McAran měl podobnou techniku, která umožňovala myšlenkám putovat časem. Ale jak se to mohlo naučit naše dítě?“

„Je příliš mladý, aby něco věděl o čase,“ nadhodil otec Al. „Možná mu všechny okamžiky připadají stejné.“

„Slyším slova!“ vykřikla Gwen a oči se jí rozšířily.

„Slova?! Ale Gregory přece ještě nemluví!“

„Ne... to je Fess.“ Gwen nakrabatila čelo. „Neptej se mě, jak je to možné.“

Rod udeřil pěstí do dlaně. „Vysílá na frekvenci mých myšlenek - a Gregory je moje dítě, takže jeho frekvence rezonuje s mou! Přijímá

Fessovy myšlenky a jeho telepatické vlny slouží jako nosič. Co říká, Gwen?“

Gwen se zamračila. „Je to příliš slabé, takže všemu nerozumím... Ted' říká něco o stroji, o Bromu O'Berinovi a doktoru McAranovi... A také o opatovi a králi. Myslím... něco jako že se opat nečekaně vrátil a plný hněvu vtrhl k Jejich Veličenstvům. Měl pocit, že byl podveden... celá domluva padla... opat se vrátil zpátky do kláštera... Tuan povolal všechny své barony, aby shromáždili kontingent rytířů a vojsk a připravili se na válku...“ Její hlas se zlomil. „Manželi - schyluje se k bitvě a naše malé děťátko tam leží bez ochrany!“

„Není bez ochrany, pokud u jeho dveří stojí Puk,“ ujistil ji Rod rychle. „A můžeš si být jista, že dokud je tam Puk, dostává Brom O'Berin každou hodinu hlášení. Pokud by dítěti hrozilo nějaké nebezpečí, přeneseme ho do Elfie tak rychle, že si toho Gregory ani nevšimne.“

„Skutečně si to myslíš?“ Gwen se v očích objevily slzy.

„Samozřejmě! Koneckonců, je přece jeho dě... kmotr! Věř mi, na něj se můžeme spolehnout. Ale dost už řečí, drahá - uklidni naše děťátko, dokud kontakt trvá.“

„Ano...“ Gwenin pohled jako by se obrátil dovnitř; seděla tiše s rukama v klíně a její mysl se snažila dosáhnout dítěte.

Otec Al zdvořile zakašlal. „Mohu-li se zeptat - kdo je to Brom O'Berin?“

„Král elfů,“ odpověděl Rod nepřítomně. „Huh, tohle je částečně tajná informace! Je stále ještě zvykem ctít zpovědní tajemství, otče?“

„Ano, třebaže to označení už dávno nepoužíváme.“ Otec Al se pobaveně usmál. „A co vám jen uklouzlo, nikomu nevyzradím. Uklidní vás, když vám budu říkat 'můj synu'?“

„To není bezpodmínečně důležité.“ Rod se usmál. Kněz mu začal připadat docela sympatický. „Víte, Brom je rovněž první královský rádce - takže utajení je docela na místě.“

„Hm.“ Otec Al se zamračil. „A měly by to potom slyšet vaše děti?“

„Děti?“ Rod se ohlédl na travnatý břeh; všechny tři děti tam ležely schoulené a spaly. „Máme za sebou perný den, víte? Ne, nemyslím, že by něco slyšely, otče.“

„To vidím.“ Otec Al se nostalgicky usmál.

Rod naklonil hlavu na stranu a prohlédl si ho. „Nejste nějak moc sentimentální, co? Chci říct, s ohledem na to, že to jsou malí čarodějníci a čarodějnice.“

Otec Al se zatvářil překvapeně. „Ale no tak, pane! Duše těch dětí jsou naprosto normální, mohu-li soudit! Na psychotronických silách přece není nic nadpřirozeného!“

„Jste si tím jist?“ Rod ho nespustil z očí. „No dobře, je to váš obor, ne můj. Ehm - *jste* přece specialista, nebo ne?“

Otec Al přikývl. „Mým původním oborem je vlastně kulturní antropologie, ale specializoval jsem se na studium magie.“

„Proč?“

Otec Al zamrkal. „Co prosím?“

„Proč by se římskokatolická církev měla zajímat o magii?“

Otec Al se široce usmál. „Třeba proto, aby prokázala, že neexistuje - a věřte mi, že to občas dá pořádnou práci; čas od času se vyskytne pár skutečně chytrých podvodníků. A těch několik málo esperů, kteří u nás jsou, může být velice snadno zaměněno za černokněžníky. Kromě toho - řekněme, že celý koncept magie má na lidskou duši v mnoha civilizacích velice silný vliv; a duše je hlavní předmět našeho zájmu.“

„Což jinými slovy znamená, že pokud by skutečná magie existovala, chcete vědět, jak s ní bojovat.“

„Pokud by byla démonická, pak ano. Například exorcismus má dlouhou tradici. Ale církev se o magii začala doopravdy zajímat až ve dvacátém pátém století, když se objevili první prokazatelní espeři. Nebyli satanisté ani nebyli posedlí zlým duchem; dokázat to nebylo těžké. Na druhé straně, nebyli ani svatí - to bylo ještě více zřejmé. Většinou celkem dobří lidé, ale o nic lepší, než průměr, jako jsem například já.“

„A tak,“ řekl Rod, „jste usoudili, že tady existuje 'magická' moc, která nemá s nadpřirozenem nic společného.“

Otec Uwell přikývl. „Tím jsme byli na nějaký čas z obliga. Ale někteří katodiáni začali uvažovat, jak by církev reagovala, kdyby se setkala s nějakým druhem *skutečné* magie, která by nebyla ani černokněžnictvím ani zázrakem.“

Rod se zamračil. „Co tím myslíte? Chci říct, jestli tomuhle popisu neodpovídají esepři, kdo tedy?“

„Vždyť víte - kouzla z pohádek. Mávnutí ruky ve vzduchu a zamumlání zaklínadla, dokázat něco prostřednictvím rituálního postupu, a *ne* silou své mysli.“

„Říct 'abrakadabra' a mávnout kouzelnou hůlkou, co? Dobře, teď rozumím - a jak by církev reagovala?“

Otec Uwell pokrčil rameny. „Jak to mám vědět? Diskutujeme o tom teprve pět set let.“

Rod si ho změřil pohledem. „Řekl bych, že to je dost času na to přijmout nějaký závěr.“

„Ale ano; stovky závěrů! Víte, v tom je právě ten problém - máme představu, jak bychom asi reagovali při setkání se skutečnou magií - ale zatím k žádnému takovému setkání nedošlo.“

„Aha.“ Rod přikývl. „Nemohli jste si své teorie ověřit v praxi, co?“

„Přesně tak. Jistě, pátrali jsme po skutečných čarodějích; prozkoumali jsme tisíce případů. Ale z většiny z nich se vyklubali esepři, kteří to o sobě nevěděli; a samozřejmě se vyskytlo i pár případů démonické posedlosti. Ostatní byli podvodníci. Takže pokud se někdy setkáme se skutečným 'čarodějem', myslíme si, že víme, jak zareagujeme, ale...“

„Jak?“

Otec Uwell pokrčil rameny. „Stejně, jak jsme měli reagovat na objevení vědy, a někdy i reagovali - že je to něco, co není ani zlé ani dobré a co zakládá na spousty otázek, které se snažíme zodpovědět.“

Rod zaklonil hlavu a našpulil rty. „Aha. Takže pokud by se nějaký ten čaroděj vyskytl, chcete u toho být od samého začátku, abyste zjistili, jaké otázky z něj povstanou.“

„A odpálkovat je na teology, aby na ně našli odpovědi.“ Otec Uwell přikývl. „Pak je tady nebezpečí, že by si neotyp čaroděje mohl začít zahrávat s nadpřirozenem, aniž by tušil, že tak činí. Pokud by k tomu došlo, měl by tam být někdo, kdo ho vmanévruje zpátky na bezpečnou půdu.“

„A pokud sebou manévrovat nenechá?“

„Měl by se ho samozřejmě pokusit přesvědčit.“

„A pokud ho ani tohle nezastaví?“

Otec Uwell pokrčil rameny. „Sbalit krám a připravit se na nejhorší - a pokusit se zjistit, jak dělá to, co dělá, abychom v případě, že vyvolá nějaké opravdové síly zla, jim dokázali čelit.“

Rod stál mlčky a bez hnutí.

Pak pomalu přikývl. „Aha. Tak to tedy vypadá, když církev studuje magii.“

„Ano. Udělali jsme velký pokrok v teoretické rovině - ale kdo může říct, jakou má cenu, pokud ho neprověří praxe?“

Rod zavrtěl hlavou. „Já určitě ne, otče. Je mi líto, ale pokud jste hledal skutečného čaroděje, nenašel jste ho. Nikdy v životě jsem neudělal sebemenší kouzlo, za kterým by nestála věda a technika. Jednou jsem se setkal s McAranem, který zrovna nasedal do stroje času - ale ani tehdy jsem nebyl čarodějem. A on to věděl!“

Kněz kývl hlavou. „Stroj času. Mohl ho použít k prozkoumání vaší osobní budoucnosti.“

Rod na okamžik strnul.

Pak zavrtěl hlavou. „Ne. To ne. Ne. Neexistuje přece způsob, jak bych se *mohl* změnit v čaroděje - nebo ano?“

„Otázka je, jestli se můžete najednou stát telepaticky neviditelný - ale to je spíš záležitost psychotronického fenoménu, než magie. Ale naznačuje to, že máte určité síly, o kterých nevíte. Už se někdy stalo něco důležitého, když jste chtěl, aby se to stalo - bez viditelných příčin?“

Rod se zamračil a zavrtěl hlavou. „Nikdy, otče. Nedokážu si vzpomenout na jediný případ.“

„Můj manželi,“ připomněla mu Gwen, „ty zvony...“

Rod vytřeštil oči. Pak se pomalu obrátil ke knězi. „To je pravda. Zrovna před chvílí jsem si velice přál, aby se rozezněly kostelní zvony - přál jsem si to celou svou myslí - pokoušel jsem se dostat se ke Gwen, protože jsem doufal, že si přečte mé myšlenky a rozezná zvony pomocí telekineze.“

„A ony začaly zvonit,“ dodala Gwen, „ačkoliv já to neudělala.“

„A ani děti ne,“ řekl Rod zachmuřeně. „Nemyslíte...?“

„Ach ano - ale to je jen předpoklad. Jediný případ nestačí na podepření teorie. Promiňte - říkal jste, že vaše žena ovládá telekinezi?“

„Mimo jiné.“ Rod přikývl. „A naše malá dcerka také. Chlapci zase teleportují. To je pro espery na Gramarye normální pohlavní rozlišení. Ale Magnus ovládá i telekinezi, což je proti pravidlům - a vládne i některými silami, o kterých skoro nic nevíme.“

„Pak je to dědičné.“ Otec Uwell se zamračil. „O tom všem už jsem samozřejmě slyšel, ale... Nepřipadalo vám nikdy divné, že se vaše děti narodily jako opravdoví esperi, když měl esperské nadání jen jeden z rodičů?“

Rod zalapal po dechu. Gweniny oči se rozsvítily.

„Předpokládal jsem, že to je dominantní znak,“ řekl Rod pomalu.

„Což by samozřejmě docela dobře být mohlo. Ale jak vysvětlíte dodatečné nadání svého syna?“

„Nevysvětlím.“ Rod bezmocně rozhodil ruce. „Pokoušel jsem se o to osm let a nic jsem nevymyslel. Co byste řekl na 'mutaci'?“

„Zhruba totéž co na 'náhodu' - možné, ale nepravděpodobné, tudíž podezřelé.“

„Aha.“ Rod se zahleděl do jeho blahobytného, usměvavého obličeje. „Vy myslíte, že za to může směs genů zděděných od obou rodičů.“

Otec Uwell rozhodil ruce. „Co mám říct? Je to možné - ale tři byty informací na správný závěr nepostačí.“

„Také bych řekl.“ Rod potřásl hlavou. „Tak. Pokračujme v pozorování a doufejme v nejlepší, co?“

„Jestli vám to nevadí.“

„Ale vůbec ne! Mně a vadit? Jen proto, že se potloukáme po neznámé zemi, kde nepřátelé číhají na každém kroku? Jen proto, že tu v jezerech sídlí zubaté magické potvory? Ne, vůbec mi to nevadí, otče - ale vám by mělo. Chci říct, že to tady není zrovna jako piknik nedělní školy, odpustíte-li mi ten výraz.“

„Jistě,“ odpověděl kněz s úsměvem. „A ohledně toho nebezpečí - co se dá dělat, musíme ho brát takové, jaké je, že?“

„To je pravda.“ Rod se nedokázal ubránit úsměvu; na tom mnichovi bylo něco *velice* sympatického. Snad i uklidňujícího -

rozhodně neškodilo mít v partě ještě jednoho dospělého muže, i když to zrovna nebyl bojovník. „Ale existují určité meze. Myslím, že jste říkal, že jste přišel z Gramarye.“

Otec Uwell přikývl.

„Je brána ještě otevřená?“

Kněz zablikal. „Pokud já vím, nikdy nebyla zavřená.“

„Cože?!“

Otec Uwell přikývl. „Pochopil jsem, že v té oblasti došlo k velkým ztrátám na zvěři a několik sedláků si stěžovalo na chybějící kusy dobytku. Žádní jiní lidé se však nepohřešují. Hlídá tam velký černý kůň a nikomu nedovolí, aby se k bráně přiblížil.“

„Fess!“ Rod se plácl do stehů. „Pořád tam stojí a čeká, až se vrátím!“

„Pokouší se vymyslet, *jak* vás odsud dostat, řekl bych. Alespoň je to jediný důvod, proč mne nechal projít.“

Rod se zamračil. „Nechcete mi snad říct, že s vámi mluvil?“

„Ne, ale nepřekvapilo by mne, kdyby to udělal. Šel jsem do vašeho domu, a když jsem vás tam nenašel, vydal jsem se spolu s Pukem do blízkých lesů. Když jsem se přiblížil k rybníku, přiběhl kůň a zahradil mi cestu. Pokusil jsem se mu vyhnout, ale byl moc rychlý. Chtěl jsem mu proklouznout pod břichem, ale přisedl mne. Pokoušel jsem se ho přeskočit, ale on mě ve vzduchu otočil, takže jsem dopadl přesně tam, kde jsem se odrazil. Nakonec jsem pochopil, že mám co do činění s nanejvýš neobvyklým koněm.“

Rod přikývl. „Ale nevěděl jste, *čím* je neobvyklý.“

„Měl jsem určitou představu; když jsem ho nakopl, zazvonil. Takže jsem si řekl, že se s ním zkusím domluvit rozumně.“

Nakonec mne dovedl k místu, kde jste zmizel. Šel jsem tam – a najednou kolem mne byly stříbrné stromy! Obrátil jsem se a zjistil, že se dívám na bílý kmen s vyřezaným 'X'. Pokusil jsem se vrátit, ale vrazil jsem přímo do toho stromu a spadl na zadek. Myslím, že to muselo vypadat poněkud směšně.“

„Já to udělal také,“ přiznal se Rod. „Netrapte se tím, otče. Tak. Brána je tedy pořád otevřená, ale působí jen v jednom směru, co?“

Kněz přikývl. „Myslím, že by to chtělo druhý vysílač na tomto konci.“

Rod sebou trhl a vytřeštil oči.

Pak se dlaní ruky plácl do čela. „No jistě! Co se to se mnou jen děje? Prostě zapnuli vysílač a čerta starého jim záleží na tom, kdo všechno tu zůstane uvězněný, pokud mezi nimi bude i *celá* naše rodina!“ Cítil, jak se v něm zvedá vlna hněvu. „Alespoň vidíte, jak bezcitní ti lotři z budoucnosti jsou. Vůbec jim nevádí, že odtrhnou stovky vesničanů navěky od jejich rodin, jen když dosáhnou svého cíle!“

„Mám to chápat tak, že máte nepřátele?“ zeptal se otec Uwell opatrně.

„Dalo by se to tak říct, ano.“ Rod se ironicky usmál. „Nepřátele se stroji času. Až do této chvíle jsem o vynálezu doktora Anguse uvažoval jako o stroji, který dokáže přepravit libovolné množství hmoty a který může člověka vrátit z kteréhokoliv místa, kde ho poslal. Nenapadlo mě, že ti, kdo ho řídí, *nemusí chtít*, aby se ten člověk vrátil.“

„Což je zjevně případ vašich nepřátel,“ přisvědčil otec Uwell. „Takže by se dalo říct, že vám dali jednosměrnou jízdenku do neznáma.“

„Ano. Zdá se, že vrátit se domů bude trochu problém, co říkáte? Můžete se šťourat v mém podvědomí, co je vám libo, otče, jestli si myslíte, že nám to pomůže odsud - ale čestně řečeno, moc šancí vám nedávám.“

„Trápit se nad tím budeme, až to přijde,“ odpověděl kněz s lehkým úsměvem. „Ale jak jste plánoval vrátit se domů vy?“

Rod se podíval na Gwen. „No, v této chvíli nejvíc sázíme na lorda Kerna, který tu má titul Velkého čaroděje.“

„Váš titul.“ Otec Uwell se zamračil. „Zajímavé.“

„Zdá se vám? Ale vypadá to, že tady magie účinkuje. Jsem si jist, že pokud se k němu dostaneme, užijeme si s ním spoustu legrace. Docela určitě tu žije vílí národ - zrovna jsme unikli jedné jeho tlupě. I ti znají pár zajímavých triků.“

„Opravdu?“ Oči otce Uwella se rozzářily. „Musíte mi o nich vyprávět - až budete mít chvilku času. Ale co se lorda Kerna týče - jak ho míníte přimět, aby vám pomohl?“

Rod pokrčil rameny. „Počítám s tím, že Gwen a já nejdřív vybojujeme na jeho straně menší válku, abychom si jeho pomoc zasloužili - pokud nám nebude dostatečně vděčný už za to, že jsme pomohli na svobodu jeho chráněnci - králi. Otče Uwelli, dovolte, abych vám představil Jeho Veličenstvo, krále Elidora...” Otočil se k chlapci - a zamračil se. „Elidore? Gwen, kam šel?”

„Elidor...?” Gwenin pohled se velice pomalu znovu zaostřil.

„Ach! Promiň, drahá!” Rod pocítil sám na sebe zlost. „Nechtěl jsem tě vyrušit od Gregoryho. Nevěděl jsem, že jste pořád ve spojení.”

„Nebyla jsem.” Gwen smutně sklonila hlavu. „Jen jsem tak snila, poté, co se jeho myšlenky vytratily...” Narovнала se a přinutila se k úsměvu. „Musím se s tím smířit; jistě se zase brzy ozve. Co jsi chtěl, můj manželi?”

„Elidora. Kam šel?”

„Elidor?” Gwen se rychle rozhlédla. „Můj Bože, úplně jsem na něj zapomněla! Elidore! Kde...”

„Mami!”

Bylo to malé, holohlavé a scvrklé a mělo to velké zářivé oči a špičaté uši. Ústa to mělo široká s volnými, gumovitými rty a nos dlouhý a ohnutý jako skoba. Na sobě to mělo rezavě hnědou halenu a úzké kalhoty s nohavicemi různých barev, doplněné podobně sladěnými škorněmi.

Gwen zaječela a přitiskla si dlaň k ústům.

Rod vytřeštil oči; všechno, na co se zmohl, bylo drsné, přidušené zachroptění. Zvuk probudil děti. Vymrštily se do sedu a s očima dokořán pátraly po hrozícím nebezpečí.

Pak uviděly skřeta.

Cordelie zaječela a vrhla se Gwen do náručí, kde s pláčem zabořila tvář své matce do prsou. Geoff ji v těsném závěsu následoval.

Ale jejich velký bratr Magnus jen bojovně vysunul čelist, opřel se zády o strom, vytáhl meč a pomalu vykročil směrem k nevídanému návštěvníkovi.

Rod mu věnoval jediný vyděšený pohled, vyskočil a uchopil Magnusovi pravici s mečem. „Ne, synu! Dotkni se ho chladným železem a už ho nikdy neuvidíš!”

„Také dobře,“ přikývl Magnus. „Nečiní mi velkou radost dívat se na takovou příšeru. Pust' mě, tati.“

„Řekl jsem ne!“ vyštěkl Rod. „To není jen obyčejné strašidlo, synku - je to podvrženec!“

Magnus na Roda vytřeštil oči. „Cože?“

„Podvržené dítě. Theofrinovi elfi nás museli pronásledovat, počkali si na svou příležitost - a zatímco ty jsi spal, Gwen byla zaměstnána s Gregorym a já se bavil s otcem Alem...“ Křečovitě sevřel rty. „...Elidora nikdo nehlídal; takže ho unesli a tohle tu nechali místo něj.“ Rychle pohledem zkontroloval svoje tři děti, aby se přesvědčil, že tam ještě jsou. Byly tam, díky Bohu.

„Nesmíme ho vystrašit,“ řekla Gwen trpce.

„Vaše žena má pravdu,“ zamumlal otec Al a ustoupil za strom. „Nesmíme ho vystrašit a pohled na mne by to mohl udělat. Vidím, že víte, co je to podvrženec. Víte také, že je pojátkem s dítětem, které bylo uneseno?“

Rod se zamračil. „Chceš říct, že bys ho mohl použít ke kouzlu, pomocí něhož bychom získali zpět Elidora?“

Otec Uwell přikývl. „A je to náš jediný spojovací článek s ním. Pokud nám uteče, už ho nikdy nedostaneme zpátky.“

„V pořádku.“ Rod přikývl. „Chápu. Jak použijeme podvržené dítě, abychom získali zpět Elidora?“

„No, nejprve musíme vzít vejce...“ Zmlkl a zamračil se. „Co je to za cinkání?“

„To je jen vánek v korunách stromů; listoví tady šelestí trochu nezvykle.“

Kněz zavrtěl hlavou. „Ne, nemyslím šumění větru - to cinkání. Vy to neslyšíte?“

Rod se zakabonil a nastražil uši. Teď, když se o tom kněz zmínil, *opravdu* slyšel cinkání zvonků. „Jo, něco vážně slyším. Divné. Co myslíte, že to je?“

„S přihlédnutím k prostředí a tomu, co jste mi vyprávěl o místních obyvatelích, to může být několik věcí ale pro žádnou z nich není pohled na kněze příliš vítaný. Doporučuji, abyste se vydal po zvuku. Půjdu s vámi, ale budu se držet z dohledu.“

„Je to váš obor, ne můj,“ řekl Rod nepříteli přesvědčeně. „Pojďme, děti! A držte se poblíž mámy a mne.“ Mrkl na Magnuse. „Ehm, vezmi s sebou... Elidora?“

„Ano, tati.“

Gwen vzala Cordelii a Geoffa za ruce a ohlédla se po podvrženém skřetovi. „Pojďme!“ Jak se otáčela zpátky, neubránila se zachvění. Cordelie se jí držela jako klíště a třásla se po celém těle.

Prodírali se stříbrným lesem držíce se přitom za ruce, šli po stopách zvonivého zvuku. Pomalu se začal měnit v melodii, a jak se stával hlasitější, Rod zaslechl tenké pískání rákosových píšťal, připomínající velmi vysoko položené hoboje a hlubší zvuk fléten. Pak se před nimi otevřela malá mýtiny a Gwen zalapala po dechu.

Nad hájkem zářila magická světla, povětšinou zlatá, ale tu a tam i modrá a červená. Když se Rod podíval pozorněji, uviděl, že vzduch je plný světlušek; bylo jich tolik, že jejich blikavá záře poskytovala trvalé světlo, soupeřící se svitem měsíce a ozařující kruh půvabných tmavovlasých žen, pružných a vláčných, jež tančily na melodii, kterou hráli tři stopy vysocí skřítky na dudy a jiní, sedící na gigantických houbách, na Panovy flétny. Ani dámy neměly víc než tři stopy na výšku - ale za nimi seděla žena normální velikosti.

Lépe řečeno víc než normální velikosti - vlastně epických proporcí. Očividně vážila dobrých tři sta liber a oděná byla do míle růžové látky, tvořící širokou skládanou sukni. Vysoká, do čtverce koncipovaná pokrývka hlavy ze stejné látky její výšku ještě zveličovala; její tvář lemoval skládaný závoj. Byla to klidná a pokojná tvář, zaoblená tukovými polštáři, a přesto vůči jejímu tělu pozoruhodně malá. Oči měla velké a mírné, nos rovný a kolem úst vrásky dobrotivosti.

Rod se krátce ohlédl; podvrženec šel stále za nimi. Pak se obrátil zpátky k otělé dámě a uklonil se. „Dobrý večer, mylady. Jsem Rod Gallowglass; koho mám to potěšení pozdravit?“

„Nazývají mne lady Milethra, velkovévodkyně víl,“ odpověděla dáma s úsměvem. „Vítej mezi nás, lorde Gallowglassi.“

Rod pozvedl obočí; žena znala jeho titul. Rozhodl se o tom prozatím nezmiňovat. „Ehm, v mé společnosti se nachází také má žena, lady Gwendylon, a naše děti - Magnus, Cordelie a Geoffrey.“

Gwen vysekla pukrle a Cordelie ji napodobila. Magnus s Geoffem se uklonili.

Vílí velkovévodkyně jim graciézně pokynula. „Vítám vás všechny. Pěkná úroda čarodějnic a čarodějů, lorde Gallowglassi - a povězte prosím svému příteli duchovnímu, že není slušné zůstat takhle pozadu.“

„Duchovnímu příteli...? Ach... otec Uwell. Povím, Vaše Milosti. Odpustíte-li mi mou poznámku, jste pozoruhodně dobře informována.“

„Hezky řečeno,“ odpověděla a usmála se. „Ale vůbec nic pozoruhodného na tom není; mým skřítkům toho unikne jen málo.“

Dudák se na Roda spiklenecky zašklebil a pak pokračoval ve hraní.

„Aha - mohu tedy předpokládat, Vaše Milosti, že víte o naší nedávné ztrátě?“

„Mluvíš o mém kmotřenci Elidorovi.“ Lady si založila ruce na prsou a přikývla. „Samozřejmě, že o tom vím.“

Ještě kmotřička víla! Mínila Rodovi vyčinit nebo pomoci? „Omlouvám se za nedostatek ostražitosti, Vaše Milosti.“

Velkovévodkyně nedbale mávla krajkovým kapesníčkem. „Není za co se omlouvat; chlapce odnesli větévníci earla Theofrina - nemohl bys ho před nimi ochránit, i kdybys chtěl. Naopak jsem ti vděčná, že jsi ho zachránil před *Each Uisge*, mým skřítkům by dalo hodně práce nechat obludu zmizet.“

Což znamenalo, že měl nárok na protislužbu. „Ehm - pochopil jsem správně, že earl Theofrin je vílí pán, který není u moci ještě příliš dlouho?“

„Přesně tak. Teď má naneštěstí ve své moci Elidora a já ho vysvobodit nemohu. Jelikož jsi mu svou moudrostí pomohl už jednou, mohu tě požádat, abys tak učinil i tentokrát?“

„Pomůžeme ze srdce rádi!“ řekla Gwen rychle.

„No, ano, jistě,“ řekl Rod mnohem pomaleji. „Ale přiznávám se, že mne poněkud mate, proč jste si na to vybrala zrovna nás, Vaše Milosti. Copak velkovévodkyně nestojí výš než earl?“

„Samozřejmě, že ano - ale tohle je čistě záležitost síly. Ozbrojené síly earla Theofrina mnohokrát převyšují mé vlastní - a moje

postavení má význam, jen pokud je tady někdo vyšší, ke komu se mohu odvolat.“

„A Oberon není v tuto chvíli v zemi?“

Velkovévodkyriě pozvedla obočí. „Ty znáš jméno našeho vílího krále? Dobře, dobře! Ano, je teď zrovna na cestách, v zemi zvané Anglie. Trochu se pohádal s Titanií o nějakého nudného Inda... nevěřím dokonce, že ta zlá a nadutá mademoiselle... Ale dost už!“ Podívala se na Roda s odhodláním v očích. „Existuje jistá naděje ve spojení s jinými vílími pány, ale jen málo z nás si doopravdy přeje válku proti Theofrinovi, která by způsobila mnohé zlo naší zemi, nám samým i smrtelníkům.“

„Navíc by chvíli trvalo, než by se vám je podařilo dát dohromady.“

„Přesně tak. A čím déle bude Elidor v Theofrinově moci, tím obtížnější bude ho z ní vysvobodit. Nestojíme o to, aby se do našich rozepří pletli smrtelníci.“

Rod přikývl. „Jsme třetí síla, která by mohla vychýlit rovnováhu, co?“

„Nějak tak. Moc většiny smrtelníků je příliš slabá, než aby se mohla měřit s vílí; přesto existují určitá kouzla, která, jsou-li vyslovena čarodějem nebo čaroděnicí, mohou být mnohem silnější než vílí magie.“

Rod se zamračil. „Tomu docela nerozumím. Jestliže jsme my smrtelníci tak špatní mágové, jak mohou být naše kouzla tak silná?“

„Je to tím,“ odpověděla velkovévodkyně s odzbrojujícím úsměvem, „že máte duši, která nám chybí.“

„Aha.“ Když na to teď Rod pomyslel, opravdu se tradovalo, že víly nemají duši. Ztěžka polkl, přemítaje, v jakém stavu je asi ta jeho.

„V nijak zvlášť špatném,“ ujistila ho velkovévodkyně.

„Díky, je to docela úleva vědět... *Hej!* Já to přece neřekl nahlas! Jak víte, na co jsem myslel?“

„Proč ne?“ Velkovévodkyně se zamračila. „Aha, už chápu - žádný smrtelník nedokáže číst tvé myšlenky! Ujišťuji tě, že to není nic vrozeného; je to jen proto, že si to v hloubi duše *nepřeješ*.“

Gwen se na něj podívala s radostí, která se rychle změnila v podezření.

Rod znovu polkl. „Ale proč? Vlastně na tom teď nezáleží! Ehm - zdá se, že Sličný lid dokáže číst myšlenky lépe než smrtelníci?“

„Nikoliv; máme však kouzla, která můžeme použít, když si to přejeme - velice silná kouzla. Jelikož ty jsi v tomto světě docela nový, přála jsem si to.“

„Aha.“ Trochu ho roztrpčilo, že ho na to neupozornila už na začátku jejich rozhovoru, ale cítil, že není v pozici, aby si mohl vybírat. Chtěl Elidora *zpátky!*

„Stejně tak i já,“ ujistila ho velkovévodkyně. „Ale přiznávám, že jsem poněkud zmatena, proč na něm tak záleží tobě; není přece tvým příbuzným.“

Dobrá otázka. Rod odpověděl první věc, která ho napadla. „Rád bych se po čase vrátil zpátky domů, Vaše Milosti. Myslím, že k tomu budu potřebovat pomoc magie; a když zavedu Elidora k lordu Kernovi, získám si tak jeho vděčnost.“

Velkovévodkyně se naklonila kupředu a pátravě se na něj zadívala. Gwen po něm bleskla pohledem který naznačoval, že se chystá vybuchnout vzteky.

„Ano, na něco takového myslíš,“ řekla velkovévodkyně pomalu, „ale je tam i něco jiného... pocit viny.“

Rod sebou trhl.

Velkovévodkyně přikývla. „Ano, to je ono - že jsi ho vzal pod svou ochranu a pak jsi selhal. A pod tím se ukrývá soucit, lítost nad ubohým sirotkem ztraceným mezi lidmi, kteří ho nemilují - a ještě pod tím leží strach o tvé vlastní potomky.“ Spokojeně se zase uvolnila.

S Gwen to ovšem bylo něco jiného. Ještě chvíli si Roda pátravě měřila a pak také přikývla.

Rod cítil, že se mu něco snaží vyšplhat po nohou. Podíval se dolů a zjistil, že je to Geoff, který objímá nohy svého táty a s očima vykulenýma civí na tu velkou paní.

Rod se obrátil zpátky k velkovévodkyni. „Dobře - jsem tedy důvěryhodný.“ Natáhl se a pohládl Geoff a po hlavě. „Co s tím budeme dělat?“

„Earl Theofrin a všichni jeho dvořané v noci pojedou z Dun Chlavish do Dun Lofmir,“ odpověděla velkovévodkyně. „Kdyby byla

matka dítěte ještě naživu, byla by to ona, na kterou by čekal nejhorší díl práce; jelikož však už není, nahradí ji tvá žena.“

Gwen přikývla. „Jsem připravena.“

Náhle si Rod nebyl jist, zda on byl; ale velkovévodkyně už pokračovala. „Ukryješ se v hlodašovém houští u cesty, tam, kde se zvedá do kopce a kde pojedou nejpomaleji. Když kolem pojedou noci Elidorův kůň, musíš se chlapce zmocnit, sundat mu kabátec a plášť, obrátit je naruby a pak ho znovu posadit na koně. Pak ho můžeš odvést a nikdo tě nebude pronásledovat.“

Gwen se zamračila. „To bude nějaký čas trvat, Vaše Milosti; o převlékání dětí vím svoje.“

„Já vím, že víš; a získat ten čas bude na tvém manželovi.“

„Ano?“ Rod pozvedl obočí. „A jak to mám udělat, Vaše Milosti?“

„To je tvoje věc; ty se vyznáš v boji, ne já.“ Velkovévodkyně se pokojně uvelebila a založila si ruce v klíně. „Ale ať už uděláš cokoli, tohle si pamatuj - měj u sebe dřevo jasanu, v kapuci plody jeřabin a po boku chladnou ocel.“

Rod se zrovna chtěl zeptat proč, ale pak si to rozmyslel. „No dobře - pokud není vyhnutí, zařadím se mezi hrdiny. Ale povězte mi, Vaše Milosti - vy víte, *proč* earl Theofrin unesl Elidora?“

„Proslavilo by ho, kdyby mohl mezi své zajatce z řad smrtelníků počítat i krále,“ odpověděla velkovévodkyně, „a kromě toho - máš u něj přece vroubek, ne?“

Rod si vzpomněl na poslední vyhrůžku vílího pána. Pomalu přikývl.

Stejně tak i velkovévodkyně. „Pravděpodobně soudí, že se vypravíš zachránit Elidora a tak se sám vydáš do jeho moci.“

Kapitola 18

„A vychází mu to, co?“ řekl Rod s ironickým úsměvem.

„To je právě ta potíž, když je člověk dobrák,“ povzdechl si otec Uwell. „Vždycky se najde někdo, kdo to obrátí proti němu. Ne že by se občas takhle nezvrátilo i zlo... Už jdou!“

Cordelie se mihla nad korunami stromů, zakroužila nad mýtinou a přivedla své koště na dvoubodé přistání. Seskočila a zahlásila Gwen: „Je tam ten kopec, který jsme viděli včera v noci, mamí, a asi míli od něj jiný. Spojuje je cestička.“

Gwen přikývla. „Pak ten, který jsme viděli včera v noci, byl Lofmir; tančili po cestě.“ Obrátila se na Roda. „Jaký terén potřebuješ, manželi?“

Rod pokrčil rameny. „Hm, vršek, s hustým křovím u cesty, jak říkala velkovévodkyně - nejlépe s pěkným vysokým útesem hned za ním. A se spoustou místa na druhé straně útesu.“

Cordelie přikývla. „Hned za kopcem se terén zvedá a na druhou stranu ubíhá v dlouhé stráni.“

Rod se zašklebil. „Dokonalé! Dobře, zvěde - veď nás tam.“

Cordelie si vyskočila zpátky na koště.

„Hej, nech ho tady,“ zadržel ji Rod. „Musíme se teď držet při zemi.“

„Ale tati,“ namítl Magnus, „bylo by to o tolik snadnější doletět tam!“

„Jo, a také snadnější pro hlídky vévody Foidina vyslídít nás - nebo sis nevšiml, že už je den? Už jsme dost pokoušeli osud, když jsme nechali letět Cordelii na průzkum - a určitě sis všiml, že jsem pro ten účel vybral toho nejmenšího z vás.“

„Takhle je to pořád,“ zabručel Magnus. „Musíme chodit pěšky, protože táta neumí létat.“

„Tak pozor!“ zamračil se Rod. „Nekoukej spatra na svého starýho tátu! Nebo ti mám dokázat, že jsem ti pořád ještě schopen dát pořádný pohlavek dřív, než se stačíš teleportovat?“

Magnus se na něj trucovitě podíval, ale Rod si ho dál měřil pohledem a chlapec nakonec sklopil oči.

„To od tebe nebylo hezké,“ řekla Gwen měkce.

Magnus sklopil oči. „Omlouvám se, tati,“ zamumlal.

„To je v pořádku.“ Rod ho popleskal po rameni. „Někdy je opravdu rozumnější nelétat, synku - nepřivolávat na sebe pozornost, pokud nevíme, zda území, na kterém se nacházíme, je nebo není vůči nám přátelské - vždycky se naskytne nějaké to překvapení. Pojd'me.“

Vydali se přes louku, Cordelie se vznášela těsně nad konečky trav a Geoff ji těsně v patách následoval, Magnus plul za nimi a kousek před dospělými. Otec Uwell se na to zprvu díval dost vyděšeně, ale rychle si zvykl. „Obdivuji vaši disciplínu,“ řekl tiše Rodovi.

Rod bedlivě sledoval své děti a pak trochu zpomalil. „Je to jen otázka výchovy v době, kdy jsou ještě dost mladé, aby se vychovávat nechaly, otče.“

„Ano, jistě,“ přisvědčil kněz. „Povězte mi - *mohl* byste ho teď ještě potrestat, kdybyste chtěl?“

Magnus nastražil uši.

„Raději o tom nebudu mluvit,“ zamumlal Rod.

Otec Uwell sledoval směr jeho pohledu a přikývl. „Chápu. Někdy se hodí být telepaticky neviditelný, co?“

Rod ho obdařil velice nepěkným pohledem.

Kněz obrátil oči v sloup a jal se pozorovat oblohu.

„Po čem se díváte?“ zeptal se Rod, „po souhvězdích?“

„Ale ne. To jsem si odbyl už včera v noci, když jsme se dostali na mýtinu.“

„Vážně?“ Rod zpozorněl. „A poznal jste nějaké?“

„Ach, samozřejmě všechny.“

„*Samozřejmě?*“ Rod se zamračil. „Kde to jsme - na vaší rodné planetě?“

„Ne, ale strávil jsem tu polovinu života.“ Kněz naklonil hlavu na stranu. „Vy jste nikdy nebyl na Teře?“

Rod vytřeštil oči.

„Chápu to, jako že nebyl.“

Rod prudce zavrtěl hlavou. „Ale ano, jednou nebo dvakrát - ale nikdy jsem při tom nestudoval hvězdy. Hm - není to tu na Terru trochu moc bukolické?“

„Celá planeta je poněkud přeplněná městy,“ přisvědčil otec Uwell, „takže to očividně není stejná Terra.“

Rod se zastavil.

Totéž udělal i kněz. „Vy jste to neuhodl?“

„No, ano i ne.“ Rod ledabyle mávl rukou. „Chci říct, věděl jsem, že jsme několik tisíc let v budoucnosti...“

Otec Uwell zavrtěl hlavou.

Rod na něj zíral bez jediného slova dobrou minutu.

Pak řekl: „Jak to myslíte, 'ne'?“

„Hvězdy jsou naprosto stejné jako v době, když jsem odletěl,“ odpověděl kněz. „Celá obloha se trochu pootočila - soudím, že jsme někde na severoamerickém kontinentu, protože jsem zvyklý na italské nebe - ale nezpozoroval jsem žádný hvězdný drift, žádné zkreslení souhvězdí. Jsme v době kolem roku 3059.“

„To nemohu přijmout,“ odsekl Rod.

„Myslím, že přesně to řekl kdysi papež Galileovi,“ povzdechl si otec Uwell. „Ale tamhle vidím nějakého vesničana; proč se nezeptáte jeho?“

Rod vzhlédl. Vesničan si k práci přivstal časně; kosil trávu. Rod se podíval za svou rodinou, usoudil, že je rychle dožene, a rozběhl se k vesničanovi. Náhle však zastavil a uvědomil si, kde jsou. Obrátil se zpátky ke Gwen a hvízdal. Jeho žena vzhlédlá, uviděla vesničana – a všechny tři děti se okamžitě snesly na zem.

Bohužel, vesničan si toho všiml. Když k němu Rod došel, ještě si protíral oči. „Dobré jitro,“ zavolal Rod. „Zlobí tě oči?“

Vesničan vzhlédl a zamrkal. „Ještě jsem se asi docela neprobudil. Tamty děti *létaly*?“

Rod se podíval na děti a zase zpátky na sedláka. „Ne, ty vážně ještě sníš.“

„Jsi si tím jist?“

„Samozřejmě, že jsem si tím jist! Jsem jejich otec. Poslyš, neznáš náhodou dnešní datum?“

Muž znovu zamrkal. „Datum?“

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

„Hm, postačí rok.“ Rod se zhluboka nadechl. „Víš, nejsme zdejší a chceme se ujistit, že tu počítáte roky stejně, jako my.“

„Chápu.“ Nechápal. „No... píše se rok léta páně 3059... Jsi v pořádku?“

Rod zjistil, že třestí oči. „Ehm, jen jsem se na chvíli zamyslel. Dnes ten den začal nějak brzy.“

„Jistěže,“ opáčil muž nechápavě, „kdy by měl začít, když ne při východu slunce?“

„To je pravda,“ připustil Rod. „No, díky za informaci. Přeji ti dobrý den!“ Otočil se a vydal se zpátky ke Gwen a dětem. Když k nim došel, ohlédl se; sedlák se za ním pořád ještě díval. Rod vzal Magnuse za ruku. „Synku, udělej, aby si na chvílku zdříml, ano? Chci, aby si myslel, že jsme se mu jen zdáli.“

Rod si z vršku kopce prohlédl krajinu a spokojeně přikývl.

„Dobře. Velice dobře. Gwen, tamhle je tvé houští...“ ukázal na hlodašové keře rostoucí kousek od cesty... „...a tady na svahu je zase moje stanoviště.“

„A kde budeme my, tati?“ zeptal se Magnus dychtivě.

„Tady nahoře, s otcem Uwellem, pro ochranu.“

„*Jejich* ochranu?“ Kněz se pobaveně usmál. „Nebo mou?“

„Naši,“ odpověděl Rod. „Gweninu a mou. A Elidorovu.“

„Mami,“ pípl Geoff, „hlad.“

„Já také, když na to tak myslím.“ Rodovi zakručelo v břiše. Otřásl se. „Dobře, děti - jděte najít něco ke snídani.“

Děti vyskočily a rozběhly se dolů po stráni.

„Co mohou najít?“ zeptal se otec Uwell.

Gwen potřásla hlavou a usmála se. „To ví jen samo nebe, otče.“

„Nezeptáte se tam?“ pobídl ho Rod.

Otec Uwell s úsměvem zavrtěl hlavou. „Bojím se, že mimo Vatikán spojení moc dobře nefunguje.“

„Ano - to je to místo s těmi souhvězdími.“ Rod se zamračil.

„Ještě jste to nestrávil?“ zeptal se kněz opatrně.

„Docela ano. Co na něj říkáš, Gwen?“

Jeho žena přikývla. „Sledovala jsem myšlenky otce Uwella.“

Nijak ho to nevyvedlo z míry. Rod se na něj významně podíval. „Tak, otče...”

„Prosím,“ kněz pozvedl ruku. „Zdá se, že ještě nějaký čas budeme spolu. „Přátelé mi říkají 'Al'.”

„Dobře. Tak, otče Ale, co jste z toho vyvodil?”

Kněz se na okamžik zamračil; pak pokrčil rameny a usmál se. „Jsme na Teře, ale ne na Teře, kterou známe - a podle postavení souhvězdí nemůžeme být na jiné planetě.”

„Alfa Centauri A?” navrhl Rod nepřesvědčivě.

Kněz zavrtěl hlavou. „Nikoliv, přáteli. Čtyři celé třicet sedm setin světelného roku už znamená pořádnou změnu v postavení souhvězdí. Kromě toho, byl jsem na tamních obyvatelných planetách a nikde to tam nevypadá tak, jako tady - dalo by se říct, že terraforming tam ještě docela neskončil.”

„To je pravda.“ Rod tam byl také; bylo tam hezky, pokud máte slabost pro rozlehlé prázdné prostory. „Takže je to Terra a nedá se s tím nic dělat.” Polkl, když si uvědomil dvojsmyslnost svého prohlášení.

Všiml si toho i otec Al. „Pokud lidé najdou cestu dovnitř, mohou najít i cestu ven,” řekl pevně, „ale s některými věcmi se prostě musíme smířit.”

„Ano,” přisvědčil Rod ponuře. „Přestaňme chodit kolem horké kaše a řekněme si to přímo - jsme v jiném vesmíru.”

„Samozřejmě.” Otec Al se zatvářil lehce překvapeně. „Zvykl jste si na tu představu docela dobře.”

Rod pokrčil rameny. „Jsem zvyklý si zvykat.” Obrátil se ke Gwen. „Co na to říkáš ty, drahá?”

Jeho žena pokrčila rameny. „Je obtížnější vrátit se domů z jiného vesmíru než ze vzdálené budoucnosti?”

„To nevím,” odpověděl Rod, „ale přijdeme na to. Tamhle je naše snídane, otče.”

Děti sbíhaly z vrcholku kopce. Magnus držel několik koroptví, Geoff hrdě nesl na meči napíchnutého králíka a Cordelie měla plnou zástěru lesních plodin.

„Jeřabiny, tati.” Přistoupila k němu a podala mu hrst rudých bobulí. „Zapomněl jsi.”

„Máš pravdu, zlato - zapomněl.“ Rod kajícně přijal jeřabiny a otočil se ke knězi. „Víte, jak vypadá jasan, otče?“

Probudili se se západem slunce. Děti opatřily večeři a nechaly něco i pro Elidora. „Určitě bude mít dost rozumu,“ řekla Gwen, „aby nejedl vílí jídlo.“

„Doufejme,“ přisvědčil Rod chmurně. „Pokud ne, potřebovali bychom víc magie, než vládneme, abychom ho dostali z Theofrinovy moci.“

„Nebojte se,“ ujistil je Magnus, „nic nejedl ani nepil. Jeho kmotřička víla mu všechno potřebné řekla.“

Rod se na něj překvapeně podíval. „Ty jsi s ním pořád ve spojení?“

Magnus přikývl.

„Hmm.“ Rod si zamnul bradu a zadíval se k jihu. „No dobře, synku - až 'uslyšíš', že se blíží, zahoukej jako sova, ano? Nějaké otázky?“

Všichni zavrtěli hlavami.

Kromě otce Ala. „Já jich několik mám - ale myslím, že se raději budu dívat a najdu si na ně odpovědi sám.“

Rod ho zpražil pohledem. „Nemluvil jsem o teologii.“

„Ani já ne.“

„Tak to bychom měli.“ Rod zatleskal rukama. „Všichni na svá stanoviště - a dávejte si pozor na větévníky.“

Rozběhli se na určená místa a čekali.

Rod pevně sevřel svou jasanovou hůl a připomněl si, že hodinou duchů je půlnoc. Pravděpodobně bude muset čekat ještě dlouho...

Zahoukala sova.

Rod překvapeně vzhlédl. Byl to opravdový pták, nebo Magnus? Ale sova zahoukala znovu a ozývalo se to shora přes cestu. Podíval se na oblohu a uviděl jen hvězdy, měsíc a světle šedé mraky.

Magnus.

Pak to najednou uslyšel - cinkání, jako miniaturní cimbály a tenké pískání píšťal. Nad tím vším se ozývalo bzučení jakoby roje včel, ale kolísající z jedné strany stupnice na druhou.

Pak se ozvalo řinčení postrojů.

Rod se zadíval do houští za sebou, ale nezachytil žádný pohyb. Samozřejmě, že ne - Gwen byla přece stará válečnice.

Pak se objevil předvoj.

Objevili se za kopcem na jižní straně stezky, skupinka drobných, tančících postaviček, následovaná vysokými, nepřírozeně štíhlými, dlouhými koňmi, jejichž postroje se zlatě leskly ve světle měsíce. A ti jezdci! Rod zatajil dech. Byli výstředně oděni v šatech barvy duhy - vysocí, štíhlí a půvabní. A zářící. Každý z nich plál studeným světlem.

Jen jeden jezdec malý uprostřed ostatních jel se skloněnou hlavou - Elidor!

Rod vyskočil na nohy. Byl čas dát se do toho.

Vydal se kolem vrcholu kopce, zahrnul dolů a pak zase zatočil nahoru, jako by se pokoušel udržovat správný směr a nedařilo se mu to. Při tom neustále vrávorál a prozpěvoval si, tak falešně, jak jen to dokázal.

Uslyšel za sebou mnohohlasý výbuch veselí a potlačil nával paniky, která ho zachvátila.

Uslyšel syčivé hlasy. „To je nemehlo!“ „Ne, má za sebou asi dlouhou cestu domů!“ „Prohlédněme si ho zepředu!“

Náhle se před ním objevil obrovský pískově žlutý pes. Vrčel a z očí mu nekoukalo nic dobrého.

Rod se překvapeně zastavil, snaže se nevypadnout z role. „Hej, copak to je? Kde ses tu vzal, hafane?“

„Hou, ohlédni se, cizinče!“ zasmál se čísi hlas. Rod poslechl a zjistil, že se dívá přímo do očí hada, který se připravuje k útoku. Vykřikl a zapotácel se pozpátku rovnou do rukou hihňajícího se stvoření s ústy jako plátek melounu. Zaječel a otočil se, ale tvor ho držel pevně - a přitom se dotkl jeho hole.

Zavřískl, pustil Roda a jal se ječet jako někdo, kdo utrpěl těžké popáleniny. „Jeho hůl! Je to jasan, je to jasan! Ach, moje ruka, moje ruka!“

„*Jasan! Jasan! Jasan!*“ proběhl šepot zástupem víl; a pak se stáhly, nechávající kolem Roda široké prostranství. Klidně stát zůstali jen vílí páni na koních.

Až doposud to šlo dobře. Rod klopýtl a hrál svou roli dál, jak nejlépe uměl. „Má dobrá hůl mne ochránila! Ubohý starý Joshi! Vílí smečka tě tu přepadla!“

Náhle se před ním objevilo tančící světélko, které pomalu získalo podobu půvabné ženy. Usmála se, jakoby pobavením nad nějakým vtípem, a ucouvla.

Rod s očima vytřeštěnýma popošel o několik kroků za ní.

Žena se znovu zasmála a poodběhla o dalších pár kroků. Co přesně to bylo, nevědět; patrně něco jako bludička. Ale proč ji na něj poslali? Rozhodl se hrát s nimi svou hru a klopýtal a potácel se za přeludem čím dál rychleji. „Hej, sličná krásko! Neutíkej; nech mě, ať si tě prohlédnu!“

Okolní diváci se smáli a nebyl to příjemný smích. Koutkem oka si Rod všiml, že vílí šlechtici na něj hledí, naprosto uchvácení tou scénou. Pak uviděl důvod: přízrak se vytrvale blížil k okraji skalního převisu. Kvůli jeho jasanové holi se ho nemohli dotknout; ale mohli ho vylákat na smrt. Pak si všiml, že Elidor náhle zmizel ze sedla, a pochopil, že je čas přidat do scénáře něco svého. Zakopl a natáhl se na zem jak dlouhý tak široký. Z hrdel okolních víl se ozvalo zklamané bručení; dopadl několik palců od okraje srázu - ale jasanová hůl mu při tom vypadla z rukou, což vzápětí vyvolalo radostný jásot. Pak se na něj vrhli, štípali ho a lechtali; kůže ho bolela na tisíci místech a v uších mu znělo jejich protivné hihňání.

Ale zaměstnal jejich pozornost a zaměstnal ji dokonale, takže opatřil Gwen dostatek času. Ted' byl správný okamžik odhodit masku. Opřel se oběma rukama o zem a zvedl se, odhazujíc překvapené víly na obě strany. Větevnickí zajásali a vrhli se na něj.

Rod vytáhl meč.

Davem se rozlehl poplašený křik. „Chladné železo! Chladné železo!“

„To není opilec!“ zaječel větevnick.

„Ne, jsem střízlivý bojovník v nejlepším formě!“ zvolal Rod. „Pojďte si pro mě, jestli můžete!“ A rozepnul si kabátec, odhaluje náhrdelník z jeřabin.

Smečka zaúpěla strachy a ucouvla - ale Rod si všiml, že vílí jezdci vyrazili proti němu s earlem Theofrinem v čele.

Earl vycválal před ostatní a zvolal: „Ať už ti poradil kdokoliv, smrtelníče, poradil ti špatně! Sám ses teď určil pro pomstu víl!“

„To už jsem jednou slyšel,“ opáčil Rod. „Včera v noci. Nepoznáváš mne?“

Theofrin vytřeštil oči. „Chladné kosti! To je ten čaroděj!“

Prudce se otočil v sedle a ohlédl se. „Smrtný král! Ten chlapec je pryč!“

Pět jezdců otočilo koně a rozjeli se po stezce.

Gwen vystoupila z houští a na rukou držela Elidora. Na jeho plášti a kabátci bylo vidět spodní švy a záložky.

Víli koně před ní zastavili, zaržáli a zahrabali nohama ve vzduchu. Pak se vznesli do vzduchu a rozletěli se pryč, unášeni náhlým závanem severního větru.

Pět jezdců zoufale zaječelo. S úpěním se zbytek vílí smečky vrhl do vzduchu a odletěl ve větru jako podzimní listí.

Jen earl Theofrin zůstal a jeho kůň se vzpínal a tančil, jako by stál na řezavém uhlí. On sám se krčil a svíjel bolestí, ale ovládal se natolik, aby pozvedl luk a vložil šíp do tětiny. „Obelstil jsi mne, odporný čaroději! Ale než podlehnou své bolesti a odletím s ostatními, vezmu si tvůj život!“

Skála dost velká, aby se za ní ukryl, nebyla nikde v okruhu tisíce kroků. Rod zůstal stát na místě, meč v ruce, a pokoušel se ovládnout nával paniky. Co mu mohl šíp udělat, nevěděl - ale věděl, že mu jde o život. Jeho jedinou šancí bylo odrazit ho mečem - ale šíp vystřelený z luku se pohybuje *velice* rychle.

Theofrin natáhl tětinu.

Rod si byl najednou zase vědom přítomnosti něčí laskavé, uklidňující mysli ve své hlavě.

Naléhavě a celou svou bytostí si přál, aby vílí šlechtic následoval jeden ze svých vlastních příznaků z útesu - a kamkoliv jinam ho povede, celou noc.

Theofrin nechal ruku s lukem poklesnout a zadíval se nalevo.

Rod se tam podíval také. Podíval se směrem, kterým se díval earl, a rychle odvrátil oči zpět na Theofrina. *On* neviděl nic.

„Hou, krásná panno,“ zavolal Theofrin, „přístup ke mně!“ A jeho kůň se rozjel vpřed. „Hou, proč prcháš?“ Theofrin se zašklebil. „Pojedu za tebou!“ A jeho kůň se dal do klusu.

Přímo přes okraj útesu.

A pak dál po obloze - byl to koneckonců vílí oř - a Theofrin na jeho zádech halekal: „Hou, postůj na okamžik! Hou, neutíkej! Neublížím ti, naopak ti ukážu mnohou rozkoš! Proč pořád utíkáš? Budu tě následovat, dokud mi vystačí dech!“

Rod se za nim ohromeně díval, dokud se Theofrin neproměnil v pouhý bod na východě, který vzápětí zmizel za obzorem a byl pryč.

„Můj pane!“

Otočil se. Gwen běžela k němu a v rukou pevně svírala Elidora. „Můj pane, všechno jsem viděla! Jsi nezraněn?“

„Ehm...“ Rod si náhle uvědomil, že ho bolí úplně všechno. „To bych nemohl říct. To štipání *bolelo*! Ale nic vážného to není - doufám.“

„Nemůže být, pokud terranské pohádky mluví pravdu.“ Shora přisupěl otec Al. „Ale pokud by tě zasáhl šípem ze svého luku, bylo by to něco jiného.“

„Ano?“ Rod se na něj podíval. „Co by to se mnou udělalo, otče?“

Kněz pokrčil rameny. „Hm, epilepsie, reumatismus, plotýnky, částečná nebo plná paralýza - totéž, co každá vílí střela, řekl bych.“

„Aha,“ Rod měl pocit, jako by se mu kolena proměnila v rosol. „Takže bylo dobře, že nás opustil tak náhle, co?“

„Ano, a nejde mi to na rozum.“ Kněz se zamračil. „Co vlastně honil?“

Rod potřásl hlavou. „Ať visím, jestli to vím, otče. Všechno co k tomu mohu říct, je, že jsem si přál, aby honil svou vlastní bludičku přes útes - a on to udělal.“

„Hm.“ Obličej otce Ala okamžitě získal neutrální výraz. „Dobře. Další položka na našem seznamu.“

Rod se zamračil; pak na kněze namířil ukazováček: „Vy mě z něčeho podezíráte.“

„No ano,“ povzdechl si kněz, „ale víte, jak hloupé bývá vynášet soudy předčasně.“

„Jo.“ Rod to *měl* vědět - Fess mu to říkal dost často. Povzdechl si a protáhl se. „No dobře, otče - nechte si to pro sebe. A já si budu dávat pozor na svá přání.“

„Ano.“ Otec Al vážně přikývl. „Být vámi, udělal bych to.“

Kapitola 19

Náhle se ozvalo tiché zvonění.

Celá společnost ztuhla.

K zvonění se přidaly rákosové píšťaly; pak Panovy flétny.

Rod se obrátil na Gwen: „Myslím, že budeme mít společnost.“

„Víla kmotřička!“ zvolal Elidor.

Všichni se jako na povel otočili a viděli, jak se rozběhl trávou ke korpulentní ženě pod baldachýnem ze světlušek. Skočil jí do klína a rukama ji objal kolem krku; ona ho zvedla, přitiskla si ho k víc než bujnému poprsí a šeptala mu konejšivá slůvka.

„Také se cítíš tak trochu přebytná?“ zeptal se Rod své ženy.

„A ještě nikdy jsem se takhle tak ráda necítila,“ ujistila ho Gwen.

„Ale myslím, že se tu pro nás přece jen něco najde. Pojďme, můj pane.“ Vzala své děti za ruce a vykročila.

Rod si povzdychl, vzal Magnuse za rameno a vydal se za ní, zatímco otec Al rychle ztrácel barvu.

Gwen vysekla pukrle a Cordelie ji napodobila. Oba hoši se uklonili a Rod se předklonil tak, jak mu to jeho bolavé tělo umožňovalo.

Velkovévodkyně si toho všimla. „Tolik tě to bolí, Velký čaroději?“

Elidor překvapeně vzhlédl.

„Ne *ten* Velký čaroděj,“ ujistil ho Rod. „A ano, i když už jsem se takhle cítil dřív, Vaše Milosti - třeba den poté, kdy jsem poprvé jel na koni. Brzy to přejde, že?“

„Ano, jsou to jen povrchová zranění,“ ujistila ho. „Ale věř mi, tvé utrpení nebylo zbytečné, protože jsi odvedl dobrou práci, jak jsem ostatně věděla předem.“

„To jsem rád, že alespoň někdo. No, teď ho máte v bezpečí - takže jestli nás omluvíte, půjdeme si dál svou cestou. Pojďme, děti.“

Velkovévodkyně překvapeně vzhlédla. „Vy ho neodvedete k lordu Kernovi?“

Gwen chytila Roda za rukáv. „Jistěže, ty sám sis to přál...”

„Ehm, Gwen...”

„...ale nebude tento chlapec bezpečnější u své vílí kmotřičky?” dopověděla Gwen.

Velkovévodkyně se smutně usmála. „Bezpečnější ano; ale nezemře mezi smrtelnými muži - obě strany ho potřebují. A povinnost ho volá.“

Elidor se k ní přimkl a zabořil obličej do jejího poprsí.

„No tak, můj hošíčku,” řekla mu sladkým hlasem, „ty přece víš, že mluvím pravdu. Ano, ano, mohla bych tě opatrovat po celý tvůj život - ale zpronevěřila bych se tak svým starým přátelům, králi a královně, tvým rodičům; i lidu této země, který tě bude potřebovat dospělého. A konečně bych se zpronevěřila i tobě samotnému, protože bych tě připravila o tvůj cíl. No tak, můj hošíčku, vzchop se; posad' se vzpřímeně a chovej se jako král.“

Chlapec se pomalu narovnal. Ukřivděně se na svou kmotřičku podíval, ale ona ho něžně štípla do tváře, smutně se usmála a on se sám neubráníl úsměvu. Pak se podíval na Gallowglassovy, pevně a směle, znovu jako pravý princ.

„Vizte toho, který bude králem mužů,” řekla velkovévodkyně slavnostně, „a proto se sám musí naučit mužem být, a to nejen z psaného slova. Musí mezi nimi žít a dospívat, mezi těmi dobrými i zlými, aby, až bude králem, je dokázal rozeznat a věděl, jak jim vládnout.“

Gwen smutně přikývla. „A proto ho nemůžeš vzít s sebou a ochraňovat ho před potížemi dnešních dnů. Ale nemohla bys ho alespoň doprovodit k lordu Kernovi?”

Velkovévodkyně si povzdychla. „To bych mohla; ale znáš nás víly: jsme pevně svázány se svými zemskými obydlími. Někteří z nás, jako já, vládneme panství několik mil velkému a po něm se můžeme svobodně pohybovat, ale jen málo je těch, kteří mohou jít tam, kam se jim zlíbí, a žádnému z nich není možno svěřit tohoto chlapce - nebo kohokoliv jiného, na kom mi záleží.“

„Ale můžeš se spolehnout na nás.“ Rod tušil, že to tak dopadne. Velkovévodkyně přikývla.

Gwen se na něj prosebně podívala.

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

„Ach, no tak dobře!“ Rod zatleskal rukama. „O jedno dítě víc nebo míň. V pořádku, Vaše Milosti, vezmeme ho s sebou.“

Děti se rozjásaly.

Elidor se zatvářil překvapeně pak se usmál ostýchavým, stydlivým úsměvem.

Magnus se rozběhl, chytil Elidora za rameno a strhl ho velkovévodkyni z klínu. „Dohlédneme na tebe, kamaráde! Ale upozorňuju tě, drž se mi od této chvíle na očích!“

„Budu ti stále nablízku,“ slíbil Elidor.

„Tak blízko, jako jedno z mých vlastních.“ Gwen si ho přitáhla k sobě.

„Samozřejmě,“ řekl Rod, „pomohlo by, kdyby nám někdo ukázal cestu.“

„Elidor vás povede.“ Velkovévodkyně zatleskala rukama, ale její úsměv se zdál být trochu strojený. „Byl vzděláván v zeměpise a zná z map každou cestičku a krajinu své země.“

„Dobře, to nám pomůže,“ řekl Rod nepřítli přesvědčeně, „ale skutečné kopce a jezera nejsou totéž jako ty na mapách. Raději bych měl s sebou někoho, kdo už tam byl.“

Velkovévodkyně rozhodně zavrtěla hlavou. „Skřítci nemohou opustit své kraje nebo vody - to už jsem ti přece říkala.“

„Řekněte nám tedy,“ požádala ji Gwen, „co musíme udělat, abychom ho bezpečně dovedli k lordu Kernovi.“

Velkovévodkyně přikývla a oči se jí rozzářily. „Nejprve musíte zbavit Gonkromovu věž Rudé čapky.“

Kapitola 20

„Opravdu nevidím důvod, proč by nás nějaké víly nemohly bezpečně dopravit k lordu Kernovi,“ zavolal Rod.

Gwen mu něco odpověděla, ale burácení větru jí odtrhlo slova od úst.

„Mohla bys to říct ještě jednou, drahá?“ zavolal Rod. „Hlasitěji, prosím; špatně slyším, když jsem za tebou a vítr mi sviští kolem uší.“

Letěli v tandemu na neuměle vyrobeném koštěti.

„Říkala jsem,“ zavolala Gwen, „že já ten důvod také nevidím, ale spoléhám na její úsudek.“

„To je přesně to, s čím se tu setkávám na každém rohu,“ povzdechl si Rod, „víra. Nepatřilo to náhodou ke středověké etice, otče?“ Ohlédl se přes rameno. Otec Al se na koštěti držel zuby nehty a v obličejí byl poněkud zelený; ale jen polkl a odvázně přikývl. „Nějak tak, ano. I když je to ve skutečnosti trochu komplikovanější.“

„Zjednodušování patří k mým základním povahovým rysům. Víte určitě, že jste docela v pořádku?“

„Ach, je mi skvěle, opravdu skvěle! Ale jste si jist, že nás vaše žena unese všechny tři tak dlouho?“

„Když unesu čtyři děti,“ křikla Gwen dozadu, „unesu i dva muže.“

„Něco pravdy na tom je,“ usoudil Rod. „Koneckonců, se mnou už se tahá skoro deset let.“ Podíval se na děti, které pluly vzduchem kolem nich. „Geoffe, až budeš mít pocit, že se ti chce spát, hned nám řekni!“

„Neboj se,“ zavolala Gwen. „Vyspali se dosyta, když jsme se rozloučili s velkovévodkyní.“

„Ano, díky Magnusovi. Ale Geoffe, určitě mi řekni, když budeš mít pocit, že jsi unavený - konec konců, Cordelie by tě na chvílku mohla svézt.“

„Třeba celou *hodinu!*“ zvolala Cordelie bujaře a opsala se svým koštětem osmičku, „a ani bych to necítila.“

„No tak! Nech toho a leť rovně! Máme před sebou ještě dlouhou cestu; nemarněme čas ani energii na hlouposti!“

„Morousi!“ odfrkl si Magnus. „Noční let je *legrace!*“

„Slyšte odborníka! Kdo mi ještě před chvílí předhazoval, že tentokrát chci letět,“ utrousil Rod.

„Ale tati, sám jsi přece říkal, že takhle na sebe jen upozorňujeme.“

„Ano, jenže do rána musíme být stovky mil daleko; tentokrát nemáme na výběr. Kromě toho, v noci nás jen sotva někdo uvidí; a i kdyby, než na nás vévoda Foidin dokáže poslat vojáky, budeme dávno z jeho dosahu. Určitě se pohybujeme rychleji než kterýkoliv z jeho kurýrů.“ Vyhlédl Gwen přes rameno. „Jak se drží Elidor, drahá?“

Gwen se podívala na malou postavičku skrčenou v jejím klíně. „Myslím, že se mu to docela líbí.“

„Je přesně toho druhu, ze kterého vyrůstají králové,“ poznamenal otec Al.

Roda napadlo, že by otec Al ocenil trochu rozptýlení. „Napadá vás, jak asi funguje zdejší magie, otče?“

„Ach, řekl bych, že docela přímočaře. Předpokládám tři základní síly: d'ábelskou, božskou a neosobní. Většina z toho, co jsem viděl dnes, spadá do kategorie 'neosobní'“

Rod se zmařčil. „Co to znamená 'neosobní'?“

„V podstatě je to stejná síla, jakou používají esepři. Každý ji má, ale v různé míře. Esper jí má tolik, že může vlastní silou provádět 'kouzla'; ale z každého jí trochu vyzařuje a vsakuje do skal, země, vody i vzduchuje absorbována molekulami. Tam čeká, připravena k použití; a ve vesmíru, jako je tnhle, může mít několik nadaných jedinců schopnost čerpat z tohoto obrovského rezervoáru a měnit tu sílu, jak si zámánou.“

Rod přikývl. „To zní docela rozumně. Viděl jste tady něco, co by to vyvracelo?“

„Ne, ale myslím, že budu muset vypracovat následnou teorii pro Sličný lid.“

„Udělejte to. A napadá vás, proč je celý zdejší svět středověký ještě v roce 3059?“

„Řekl bych že proto, že tady technologie nikdy moc nepokročila.“
„Fajn.“ Rod se usmál. „Jak to, že technologie nepokročila?“

Otec Al pokrčil rameny. „Proč se namáhat s vymýšlením vynálezů, když všechno může vyřešit magie?“

To Rodovi poskytlo téma k přemýšlení. Po zbytek letu už mlčel.

No, alespoň po většinu času. „Ne, Cordelie - *nesmíš* závodit se svou!“

„Víš určitě, že ještě nejsi unavený, Geoffe?“

„Magnusi, nech toho netopýra na pokoji!“

Země pod nimi se začala zvedat, zvlnila se do hřebenů a kopců a pak v pohoří. Nakonec, když úsvit zbarvil oblohu před nimi a vpravo, Elidor ukázal prstem dolů. „Tady to je!“

Rod se podíval Gwen přes rameno a uviděl zříceninu velké kruhovitě věže trůnicí na skalním útesu. „Dobýt tohle bude legrace.“

Magnus se snesl níž a ukázal pod sebe. „Vidím tam skalní římsu a dobrých sto yardů cestičky.“

„Ano, ale pak se stácí zpátky do skalní stěny. Jak se tam vůbec dostaneme?“

„Můžeme přece přistát, kde si zamaneme,“ zavolala Gwen přes rameno. „Uvaž však, můj manželi, letěli jsme celou noc a i já už začínám být unavená. Nebylo by moudré odpočinout si, než se rozhodneme, co dál?“

„Ano, samozřejmě,“ Rod se rozhlédl kolem. „Vidí někdo příhodné místo k přistání?“

„Tamhle to vypadá docela bezpečně.“ Otec Al kývl směrem dolů k údolí, ale *neukázal*. „Ta malá vesnička s malou věžičkou. Kousek od ní je les, který zamaskuje naše přistání.“

Rod se podíval dolů. „No, vypadá to docela útulně. Ale budeme vítáni? Jak si vzpomínám, horalé většinou nejsou příliš pohostinní vůči cizincům.“

„Ach, místní kněz nás určitě přijme,“ ujistil ho otec Al. „Mám konexe.“

Rod pokrčil rameny. „To mi vyhovuje. Sesedneme, drahá?“

„Ano, ale počkej, až přistanu.“ Gwen stočila koště k zemi. Otec Al nasucho polkl a křečovitě zatřásl prsty do dřevěné násady.

Našli si dost velkou mýtinu a spořádaně na ní přistáli. Malý Geoff poslední dvě stopy spadl, překulil se do trávy a vypadal docela vyčerpaně. Rod se k němu rozběhl. „Říkal jsem ti, abys mi hned řekl, až budeš unavený! Teď se zase trochu povožíš, co říkáš, synku?“ Posadil si chlapce na ramena a obrátil se na Gwen. „A teď - kudy do vesnice?“

Našli cestu a za ranního zpěvu ptactva se po ní vydali. Místní kněz právě zavíral zadní dveře, když k němu došli.

„Dobré ráno, otče!“ zavolal otec Al žoviálně, navzdory tomu, že necítil nohy.

Starý kněz vzhlédl a zamžoural. Byl plešatý a jeho dlouhý vous byl šedý. Byl hubený z celoživotního postění a tvrdý jako okolní hory. „Co... dobré ráno, otče,“ odpověděl. „Trochu brzy na to vydat se na cestu.“

„Putujeme už celou noc; máme posláním, které nesnese odkladu,“ odpověděl otec Al. „Ochraňoval jsem tyto dobré lidi před silami, které vládnou nocí; ale někdy se musím i vyspat. Nemohl bys nám na několik hodin poskytnout své pohostinství?“

„Hm... samozřejmě, jedná-li se o člena kléru,“ odpověděl starý kněz. „Ale mám jen svou malou komůrku za kaplí...“

„Na tom nezáleží; vyspíme se v chrámové lodi, pokud vám to nevadí, pod ochranou našeho Pána. Potřebujeme ji víc než kdokoli jiný.“

„Otče,“ řekl starý kněz přísně, „nemůžete přece spát v chrámu.“

„Povídejte to těm lidem, kteří chodí na moje mše.“

Starý kněz na něj vytřeštil oči; pak se usmál. „Dobře řečeno, dobře řečeno! Použij tedy to málo, co ti mohu nabídnout - a omluv mé skromné pohostinství. Musím požehnat třem polím a podívat se na ženu, která má bolesti v rukou.“

„Artritída?“ zeptal se Rod, který vystoupil zpoza otce Ala.

„Ne, jen napuchlé klouby a bolest, když pohybuje prsty. Pravděpodobně elfí střela. Kapka svčené vody, dotek krucifixu a krátká modlitba ji dá do pořádku.“

Rod vytřeštil oči.

Otec Al se znovu zatvářil zamyšleně: „Už tato léčba někdy selhala, otče?“

„Ano; když se jednalo o silnější kouzlo. Pak musím požádat o pomoc biskupa - nebo odvést ubohou postiženou duši k němu, pokud může chodit.“

„A to žehnání polím - je snad úroda v nebezpečí?“

„Ach ne!“ starý kněz se zasmál. „Vím, na co myslíš; ale nedělej si starosti, otče. Máš za sebou dlouhou cestu, potřebuješ si odpočinout a tohle je jen rutinní požehnání, bez kterého by pole dávala sotva polovinu úrody.“

„Samozřejmě.“ Otec Al se usmál. „No, nikdy neškodí sjednat si jasno. Ale poslal bys pro mne, kdybys potřeboval pomoc, že?“

„Samozřejmě, že ano - ale můžeš si být jist, že ji potřebovat nebudu. Bud' vítán v mém domě a posluž si tím málem, co najdeš ve spížírně. Kvůli mně se neobtěžuj - Bůh mi dá vše potřebné.“

„Nějak o tom vůbec nepochybuju,“ poznamenal otec Al, dívaje se, jak starý kněz odchází takřka mladickým krokem. „Koneckonců, magie tady skutečně účinkuje.“

„Drobná kouzla,“ přisvědčil Rod, „každodenní. Vypadá to, že zdejší lokální kněží jsou mocnými mágy. Jak *tohle* zapadá do vašich teorií, otče?“

„Dokonale. Jak jsem říkal dříve, předpokládám existenci tří zdrojů moci a jeden z nich je Božský - ačkoliv připouštím, že některé z jeho kouzel působí spíš na principu 'světské' neosobní magie než Boží moci. Možná, že mu zůstaly nějaké zbytkové magické schopnosti z dob před přijetím do semináře.“

„Asi,“ přisvědčil Rod. „Ale navzdory staříkovým pozoruhodným schopnostem myslím, že bychom udělali dobře, kdybychom se spolehli raději na vlastní zdroje jídla.“ Obrátil se na svého syna. „Magnusi, Geoff má hlad. Myslíš, že bys dokázal sehnat něco na zub?“

Magnus vytáhl zajíce, kterého schovával za zády. „Já mám také hlad, tati.“

„Já také,“ přidala se Cordelie a ukázala zástěru plnou ptačích vajíček a lesních plodin.

„To je na dětech to hezké - nikdy nezapomínají na důležité věci,“ poznamenal Rod k otci Alovi. „Co bys tomu řekla, kdybych se vaření chopil já, Gwen? Vypadáš pořádne unaveně.“

„Ano, ale ráda bych se najedla dřív než v poledne.“ Gwen vzala zajíce, prošla kolem nich a vešla do 'fary'. „Pojď, Cordelie.“

„Myslím, že jsme předurčení jen k méně významným věcem, jako je rozhodování o osudu světa a tak podobně.“ Rod se posadil na schůdky za dveřmi, které se zabouchly za jeho ženou a dcerou. „Magnusi, zaměstnej Geoffa, aby neusnul ještě před snídání.“

„Co máme dělat, tati?“

„Hm, co já vím... hrejte si na babu s vlkem nebo něco takového. Huh, zapomeň na to,“ dodal rychle, když viděl, jak se v Magnusových očích zablesklo. „Týrat zvířata se nemá.“

Určíte si raději pár vrbových prutů a trénuj ho v šermu - v parírování je pořád ještě trochu pomalý.“

„Jak si přeješ, tati.“ Magnus se schlíple odvrátil. „Pojďme, Geoffe.“

„A zůstaňte někde, kde na vás uvidím!“

Magnus nasadil mučednický výraz a povzdechl si. „No dobře.“

„Opravdu se bojíte víc o vlka než o ně?“ zeptal se otec Al a posadil se vedle Roda.

„Ne tak docela,“ připustil Rod, „ale viděl jsem, jak si Magnus hraje s vlkem. Zmizel vždycky okamžik před tím, než po něm chňapl, a objevil se mu za zadkem. Vlk se obrátil a znovu na něj zaútočil, ale Magnus zase zmizel a tak to pokračovalo pořád dál. Když jsem jim to zatrhl, pokoušel se ukousnout si vlastní ocas.“

Otec Al udiveně zavrtěl hlavou. „Teď už začínám chápat, jak to přijde, že jste si tak rychle zvykli na tenhle magický svět.“

„Děti vám udrží mysl v pohotovosti,“ připustil Rod.

„Dostatečně v pohotovosti, aby přišla na to, proč se tady technologie nikdy nedostala přes kladivo a kovadlinu?“

„Hm, na to není těžké odpovědět. Proč vynalézat hnojiva, když průměrný lokální kněz dokáže totéž požehnáním?“

Otec Al přikývl. „Začíná ve mně hlodat červ pochybnosti nad jejich modlitbami - jsou to ještě modlitby, nebo spíš zařikání?“

„Máte problémy, ke kterému zdroji moci je zařadit?“

Otec Al znovu přikývl. „Zvyšování úrody není přesně to, co jsme mysleli když jsme mluvili o drobných zázracích, ke kterým dochází každodenně...“

„Jako zdravotnická technologie? Vypadá to, že dokáže vyléčit artritidu aniž má tušení o její existenci. Naši doktoři by to nedokázali lépe. Myslím, že k něčemu podobnému došlo ve všech oblastech technologie.“

Otec Al přikývl potřetí. „Kováři vyrábějí speciální tvrzené slitiny tím, že si při kování obyčejného železa prozpěvují; vozy jezdí měkce, odpruženy kouzly místo kovovými pružinami, možná je kouzla i pohánějí; lodě komunikují s pevninou pomocí křišťálové koule... ano, proč vůbec vynalézat?“

„Ale,“ podotkl Rod, „magie je vzácná, průměrný člověk si nemůže dovolit bojové kouzlo - takže vláda zůstává v rukou aristokracie. Což znamená...“

„Že politické zřízení zůstává na úrovni feudalismu.“ Otec Al se trochu nuceně usmál. „Když má král k ruce čaroděje, účinnou komunikaci a navíc je inteligentní, je tu dobrá šance, že by mohla vzniknout centralizovaná vláda.“

„Ale ne moc absolutní,“ přikývl Rod. „I baroni si mohou opatřit své čaroděje. A tak se považují za 'křesťanstvo' stejně jako ostatní země.“

„Nacionalismus tu zrovna nepokvete,“ přisvědčil otec Al. „Ale jak tady mohlo dojít ke kolonizaci Nového světa?“

Rod pokrčil rameny. „Žádný problém; Kolumbus se přeplavil přes oceán krátce po Válce růží a Vikingové tam založili kolonie ještě dávno před ním. Jestliže tady navíc mají na pomoc čaroděje, nepředstavují pro ně 'divoši' žádnou vážnou překážku.“

„Američtí domorodci, ano. Všiml jsem si, že lidé jsou zde skoro stejně bílí jako severoevropané.“

„Pravděpodobně míšenci. A jestliže se ještě něco přiučili od domorodých šamanů, máme tu docela účtyhodnou zásobu magie. Jenže to všechno by naznačovalo prudký rozvoj obchodu, a tedy vznik merkantilismu. Jak to, že tady nevznikly střední stavy?“

„Možná, že vznikly. Ale králové a baroni díky svým čarodějnickým poradcům dál bohatli a sami se účastnili na obchodu. Myslím, že zdejší 'obchodní magnáti' jsou skuteční šlechtici. A jelikož obchod tu není hlavní příčinou jejich vzniku, neprosazují ho tak tvrdě.“

Rod rozhodil ruce. „Ale - patnáct staletí! Copak společnost může opravdu tak dlouho vydržet beze změny?“

„I na Zemi byl starověký Egypt - a Čínská říše. Měnily se dynastie a styly; dokonce i technologie se čas od času mírně vylepšovala - ale společnost zůstávala pořád stejná. A když na to tak myslím, Indie před Mongoly... Víte, Evropa mohla být výjimkou, nikoliv pravidlem, co se změn společnosti týče.“

Rod užasle potřásl hlavou. „A to všechno proto, že dokážou kouzlit! Co myslíte, že byl ten předělový bod - alchymie?“ „Předělový bod? Ach, vy myslíte, kdy oba vesmíry začaly jít svými cestami. Žádný být nemusel - oba *vesmíry* mohly vzniknout ve stejné době a různit se už od počátku.“

„Mohly,“ připustil Rod, „ale mezi tímto a naším vesmírem je příliš mnoho podobností. Například jazyk je tak blízký tomu, kterým se mluví na Gramarye, že nám nečiní potíže mu rozumět.“

„Hm. Správný postřeh.“ Otec Al se zamračil. „Kdo ví? Možná jsou pravdivé obě teorie. Možná, že modelem pro mnohonásobný vesmír není rozvětvený strom dělící se na každé významné události, ale les - několik kořenových vesmírů, z nichž každý se v rozhodujících bodech větví.“

„Možná - ale vypadá to, že tenhle se větvil jinak než náš.“ „A naopak - víte, že nemusíme být nutně středem Stvoření.“ Otec Al se škodolibě zašklebil.

„Ten bod,“ připomněl Rod. „Tak co to bylo - alchymie?“ „Možná. O čarodějnictví se samozřejmě mluvilo i předtím - ale alchymie znamenala jeho první postavení na praktické základy. A samozřejmě astrologie.“

Rod přikývl. „Některý alchymista-astrolog, v našem vlastním vesmíru patrně docela zapomenutý, byl náhodou nadán Mocí a dokázal ji použít. Nejspíš do svého tajemství nikoho nezaskvětil - ale když se jednou prokázalo, že je to možné, ostatní na to časem přišli také. Kdy k tomu mohlo dojít - ve čtrnáctém století?“

Otec Al přikývl. „To zní pravděpodobně - neviděl jsem tu žádný střelný prach. To by byl nejzazší bod, ve kterém k tomu ještě *mohlo* dojít.“

„A styly se dál měnily a oni si z každého nechali trochu - ale sociální pozadí zůstávalo.“ Rod přikývl. „To dává smysl. Trochu zvláštní, ale smysl to dává. Odkud se vzaly víly?“

Otec Al pokrčil rameny. „'Vyvolané' z jiného vesmíru nebo mimořádně přesvědčivá iluze vytvořená nějakým čarodějem a udržovaná při 'životě' všeobecnou vírou a představivostí. Ale možná tu byli vždycky, jen v našem vesmíru vyhynuli na kombinaci chladného železa a křesťanství, které postupně nahlovalo víru lidí v ně. Na podporu toho jsou tu i jakési důkazy - velkovévodkyně nám říkala, že vílí lid je vázán vždy na určitou oblast. To by nasvědčovalo tomu, že vyrostl ze země samé, nebo spíš z jejích tvorů. Nejsme jediné bytosti, které kolem sebe šíří elektromagnetické pole.“

Rod pomalu přikývl. „A-a-a-no. A v našem vlastním vesmíru zřejmě definitivně zanikli v devatenáctém století, jež spoutalo Evropu sítí železnic a telegrafních drátů, které zničily místní silová pole.“

„Pohádky se vyprávěly ještě i ve dvacátém století - alespoň na začátku. Ale rádio a televize se s nimi vypořádala definitivně - a to na beton. Koneckonců, jsou to v podstatě duchové přírody.“

Dveře za nimi se prudce otevřely. „Obědváme, pánové.“

„Zanechme tedy tento svět jeho osudu,“ řekl Rod a vyskočil na nohy. „Věnujme se věcem důležitějším, otče.“

Vzápětí se s veselým pokřikem přihnali i chlapci.

Probudil je zvuk poledních zvonů. Starý kněz se už vrátil a hoši se vydali obstarat něco k jídlu. Pohled na tabuli, kterou společně připravili, staříka přivedl k úžasu. „Studený zajíc, lesní plodiny, tetřeví vejíčka a smažení pstruzi - tvé děti jsou skutečně skvělí lovci, mylordel!“

„Pročpak?“ zeptal se Rod s ústy plnými jídla. „Je tu snad nedostatek zvěře?“

„Ano, už několik let. Někteří lidé tu žili jen díky obchodování s druhou stranou hor; a když ustalo, museli se přesídlit do vnitrozemí, aby si opatřili jídlo. Hodně nás ubylo, ale těch našich několik statků zbytek sotva užíví.“

„No, když se to hýbe a je to jedlé, mí hoši to dostanou. Proč se zastavil obchod, otče - kvůli vojskům vévody Foidina?“

„Kvůli nim a Rudé čapce, který žije ve věži. Nikdo teď kolem něj neprojde.“

„Aha.“ Rod se významně podíval na otce Ala. „Jak ubližuje pocestným?“

„A co je to za ducha?“ přidal se otec Al.

Starý kněz se otřásl. „Vzal na sebe podobu starého muže, hrozného a mocného, s dlouhými zkaženými zuby, pichlavýma očima, vlajícími šedivými vlasy a drápy místo nehtů. Nosí železné boty a hůl s ostrým bodcem. A co se jeho ubližování pocestným týče, ze všeho nejvíc ho těší barvit si čapku v lidské krvi.“

„Hm.“ Studený zajíc najednou nechutnal tak dobře jako dřív.

„A nedá se mu v tom nějak zabránit?“

Starý kněz se krátce zasmál. „Jak bys to chtěl dokázat? Ani vojska se mu nedokážou postavit! Říká se, že předčítání Písma svatého nebo pohled na kříž by ho zastavilo - ale jak ho můžeš donutit, aby poslouchal nebo se díval?“

„Dobrá otázka.“ Rod se obrátil na otce Ala. „Máte nějaký nápad?“

„Jeden.“ Kněz přikývl. „Jestliže ho mohou náboženské symboly zastavit, silnější symbol by ho mohl zničit dotekem.“

Starý kněz pomalu kývnul hlavou. „Certes, otče - ale kde najdeš muže, který by se o to pokusil?“

„Táta to zkusí,“ pípl Geoff.

Starý kněz se rozchechtal, ale pak se jeho oči setkaly s Rodovými a okamžitě se smát přestal. Zbledl. „Ne, to neuděláš!“ Podíval se z Roda na otce Ala, pak na Gwen a ztuhl. Pak pomalu vstal a vydal se ke dveřím.

„Otče,“ řekl otec Al tiše, „budu potřebovat tvůj svatostánek.“

Starý kněz se zastavil.

Když se otočil, třásl se po celém těle. „To nemůžeš! Mše musí být odříkána nad kostmi svatých ve svatostánku! Jak bych bez něj mohl sloužit mši?“

„Do večera se vrátíme.“

„Tak do večera, co?“ Starý muž se vrátil a třesoucím se ukazovákem ukázal na otce Ala. „A vrátíte se vůbec? Rudá čapka se postavil celým vojskům; jak byste ho mohli přemoci vy dva?“

„Tři,“ řekla Gwen klidně. „I já mám jistá nadání, otče.“

„Vlastně je to rodinná záležitost,“ přidal se Rod. „Byl byste překvapen, co všechno moje děti dokážou.“

Starý kněz těkal pohledem z jednoho na druhého, jako by je považoval za blázny. „Vzpamatujte se, prosím vás! A tyhle ubohé děti - nevystavujte je takovému riziku!“

„Nemůžeme je vynechat, ani kdybychom chtěli,“ odpověděl Rod hořce.

„Zvítězíme, otče,“ řekla Gwen tiše. „Už jsme dokázali přimět *Crodh Mara*, aby porazil *Each Uisge*, a společně jsme rozprášili bojovníky vílího lorda!“

„Dokonce ani vílí lordi nejsou tak zlí jako Rudá čapka! *Oni* se nevyžívají ve vraždění a krveprolévání! Ne! Nechoďte tam! Ale když už musíte, neberte s sebou náš svatostánek!“

Otec Al si povzdechl a vytáhl z pod kutny svinutý pergamen. Rod na něm zahlédl sklady a usoudil, že než otec Al dorazil na Gramarye, býval v obálce. Terranský mnich řekl: „Doufal jsem, že se tomu budu moci vyhnout, ale... podívejte se na tento dopis, otče.“

Stařík se na něj vyděšeně podíval. Pak od něj váhavě vzal pergamen a rozvinul ho. Přečetl si, co na něm stálo, zalapal po dechu a zbledl. Nakonec ho třesoucíma se rukama zase svinul a zvedl hlavu. Oči se mu leskly. „To... to není možné! On... on je v Římě, na druhé straně světa! Jen zřídka mluví k nám z těchto zapomenutých krajů a i pak jen s arcibiskupy! Jak by to bylo možné... Aouu!“ Upustil pergamen a ukryl si tvář v dlaních. „Co jsem učinil? Jaký hřích mi leží na duši, že *on* píše *mně*?“

„Žádný hřích, otče, uklidni se!“ zvolal otec Al a poplácal staříka po rameni. „Vlastně pochybuji, že vůbec ví, že žiješ! Adresoval ten dopis tomu, kdo ho bude číst, komu se ho rozhodnu předložit, abych si vyžádal jeho pomoc.“

„Ano, ach, ano.“ Starý muž pozvedl strhanou tvář. „Ale proč mne potkalo takové neštěstí, že zrovna *já* mám být tím, od koho žádáš pomoc? Proč se to stalo zrovna *mně*? Běda, jistě jsem se nějak provinil ve své službě Bohu a jeho stádu!“

„Tvá pokora tě ctí,“ řekl otec Al jemně, ale pevně. „Ale o tvém ostrovtipu rozhodně nesvědčí. Žádám tě o pomoc jenom proto, že tvá

farnost leží nejbližší Gonkromovy věže, kde se já a moji přátelé musíme utkat s Rudou čapkou.“

Oči starého muže se pomalu zaostřily na otce Ala. Pak přikývl a jeho tvář opět ztvrdla. „Ano. Je to tak, jak říkáš.“ Narovnal se a vstal. „Co se dá dělat, musí-li to být - a já nepochybuji, že musí; nedokážu přechíst ten rukopis, ale viděl jsem obrázek jeho pečeti v knize.“

„A teď vidíš její otisk ve skutečnosti. Půjčíš nám tedy váš svatostánek, otče?“

„Ano, samozřejmě, že půjčím. Jestli si to přeje Jeho Svatost, pak se to musí stát. Pojd'te, dám vám ho.“

O několik minut později vyšli z kaple a otec Al měl pod paží svatostánek pečlivě zabalený v kusu látky.

„To nebylo moc čestné, že?“ zeptal se Rod.

Otec Al se na něj překvapeně podíval. „Proč ne? Dopis je přece pravý! Je to otisk skutečné papežské pečeti a podpis skutečného papeže!“

„Ano, ale ne *jeho* papeže.“

Otec Al se zamračil. „Jak to myslíte? Jan XXIV je papežem... Ach.“

„Ano,“ přikývl Rod. „V *našem* vesmíru.“

„Ale v tomhle vesmíru není?“

„Jak by mohl být?“

„Proč ne?“ Otec Al se na něj zářivě usmál. „Tahle planeta je velice podobná Teře z našeho vesmíru; souhvězdí jsou tatáž; zdejší jazyk je stejný jako naše renesanční angličtina. Proč by tady nemohl být i stejný papež?“

„Tomu ale opravdu nevěříte, že ne?“

Otec Al pokrčil rameny. „Považuji to za možnost. Ale ve skutečnosti na tom vlastně vůbec nezáleží. My katolíci věříme, že papež je mluvčím Boha, když mluví *jako* papež, ne jako on sám - *ex cathedra*, jak tomu říkáme.“

Rod na okamžik ztuhl, jako kdyby spolkl pravítko, oči křečovitě zavřené. Pak napočítal do deseti a řekl velice klidně: „Otče - nepřipadá vám ten názor poněkud středověký?“

„Zkusil jste se v poslední době rozhlédnout se kolem sebe?“

„Laciná odpověď, otče.“ Rod ho provrtal svým pohledem. „Náš vesmír není středověký - ale vaše víra ano.“

„Ne tak docela,“ odpověděl otec Al vážně. „Duchovní víra skutečně nemůže být dokázána nebo vyvrácena fyzikou nebo chemií o nic víc, než může teologie vydedukovat vzorec polymeru. Je založena na tom, v co lidé věří - a my věříme, že Kristus dal Petrovi moc hovořit za Něj, když řekl prvnímu biskupovi římsko-katolické církve: 'Dávám ti klíč od království nebeského. Co tady na zemi spojíš, bude spojeno i v nebi; co rozdělíš na zemi, bude rozděleno v nebi.' Věříme také, že Petrův 'klíč' dědí jeho následníci až po současného papeže.“

„Velice zajímavé, ale nechápu...“ Rod strnul a vytřeštil oči. „Ale ne! Nechcete snad říct, že...“

„Proč ne?“ usmál se otec Al. „Myslíte si, že pro různé vesmíry existují různí bohové? Nemohu to samozřejmě dokázat fyzikálními důkazy, ale věřím v Boha, který existuje všude a stvořil vše - jediného Boha, který vytvořil všechny vesmíry. Všiml jsem si, že místní lidé jsou křesťané - vlastně římský katolík, dalo by se říct. Tudíž existuje-li jediný Bůh pro *všechny* vesmíry a mluví prostřednictvím papeže, bude papež v tomto vesmíru dávat stejné odpovědi na jemu položené otázky, jako ten v našem vesmíru.“

„Takže váš dopis říká, že papež z *tohoto* vesmíru žádá toho starého kněze, aby vám poskytl pomoc.“ Rod si otce Ala změřil pochybovačným pohledem. „Nepřipadá vám, že tahle teorie trochu pokulhává, otče?“

„Samozřejmě,“ odpověděl otec Al s odzbrojujícím úsměvem. „Protože když můj papež psal tento dopis, nemluvil *ex cathedra*; mluvil jako Jan XXIV., ne jako papež. Přesto věřím, že zdejší křesťané věří přibližně témuž jako křesťané v našem vesmíru, takže nepochybuji, že by i zdejší papež chtěl, abych ten svatostánek dostal.“ Zamračil se a podíval se na oblohu.

„Trochu složitě, že?“ Pak se jeho obličej rozjasnil. „Až se vrátíme, předhodím ten problém jezuitům. Teď bychom se mohli zase vrátit k naší záležitosti, co říkáte?“

Kapitola 21

Gwen přivedla své koště na přistání na skalní lavici sto yardů od věže, a pomalu dosedla. Rod a otec Al sesedli právě ve chvíli, kdy se vedle nich zhmotnili Magnus a Geoff.

„Co vy dva tady děláte?“ zeptal se Rod. „Okamžitě se vraťte zpátky na útes!“

„Ale tati! Opravdu *musíme*?“

„Ano, musíte! Chci, abyste se dívali z bezpečné vzdálenosti připraveni teleportovat mne odsud pryč, kdyby to vypadalo hodně ošklivě. A kde je Elidor?“

Magnusovy oči se rozšířily; pak se mu v obličejí objevil provinilý výraz. „Ehm - nechali jsme ho nahoře na útesu.“

„Hm!“ Rod vážně potřásl hlavou. „A co zabrání větévníkům, aby se ho znovu zmocnili? Už ať jste zpátky - a rychle!“

„Ano, ta...“ Zmizeli, než stačili dopovědět poslední slabiku.

„A pro tebe to platilo také,“ Rod blýskl očima na maličkou čarodějnici, která se před ním vznášela na neuměle vyrobeném koštěti. „Drž se zpátky, Cordelie! Ale buď připravená pomoci mamince vrhnout nějaký ten balvan, kdyby to bylo třeba!“

„No *dobře*, tati!“ odsekla Cordelie nadurděně a rozletěla se na koštěti zpátky k horám.

„Ty také, drahá.“ Rod vzal Gwen za ruku. „Leť!“

„Už letím.“ V očích se jí zaleskly slzy. „Buď na sebe opatrný.“

„Budu,“ slíbil jí Rod. „A ty na mne také trochu dohlédni, ano?“ A objal ji.

Otec Al se odvrátil a několik příštích minut se věnoval studiu místní geologie.

Po chvíli se Rod se šťastným povzdechnutím obrátil. Vzduch za ním zasvištěl a Gwen se rozletěla zpátky k horám.

„Vyskytují se tu některé velice zajímavé geologické vrstvy,“ poznamenal otec Al a ukázal na skalní stěnu před sebou. „Řekl bych, že tohle bylo před několika miliony let mořské dno.“

„Určitě ano - a díky za pochopení, otče. Tak pojďme, podíváme se na tu obludu.“

Zatímco kráčeli po skalní lavici, Rod řekl: „Byl bych rád, kdybychom si celou věc ještě jednou ujasnili. Já půjdu první a zaměstnám jeho pozornost; pak, zatímco bude mít co dělat se mnou, se k němu přikradete zezadu a praštíte ho do hlavy tím svatostánkem.“

„Myslím, že dotek plně postačí,“ opáčil otec Al. „Co mám dělat, jestli vás shodí ze skály a pořád ještě bude mít dost času, aby se otočil a praštil mě?“

„Nosíte u sebe krucifix, otče?“

„Obyčejně ne; ale je to dobrý nápad.“ Otec Al vytáhl růženec a natáhl si ho na krk. „Tak! Krucifix mne ochrání - protože se na mne nebude moci podívat, aniž by se současně nepodíval i na něj.“

„Správně,“ přikývl Rod.

„A jelikož mám ochranu, měl bych jít první já.“

Rod strnul.

„Musíte připustit, že je to mnohem logičtější.“

Rod si povzdechl. „Co se dá dělat, proti logice jsem nikdy nebyl moc silný. No dobře, otče, vyhrál jste. Půjďte do jámy lvové první - ale já půjdu hned za vámi.“

„Jako Daniel,“ poznamenal otec Al, když znovu vykročili. „Zajímalo by mě - je vaše duše ve stejně dobrém stavu, jako byla jeho?“

Rod několik příštích kroků mlčel. Pak připustil: „Byl jsem vychován jako římský katolík...“

„A kdy jste byl naposledy u svatého přijímání?“

Rod si povzdechl. „O své svatbě, otče - před devíti lety. Máte asi pravdu - jestli jdeme ke lvovi, měl bych se na to připravit. Dejte mi pár minut, abych zpytoval svědomí.“

A tak šli za Rudou čapkou a po cestě si tiše mumlali.

„*Ego te absolvo*“ řekl otec Al nakonec a rukou udělal ve vzduchu znamení kříže. „Myslím, že teď jsi připraven setkat se se svým Stvořitelem.“

Zahnuili za roh a před nimi se tyčila věž.

Skalní římsa kolem věže byla pokryta lidskými kostmi a několika vybělenými lebkami. Teprve teď Rodovi došla vážnost celé situace

a zaplavila ho vlna ochromujícího strachu. Zastavil a počkal, až pomine. Nejvyšší vlna zmizela a zanechala po sobě starý známý svíravý pocit kolem žaludku a slabost v kolenou; ale s tím už si dokázal poradit. Podíval se na otce Ala; zdálo se, že kněz má stejný pocit. Byl bledý, ale rty měl odhodlaně sevřené. Vybalil svatostánek a pozvedl ho oběma rukama. „Jsme tedy připraveni?... Dobře. Vzhůru do Údolí smrti.“ A než mohl Rod něco říct, vyrazil vpřed, propěvuje:

„Ten kdo jámu kopá, tomu hrozí pád.
A toho, kdo prorazí zeď, může kousnout had!
Kdo pracuje s kameny, může být jimi rozdrcen,
a kdo seká dřevo, na toho může spadnout kmen!
Jestli se železný nástroj ztupí,
ačkoliv dříve ostrý byl,
Je třeba zvýšit úsilí;
ale zručný řemeslník vždy dosáhne svůj cíl!“

Vtom se na něj s řevem vrhl Rudá čapka.

Vyrazil z věže, pokrytý vrstvou špíny a šílený nenávisť a samotou - asi pět stop vysoký, v ramenech široký jako sud, umaštěné, šedivé vlasy mu vlály kolem ramen, velké oči mu plály krvelačností. Jeho halena a nohavice byly prosáklé mastnotou a špínou, jeho železné boty zvonily na kameni a drtily rozházené kosti. V ruce zatočil špičatou holí jako sekerou a pak její rezavý konec namířil na kněze.

A potom Rudá čapka uviděl svatostánek a strnul. Na okamžik stáli oba jako ztuhlí, pak kněz pozvedl svatostánek jako štít a obluda na něj nenávisťně poulila oči. Rod vytáhl meč a dal se do běhu. Otec Al začal znovu propěvovat:

„...živý pes je lepší
než mrtvý lev. Proto...“

Rudá čapka zařval a rozehnal se svou holí.

Její konec zasáhl otce Ala do boku. Úder ho vymrštil do vzduchu, až dopadl o deset stop dál a svatostánek mu vypadl z rukou. Rudá

čapka popadl menší balvan a s řevem jím mrštil na svatostánek. V poslední sekundě se však balvan stočil stranou a jen o vlas minul hlavu otce Ala.

Pak Rod skočil vpřed a zařval: „Hej, vy staré kosti, teď slyšte slova svého Pána!... Slyšel jsem hluk; bylo to chřestění, jak se kosti znovu spojovaly...“ a v plné rychlosti vrazil Rudé čapce do břicha. Meč narazil do obludy s pronikavým zazvoněním a zpětný náraz Rodovi div nevykloubil ruku. Jeho protivník měl tělo z kamene!

Rudá čapka se zachechtal a srazil Roda úderem hřbetu ruky k zemi. Rodovým bokem projela ostrá bolest a skály a věž se mu zatočily před očima. Vrávoravě vstal a naskytl se mu detailní pohled na skalní stěnu, ubíhající před ním nahoru. Uvědomil si, že klouže po skále dolů, a rychle se obrátil, aby se zachytil na skalní římsě. Měl právě tak čas zahlédnout dvě malé postavičky, které se objevily vedle Rudé čapky a začaly mu bodat do nohou svými malými meči. „Ne, chlapci!“ pokusil se vykřiknout, „Vraťte se k matce!“ ale znělo to spíš jako žabí zaskřehotání. Neslyšel pořádně ani sám sebe; Rudá čapka pořád řval, jak natahoval své pařáty po dětech...

Do temene hlavy ho udeřil balvan.

Rudá čapka se obrátil, klopýtl přes Magnuse a natáhl se jak dlouhý tak široký. Začaly ho bombardovat úlomky skal; pak, zrovna když se pokusil zvednout na rukou a kolenou, mu na záda dopadl velký balvan a srazil ho zpátky k zemi.

Magnus s Geoffem se rozběhli, aby ho dorazili.

Roda zachvátila panika a s vypětím všech sil se znovu postavil na nohy, které ho bolely jako by stál v ohni. Musí dostat své chlapce odsud! Klopýtavě se blížil k Rudé čapce, jenž ze sebe setřásl kamení a převalil se právě včas, aby hoši zakopli o jeho nohy. Zlomyslně se zachechtal a ohnal se po nich, pak se ale náhle postavil a zvedl balvan. Plynule pokračuje v započatém pohybu mrštil balvanem k vrcholku hory.

Ten parchant! Kdyby zasáhl Gwen nebo Cordelii... Roda zaplavila vlna slepé zuřivosti, která skoro jako by vycházela odněkud mimo něj, a celá se soustředila na obludu, která si troufala ohrožovat *jeho* dítě! Vrazil Rudé čapce zezadu do kolen a ramenem mu projela palčivá bolest; pak mu na záda dopadla menší hora. Jakoby v

mrákotách uslyšel Magnusovo zavytí a uviděl, jak se otec Al zvedá na rukou a na kolenou a natahuje se k Rudé čapce, který ležel Rodovi na zádech. V knězově ruce se objevil svatostánek a dotkl se netvorova čela. Rudá čapka zavyl, jeho tělo se prohnulo v agónii –

A zmizel.

Rod nevěřícně zíral.

Pak celý svět před jeho očima potemněl; hvězdy se rozvířily, celé roje hvězd, a pak už byla jen tma...

„...tři zlomená žebra. To krvácení z nosu už přestalo? Pak ta krev, co mu teče z úst.“

„Ach, otče Ale! Jeho plíce...?“

„Proražené? Nejspíš...“

Hlasy se rozplynuly a pak je zase uslyšel, „...zlomené rameno a klíční kost. Jak...“ Ozval se burácivý zvuk podobný příboji, pak utichl, „...znovu na nohy?“

„Má zlomená záda?“

„Ne, ale myslím, že má naštíplou páteř.“

Rod pocítil lítost s tím ubožákem, o kterém mluvili. Kdo to asi je? pomyslel si.

Pak dostal nápad: podívej se. Prostě otevři oči a podívej se.

Kdo to tak strašně křičí?

Potíž byla v tom, že měl na každém víčku pytel písku. A bolest, ta příšerná bolest pronikala celým jeho tělem! Ale mohl to dokázat; dokázal už těžší věci. Právě přece bojoval s obrem, ne? Pět stop vysokým obrem...

„Prosím tě, Magnusi, utři si slzy a uklidni svou sestru a bratra! Elidore, nemohl bys mu pomoci s Geoffem? Musím teď pracovat!“

Jeho rameno sežehla agónie. Oči se mu náhle otevřely a on zařval jako dobytče, kterému vypálili ohnivý cejch.

Půvabná tvář lemovaná plamennými vlasy se nad ním sklonila. „On žije! Manželi! Slyšíš mě?“

Z hloubi vědomí vyplavalo pochopení: Gwen se pokoušela spravit mu telekineticky rameno. „Přestaň... prosím... Bolí...“

„Bude to chvíli trvat.“ Odhodlaně sevřela rty. „Ale musí se to udělat. Ach, Rode! Tak mnoho ran...“

„Tak to nepůjde; je jich příliš mnoho a trvalo by to příliš dlouho.“ Před očima se mu objevil obličej otce Ala a Gwenin se někam ztratil. „Velký čaroději! Slyš mě! Přej si, jako sis ještě nikdy předtím nepřál! Přej si celou svou myslí, celou svou bytostí, aby bylo tvé tělo znovu v pořádku, úplně vyléčené, jako bylo dřív!“

„Přeji si,“ zachroptěl Rod. Teď, když se o tom kněz zmínil, mu to připadalo docela přirozené! Ach, jak si přál! Jestli existuje něco, co může zastavit tu bolest, ať se to stane! Horečnatě si přál dokonalé uzdravení, nezraněné tělo, aby se jeho rány zacelily a nikdy se nevracely...!

A pak se znovu objevil ten pomocný duch, vklouzl dovnitř a zaplavil celé jeho tělo, laskavý, konejšící, uzdravující, absorbující rány...

Potom byl zase pryč - a bolest také.

Rod nevěřícně vytřeštil oči.

Pak pomalu zvedl hlavu a pohlédl na své tělo. Bylo pokryto krví a jeho šaty byly roztrhány na kusy - ale krev už zasychala a žádná nová nikde netekla. A cítil se docela dobře. Vlastně se cítil báječně!

„Ehm... Gwen...“

„Ano, můj manželi.“ Byla u něj a chovala jeho hlavu ve svém náručí.

„Jen tak pro jistotu se raději ještě nebudu moc hýbat. Zkontroluj mi to rameno, ano?“

Cítil její prsty - byl to docela příjemný pocit. Vlastně víc než jen docela příjemný...

„Je v pořádku, Rode.“ V jejím hlase zaslechl údiv.

Ulehčeně si oddech a uvolnil se v jejím objetí. „Díky Bohu za to! Měl jsem ještě nějaká zranění?“

„Několik ano,“ připustil otec Al.

Děti zmlkly.

„Prověř to, ano? Nerad bych se hýbal, aby to zase nezačalo bolet.“

„Ano, můj manželi.“ Cítil, jak její prsty ohmatávají jeho bok, jeho klíční kost, jeho nos, obracejí ho, aby zkontrolovaly jeho záda.

„Jsi v pořádku, manželi.“ Údiv v jejím hlase ustoupil radosti. „Ach, ty ses uzdravil!“

„Výborně, takže zpátky do práce.“ Posadil se a přivinul ji k sobě. Přitiskla se k němu, jako by byl skaliskem v příboji a rozvzlykala se. „Ale no tak - no tak, lásko,“ šeptal jí. „Už jsem v pořádku. Tak buď hodná holčička a neplakej... opravdu jsem už v pořádku - až děti usnou, najdeme si stoh slámy a já ti to dokážu.“

Usmála se na něj a zamrkala skrze slzy. „Dobře - pokud jsem ještě měla nějaké pochyby, teď už je nemám. Jsi zdravý.“

„Tati!“ vykřikly tři dětské hlasy současně a jeho ratolesti ho zavalily.

Jen s vypětím všech sil se mu podařilo postavit se na nohy. Objal je a přitiskl všechny k sobě. „No tak, děti, netrapte se. Táta prožil několik ošklivých chvil, ale už je to pryč... Gwen, dej pozor na Elidora, ano? Nechceme ho přece zase ztratit... No tak, nechte toho, jsem v pořádku!“

„Ano,“ vydechla Gwen a v očích se jí zalesklo. „Otec Al tě vyléčil.“

„Ne - on se vyléčil sám,“ namítl kněz. „Já mu jen řekl, co má udělat.“

Rod ztuhl.

Pak něžně zahnal děti z dohledu. „Chcete říct, že já mám zásluhu na tom zázračném uzdravení?“

„No...“ Otec Al rozhodil ruce. „Už jsme se domluvili na tom, že co si přejete, se plní...“

„Ano, to je pravda,“ přisvědčil Rod. „Jste už připraven vyřknout hypotézu, otče?“

„Ne-e-e-e,“ kněz našpulil rty. „Ale *blížím* se...“

„Vy a můj robot,“ povzdechl si Rod a vstal. „Ten také nikdy nepříjde s hypotézou, dokud nemá dost podkladů. Hej, už ani necítím bolest z těch včerejších vilích štípanců!“

„Zajímavé,“ vydechl otec Al. „Máte nějaké staré jizvy?“

„Hm - to je těžké.“ Rod se podíval na Gwen. „Zkontrolujeme to v noci, ano, drahá?“

Gwen se zarděla a vysvětlila knězi: „Některé z nich má na místě, kam si sám nevidí.“

„Vždycky jsem byl všemi deseti pro dobré křesťanské manželství,“ přikývl otec Al. „Tak! Pokud už jsme všechny naléhavé

otázky vyřešili, mohli bychom se vrátit do kaple? Mám tu ten svatostánek...”

„Jistě. Nevidím důvod, proč bychom se tu měli zdržovat.“ Rod se rozhlédl kolem a zamračil se. „Hej! Co to děláš, Magnusi?“

„Sbírám zbytky.“ Chlapec se narovnal a ukázal dlouhý ostrý zub. „Mohu si ho nechat jako trofej, tati?“

„Co - ta obluda tu nechala zub?“ Rod se oťrásl. „Proč chceš vzpomínku na *něj*, synku?“

„Já nevím, tati.“ Magnusova brada se trochu vysunula. „Vím jen, že se mi to zdá být moudré.“

Rod se zamračil ještě víc. Pak řekl: „No, už jsem si všiml, že tvoje předtuchy není dobré brát na lehkou váhu. No dobře, nech si ho - ale dobře ho zabal a při první příležitosti ho nalož do lihu.“

„Ano, tati.“ Magnus se rozzářil a vytáhl z váčku u pasu kus hadru.

Kdysi to *býval* kapesník. Rod se obrátil ke Gwen. „Připravena vyrazit, drahá?“

„Ano.“ Zvedla koště.

„Já také.“ Otec Al si strčil zabalený svatostánek pod paži. Pak se zadíval na věž. „Čí vojsko se tu teď asi usídlí - vévody Foidina, nebo lorda Kerna?“

„To, které se sem dostane rychleji!“ Rod se odvrátil. „Po pravdě řečeno, otče, teď bych si ze všeho nejvíc přál, aby se ta zatracená věž proměnila v hromadu kamení.“ Ostře se podíval na Magnuse, jehož obličej se náhle rozzářil v radostné předtuše. „Opovaž se!“

Na zadní dveře kostela zabušili, právě když se slunce chýlilo k západu. Rod se rozhlédl po vísce a zamračil se: „Je tu trochu moc ticho, nezdá se vám?“

„Je čas na večeri,“ nadhodila Gwen.

„No, když se to vezme kolem a kolem, je to trochu zvláštní den.“ Otec Al zaklepal na dveře 'fary'. „Náš dobrý kněz nám to jistě všechno vysvětlí.“

Dveře se pootevřely a objevilo se v nich oko a kousek vousu. „Ty žiješ?“

„Byly snad o tom nějaké pochybnosti?“ Otec Al se usmál a vytáhl svatostánek. „Měli jsme svaté na své straně!“

Starý kněz relikvii opatrně vzal, stále jako by nevěřil svým očím. „A co Rudá čapka. Je mrtev?“

„Každopádně zmizel.“ Rod se usmál. „Nemyslím, že se ještě někdy vrátí.“

„Ne, pokud byl zapuzen, už se nevrátí; tak je psáno!“ Starý kněz si zhluboka vydechl. „Slyšeli jsme v horách burácení hromu, a tak jsme se schovali. Já a půl farnosti jsme tady a modlíme se k nebi za váš bezpečný návrat.“

„Výborně, to vysvětluje mé rychlé uzdravení.“ Rod si vyměnil pohled s otcem Alem. „Měl jsem posilu.“

„Velice intenzivní mentální pole, ze kterého bylo možno čerpat energii?“ Kněz našpulil rty. „Možná...“

„Víš vůbec, co jsi dokázal?“ zvolal starý kněz. „Karavany se zase budou moci vydat na cestu - celé armády! Nikdo se tam neodvážil dobrých deset let, od té doby, co se o to pokusila královská armáda a neuspěla!“

Rod vytřeštil oči. Pak prstem několikrát ukázal směrem k horám a z hrdla se mu vydral klokotavý zvuk.

„Mylorde?“ zeptal se starý kněz starostlivě.

„Chceš snad říct...“ Rod konečně ovládl svůj hlas. „Chceš říct, že to byl ten netvor, který bránil lordu Kernovi vrátit se ze severozápadu?“

„Ano,“ přisvědčil starý kněz, „to je přece jasné.“

Rod pevně zaťal pěsti, aby potlačil třesavku, a pak stiskl zuby, aby jimi přestal jektat.

Starý kněz pobaveně zamrkal a pak se obrátil na otce Ala. „Já mu to zapomněl říct?“

„Ach ne, to je v pořádku, opravdu!“ namítl Rod. „Jsem opravdu rád, že jsem to nevěděl *předtím*, než jsme se tam vypravili...“

Kapitola 22

Na noc se utábořili u horského potůčku. Když snědli posledního pstruha, pohřbili jeho kosti a děti i otec Al usnuli, zabalení do příkrývek, které jim poskytli šťastní vesničané, Gwen vzhlédla od ohně k Rodovi. „Teď nás vedeš na severozápad, manželi.“

Rod pokrčil rameny. „Proč ne? Nějak se mi zdá, že bychom tam měli jít - a k lordu Kernovi se přece snažíme dostat už od začátku. Ačkoliv sám nevím proč,“ dodal po chvíli. „Stačilo by zůstat sedět na zadku a počkat, až přijde on sem.“

„Samozřejmě. Pravděpodobně se vydá průsmykem s celou svou armádou, aby zbavil moci vévodu Foidina.“ Podívala se na spící děti. „Mělo by tu s nimi být ještě jedno, manželi.“

„To by mělo.“ Rod pocítil náhlý příval stesku po svém nejmladším. „Ale nezapomeň, drahá - tam, kde je, je v bezpečí...“

„Tím si nejsem tak jista, jestliže král a opat ženou zemi do občanské války.“ Její pohled se rozostřil; náhle ztuhla. „Zase slyším jeho myšlenky!“

„Čí? Gregoryho?“

„Ano.“ Stiskla Rodovu ruku a zahleděla se do prázdna. „Ano, to je jeho mysl. Ach, moje děťátko...! Zdá se že je živé a daří se mu dobře. Buď klidný, můj drahoušku, tvoje maminka a tatínek se k tobě vrátí stejně jistě, jako že po nás toužíš!... Dotek jeho mysli je teď silnější, můj manželi.“

Silnější? Rod se zamračil. Proč by měl být? Jejich dva vesmíry se přece nemohly přiblížit!

„A Fess - slyším jeho slova!“ Gwen se zamračila, soustředila se. „Pořád jim ještě nedokážu docela porozumět. Říká něco o doktoru McAranovi a jeho podivuhodném stroji... a Koruně a Církvi; jižní baroni prohlásili, že nemohou v dobrém svědomí bojovat proti Svaté matce církvi... severní baroni poslali své rytíře a many Tuanovi... a opat svolal všechny šlechtice a vyzval je, aby se zbraní v ruce

vytáhli proti tyranovi který si dovoluje vyhrožovat Svaté matce církvi!“

Rod zaúpěl. „Docela určitě dojde k občanské válce! Samozřejmě, jižní lordi vidí svou velkou příležitost zrušit svou přísahu Tuanovi s jistým morálním ospravedlněním a aniž by ztratili podporu svého lidu!“

„Ale zatím ještě neprohlásili své spojenectví opatovi ani svůj odpor Koruně,“ namítla Gwen s nadějí v hlase.

„Jen proto, že opat sám začal svolávat vojska! Dej na má slova, Gwen - v tomhle mají prsty agenti z budoucnosti. Někdo si s opatem musel promluvit - proč jinak by anuloval svou dohodu s Tuanem, ještě než se vrátil zpátky do kláštera? Jeden z jeho doprovodu je totalitní agent a ten ho cestou přemluvil! Totalistům by se líbilo, kdyby se vlády nad zemí ujala církev; středověká teokracie má velice blízko k policejnímu státu - stačí přidat trochu moderní technologie! A anarchisté patrně zase radí lordům - hodilo by se jim, aby baroni bojovali pod korouhvemi církve tak dlouho, až by zničili monarchii, pak se pustili do šarvátek mezi sebou a země tak upadla do vojenské diktatury typu šogunátů!“ Udeřil pěstí do dlaně. „Zatraceně! A já tady trčím a nic s tím nemohu dělat!“

„Myslím, že je to součást jejich plánů,“ zamumlala Gwen.

„Na to si klidně můžeš vsadit! A uprostřed toho všeho je *moje* dítě!“

„Upokoj se, můj manželi,“ konejšila ho Gwen. „Ještě dnes v noci se dostaneme k lordu Kernovi a ten nás vrátí zpět do našeho světa a času, o tom nepochybuji! Potom dáme všechno do pořádku.“

„Důvěřuješ mi víc než já sám,“ zabručel Rod - ale trochu se přece jen uklidnil. „Možná, že máš přece jenom pravdu. Dobře, zlato - 'promluv' si s naším děťátkem, uklidni ho, řekni mu, že jsme stále s ním přinejmenším v duchu - a naše těla se připojí hned, jak to půjde.“

„Dobře,“ zašeptala a opřela se o jeho záda; její pohled strnul. Seděl tak klidně, jak jen mohl, díval se do vody a jeho mysl se zmítala v divokém víru starostí o svého maličkého synka, hrozby nastávající války a horečného přemýšlení, jak jí zabránit. Probral tučet rozličných plánů spočívajících v odeslání nejružnějších vzkazů Fessovi prostřednictvím Gweniny telepatie - ale žádný nebyl ten pravý. Kdyby

tam mohl být osobně, se svým statutem Velkého čaroděje a architekta předchozích vítězství Koruny nad barony, lůzou i vnějším nepřítelem, mohl by zvrátit rovnováhu; jeho by poslouchaly obě strany a určitě by dospěli k nějakému konsensu. Jenže při tom byla jeho osobní přítomnost nezbytná; těžko mohl tahat za provázky, když se nedokázal dostat k loutkám na jevišti.

Ale zatímco přemýšlel, adrenalin v jeho krvi se pomalu vstřebal; to a 'boční vyzařování' Gweniných konejšivých myšlenek ke Gregorymu ho docela uklidnilo. Pak se podíval na své spící děti a zaplavil ho teplý pocit bezpečí uprostřed kruhu své rodiny. Objal Gwen rukou a opřel si tvář o její hlavu.

„Slábne to,“ zamumlala. „Myslím však, že se mi ho podařilo uklidnit.“

„Mne také. Zdá se, že máš na nás muže podivuhodný vliv.“

Gwen se usmála. „Myslela jsem, že to na tebe působilo už v době, kdy ses rozhodl opustit na noc vesnici.“

Rod se zmačkal. „Proč?“

„Protože jsme mohli přespát i tam - a možná získat komůrku sami pro sebe.“ Dlouze se na něj zadívala a oči přitom měla veliké; Rod cítil, že je jimi přitahován stále blíž a blíž... Podvolil se k tomu, ale jen co dosáhl jejích rtů. Byl to velice dlouhý a velice uspokojující polibek.

Bohužel, působil i velice stimulativně.

S povzdechem se zase odtáhl. „Co se dá dělat, až najdeme lorda Kerna, možná pro nás bude mít volný pokoj - jen pro nás dva.“

„Ano.“ Smutně se usmála. „Do té doby musíme být trpěliví.“ Pustila ho a ulehla, zavinula se do své přikrývky. „Dobrou noc, manželé - a probud' mě, až tě začne zmáhat spánek.“

Raději by ji probudil z jiného důvodu, ale řekl jen: „Probudím. Dobrou noc, lásko,“ a pohlídl ji po vlasech. Spokojeně se usmála a zapředla, pak začala pravidelně oddechnout.

Celá noc byla klidná. Rod seděl vedle zkomírajícího ohně, pozoroval les a přemýšlel. Když vyšel měsíc, probudil otce Ala a sám se zavinul do přikrývky.

Vzápětí ho zase probudilo menší zemětřesení. Ospale vzhlédl, rozmrzelý - vždyť sotva usnul...

„Lorde Gallowglassi, máme společnost,“ oznámil mu otec Al, „a přeje si to mluvit s tebou.“

„To?“ Rod se vymotal z příkrývky.

„Ano; když mě to vidělo, potopilo se to zpátky pod vodu; stěží to stačilo zavolat 'čaroděje'.“

„Vůbec by mi nevadilo, kdyby nás v noci rušili trochu méně.“ Rod se zadíval k východu. „Hm. Ona už vlastně noc ani není, že. No dobře, co se dá dělat.“ Vstal, došel k vodě a zavolal: „Mluví k tobě čaroděj!“

Ozvalo se žbluňknutí a zašplouchání, a z vody se objevila velká kulatá a zelená hlava s párem masivních ramen, na hlavě seděl červený klobouček (i s pérem!). Celé to bylo pokryto šupinami, nos to mělo dlouhý, špičatý a na špičce červený; malá prasečí očka. Zvedlo to ruce s plovacími blánami a zašklebilo se to. „Dobré ráno ti přeji, čaroději!“

Rod si protřel oči a zatřásl hlavou, pak se na to podíval znovu: „Ehm - dobré ráno.“

„Ano, jsem skutečný.“ Vodní muž se zašklebil, „Ještě jsi neviděl mořského vodníka?“

„Bojím se, že ne - ale jsem na to docela dobře připraven. Ehm - nepřipadá ti ta říčka trochu omezující?“

„Ano, ale musím tam, kam musím. Poslali mne se vzkazem pro tebe.“

„Jakým vzkazem?“

„Vzkazem od Rudé čapky, kterého jsi vyhnal z Gonkromovy věže.“

Rod se otřásl. „Vůbec mě nezajímá, kde ta stvůra teď je, děkuji pěkně!“

„Pak tě možná bude zajímat, kde ještě před chvílí byla - nebo to alespoň říkala velkovévodkyně.“ Vodník na něj upřel své vypoulené oči. „Chlapík se objevil jen tak odnikud, srazil strážu a ukradl roční dítě.“

Rod vytřeštil oči.

Gwen se převalila a ospale se posadila. „Co se děje, manželí?“ Pak uviděla vodníka a její oči se rozšířily.

Vodník zahlédl ji a na obličeji se mu objevil chlípný úsměv.

„Dobré ráno,“ řekla Gwen zdvořile.

„Doufám, že dobré zůstane,“ poznamenal Rod a významně položil ruku na jálec své dýky.

Vodník pozvedl obě šupinaté ruce a poklonil se. „Mne se bát nemusíš. Nic si nepřeju tak, jako se vrátit. Chci jen vyřídit svůj vzkaz a hned zase poplavu.“

„Jaký vzkaz?“ Gwen se zamračila na Roda.

„Zdá se, že se Rudá čapka chce pomstít,“ řekl Rod pomalu. „Ukradl dítě a zmizel.“

Gwen zalapala po dechu.

„Já vím,“ řekl Rod zachmuřeně, „ale musíme se vrátit domů; už jsme hraním na milosrdné Samaritány ztratili dost času. Chci říct, opravdu s rodiči toho dítěte cítím, ale...“ Zachytil Gwenin pohled a sklopil oči.

„Styď se,“ řekla mu přísně. „Kdybychom Rudou čapku nevyhnali, bylo by to dítě v bezpečí.“ Obrátila se na vodníka. „Kdo tě poslal?“

„Velkovévodkyně.“

„Pak jí řekni, že Rudou čapku najdeme a dítě osvobodíme.“

Vodník se tázavě podíval na Roda.

„No dobře, dobře!“ Rod rozhodil ruce. „Poznám, kdy jsem prohrál v souboji se svým svědomím nebo s tebou! Vlastně v tom ani tak moc velký rozdíl není... Dobře, monsieur. Uděláme to. Jak znám velkovévodkyni, určitě má všechny potřebné informace pěkně pohromadě. Čí je to dítě?“

„Čí? Lorda Kerna, samozřejmě!“

Rod a Gwen si vyměnili překvapené pohledy.

Pak Rod řekl pomalu: „Ví o tom vévoda Foidin?“

„Ano. Jeho vojsko se rozjelo, aby to dítě získali - ačkoliv znají pověst Rudé čapky, a tak pochybuji, že skutečně jedou, jak nejrychleji umí.“

„Ani se jim nedivím,“ odtušil Rod zachmuřeně. „Ale *pokud* by uspěli, měl by Foidin to nejlepší rukojmí, jaké by si mohl přát. Mohl by lorda Kerna donutit, aby se vzdal. Kdo řekl Foidinovi o tom únosu?“

„Earl Theofrin, který to pravděpodobně zjistil z vidoucího křišťálu.“

„Theofrin?“ Rod se zamračil. „Proč tak najednou pomáhá vévodovi?“

„Kvůli nepřátelství, které chová k tobě.“ Vodník se zašklebil.

Rod chvíli mlčky civěl a pokoušel se uspořádat si myšlenky. Pak vstal. „V pořádku. Položím ti obligátní otázku: Jak to, že se Foidin dozvěděl od Theofrina o únosu, ublíží *mně*?“

Vodník rozhodil ruce. „To nevím, pane.“

„Je to past, můj manželi,“ řekla Gwen tiše.

Rod přikývl. „Určitě si představují, že se vydáme dítěti na pomoc - a v tom mají pravdu. Pak přijde vojsko a zajme dítě s *námi*. Dobře, myslím, že jim připravíme malé překvapení.“

„Ale hádáš správně?“

„To zjistíme, až tam dorazíme.“ Rod si připjal opasek s mečem. „Pokud po mém příjezdu uvidíme boj, mýlil jsem se - ale to bych se opravdu divil. Říkala velkovévodkyně, kde se Rudá čapka skrývá?“

„Ano,“ přikývl vodník. „Našel si novou věž, v Dun Kap Weir.“

* * *

„Tamhle.“ Elidor ukázal na polozbořenou věž na kopci uprostřed rozlehlé pláně. „To je Dun Kap Weir. Před mnoha lety tam došlo ke zlým činům.“

„Samozřejmě.“ Rod se ironicky usmál. „Jaké jiné doupě by si Rudá čapka vybral? Moc mne netěší, že se budeme muset vrátit zpátky na východ, do vévodovy země.“

„O jeho vojsku už víme,“ připomněla mu Gwen. „Hled'! Tamhle je!“

Rod se podíval přes její rameno a uviděl bitvu zuřící před věží. Tucet pěších vojáků zuřivě bojovalo, křičelo a jejich kopí se leskla na slunci. Ze všeho toho rámusu se ozýval divoký řev.

„Myslel jsem, že si na nás chtějí počíhat,“ zabručel Rod.

Náhle dva z vojáků vyletěli do vzduchu. Dopadli o dvacet stop níž a zůstali ležet nehybně mezi těly svých předchůdců.

„To je bojovník!“ Rod obdivně potřásl hlavou. „Sám proti třiceti vojákům! Škoda, že je na nesprávné straně...“

„Nemysli si, že ho změníš,“ poznamenala Gwen pochmurně.

Pět dalších bojovníků vyletělo do vzduchu. Ostatní se stáhli a vytvořili volný půlkruh; na okamžik zůstal obr stát sám proti vojákům.

Pak zatočil svou holí nad hlavou a s řevem na ně zaútočil. Zaječeli strachy a rozprchli se. Rudá čapka je pronásledoval po úbočí kopce, pak se zastavil a těžce oddychoval, pozoruje, jak klopýtají o své padlé druhy, padají, zase se zvedají a uhánějí přes louku k blízkému lesu.

Rudá čapka pohodil hlavou a obrátil se zpátky k věži.

„Co uděláme teď?“ zeptal se otec Al.

„Nechte to na mně,“ řekl Magnus a zmizel.

„Magnusi - NE!“ zařvali Rod a Gwen jednohlasně a naskočili na koště.

Rudá čapka je uslyšel a otočil se - a oni uviděli, jak se Magnus objevil před netvorem s jeho vylomeným zubem v ruce. Rudá čapka vytřeštil oči a strnul. Pak se začal trást.

„Můj otec se blíží s knězem,“ varoval ho Magnus. „Zmiz, nečistá obludo, a už nikdy se nevracej k lidským obydlím!“

Rudá čapka zvrátil hlavu, zoufale zavyl - a zmizel.

Cordelie proletěla na svém koštěti kolem Gwen a zamířila do otevřených dveří věže.

„Cordelie! Nevíš, co číhá uvnitř!“ křikla Gwen a rozletěla se za ní.

Rod seskočil z výšky pět stop nad zemí a rozběhl se. Zarazil se o bok věže a obrátil se na svého syna.

Magnus právě něco sbíral z místa, kde dříve stál Rudá čapka. Ukázal to svému otci - byl to druhý dlouhý, špičatý zub.

„Hm - takže to fungovalo.“ Rod přistoupil ke svému synovi, zvedl ho a objal. „Ale víckrát už nic takového nedělej, synku - prosím! Přísahal bych, žeš mě připravil o pět let života a svou matku také! Co by se stalo, kdyby ses mýlil? Kdyby ho pohled na jeho vlastní zub nezahnal?“

„Jenže ho zahnal,“ odpověděl Magnus.

Rod si povzdechl. „Podívej, já připustil, že nebudu brát na lehkou váhu tvé předtuchy - tak proč se nemůžeš poučit ty?“

Ve dveřích věže se objevila Cordelie. „Tati! Pojd' rychle!“

Rod se rozběhl.

Zastavil se až před Gwen, která držela dítě zabalené v peřince. Ulehčené si oddechl a hladina adrenalinu v jeho krvi začala pomalu klesat. „*Tohle* že je nebezpečí?“

Obrátila k němu nepřítomný pohled svých očí. „Je to Gregory.“

Rod vytřeštil oči na dítě. Tmavé vlasy, velké šedé oči - a ten pohled. Ten vážný, velice vážný pohled. „Ale - to není možné! Nemůže být tady!“

Ale dávalo to smysl - skoro. Pokud někdo dostal Gregoryho skrze bránu, Rudá čapka mohl vycítit, že je to dítě Roda a Gwen a chtít se na něm pomstít!

„Dítě samo není.“ Gwenin hlas zněl jako z velké dálky. „Vypadá skoro jako on - ale není to on; poznala bych to.“

„Tak co potom...?“

„Jeho myšlenky.“ Její oči zapátraly po jeho tváři, ale pak se odvrátily. „*Tohle* dítě má Gregoryho myšlenky.“

Samozřejmě! To proto byli schopni předtím Gregoryho slyšet - a proto bylo druhé spojení jasnější. Pohybovali se přece na severozápad, blíže k dítěti!

„Je to možné,“ řekl otec Al klidně. „V jiném vesmíru může být dítě, které přesně odpovídá tomu vašemu. A Gregoryho mysl po vás zoufale pátrala, hledala vás, upírala se k tomu vši svou mentální energií - a to mohlo postačit k tomu, aby se jeho myšlenky dostaly do rezonance s jinou myslí, podobnou té jeho. Potom, když *tohle* dítě bylo ukradeno *jeho* rodičům, reagovala jeho mysl stejně - a jejich myšlenky se promísily natolik, že se ty Gregoryho zdály mnohem zřetelnější.“

„Takže jejich myslí jsou spojením mezi tímto a naším vesmírem?“

Otec Al přikývl. „Je to možné.“

„Něco slyším,“ řekla Gwen náhle. „Je to od Fesse... '...se pokusili vypnout vysílač a zavřít bránu, ale zabránil jsem jim v tom a předal je králi Tuanovi; jsou teď ve vězení. Přiznali, že jsou anarchisté z budoucnosti, ale nic víc, a král Tuan v souladu s vaší společnou politikou odolává naléhání královny Kateřiny, která trvá na jejich mučení. Brom O'Berin zavolal Yoricka...',“

Otec Al vytřeštil oči.

Rod významně pozvedl obočí.

„...který potvrdil, že zařízení *není stroj* času a přivedl doktora McArana, který váhavě připustil, že přístroj umožňuje cestování mezi různými vesmíry. V současné době ho zkoumá a pokouší se vyrobit funkční repliku. Pokusil se rozebrat originální, ale zabránil jsem mu, aby ho vypnul. A tak, pokud vytrváš, pomoc přijde brzy - doufám. Mezitím se schyluje k válce mezi Církví a Korunou. Opat vyhlásil, že Koruna zasáhla neslýchaným způsobem do práv Církve, a že dobří věřící tedy mají povstat proti králi a královně jako proti tyranům. Zprostil barony jejich přísahy věrnosti králi a vyzval je, aby Jejich Veličenstva napadli silou. Čtyři jižní baroni jeho výzvy uposlechli se všemi svými rytíři a vazaly. Tři severní baroni stojí se svými vojsky při Tuanovi. Ostatních pět baronů prohlásilo, že se jich tento spor netýká, že je výhradně záležitostí Koruny a Církve, a tudíž zůstali neutrální.“

„Jsou připraveni dát se do boje hned, jakmile se ostatní baroni a král zdecimují navzájem,“ zavrčel Rod.

Na chvíli zavládlo ticho; Gwen se odmlčela, oči se jí leskly, rty se jí chvěly, čekala. Pak promluvila znovu. „Tady VESS, robot číslo 651919. Vysílám na frekvenci lidských myšlenek poblíž brány, kterou zmizela rodina Gallowglassových, a pokouším se s nimi navázat kontakt. Ačkoliv považuji za nanejvýš nepravděpodobné, že by se moje zpráva dostala skrze bránu do jiného vesmíru, musím se o to pokusit. Informace o situaci: agenti zodpovědní za vaše vyhnanství se pokusili vypnout vysílač a zavřít bránu...“ Gwen zamrkala a její pohled se znovu zaostřil. „Opakuje se.“

Rod přikývl. „Starý dobrý Fess stojí čtyřicet hodin denně u brány a pokouší se s námi nějak spojit. Pravděpodobně ani netuší, že Gregory jeho vysílání přenáší sem. Jen opakuje své vysílání pořád dokola a doufá, třebaže nevěří, - a samozřejmě zprávu občas aktualizuje.“

Otec Al přikývl. „Zajímalo by mě, kdy konečně veřejně přiznáte, že váš kůň je robot.“

Rod sebou trhl. „Nemá smysl se o tom šířit, nemyslíte? Ačkoliv myslím, že by to ničemu neuškodilo; například vy jste na to přišel poměrně rychle sám.“ Obrátil se na Gwen. „Uklidnila jsi ho?“

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

Jeho žena přikývla. „Jak jen jsem to dokázala - že stále žijeme a že se *vrátíme* domů.“

„Ale neřekla jsi, kdy.“ Rod sevřel rty. „Nu což, alespoň se *pokoušíš* být k tomu dítěti upřímná.“ Vzhlédl. „A k sobě. Situace u nás doma se stále horší a my jsme tu uvíznli!“

„Říkal jsi, manželí, že i kdyby došlo k otevřené válce, naše dítě by bylo v bezpečí.“

„Ano, *pravděpodobně* bylo - ale i jediné procento proti se zdá být strašně moc, když člověk hovoří o vlastním dítěti! Pojd'me, Gwen, ať co nejrychleji vrátíme tohle dítě jeho rodičům a můžeme si činit u jeho otce nárok na laskavost, kterou nám pak bude dlužit - a odešle nás svou magií zpátky na Gramarye. Pokud to bude umět. Pojd'me.“ Obrátil se ke dveřím a pak se zamračil. „Magnus, Geoff a Elidor zůstali venku, že?“

Prošel dveřmi a uviděl, že jeho synové leží v bezvědomí u nohou vojáků v barvách vévody Foidina.

Pak něco explodovalo v temeni jeho hlavy, a než se mu všechno propadlo do tmy, měl čas jen na jedinou kratičku myšlenku:

No jistě, vévoda si držel nějaké síly v rezervě za bukem, jen pro případ, že bychom se ukázali...

Kapitola 23

Když znovu uviděl denní světlo, bylo zlatooranžové a kalné. Když otočil hlavu, která mu připadala velká jako asteroid a při sebelehčím doteku zvonila, uviděl důvod jeho kalnosti - maličké okno, zamřížované a umístěné až nahoře u stropu. Navzdory bolesti otočil hlavou na druhou stranu a uviděl zdi z těžkého kamene, vlhké a pokryté plísní a houbou.

Pozvedl se na loktech. Znovu se o něj pokusilo bezvědomí, ale odolal. Vedle něj ležel malý Geoff stočený do klubíčka. O kousek dál seděl otec Al a ponuře ho pozoroval. Oba byli přikováni ke zdi čtyři stopy dlouhým silným řetězem.

„Dobré odpoledne, příteli,“ řekl kněz.

Geoff sebou škubl. Uviděl že Rod otevřel oči a hodil se mu kolem krku. „Tati!“ Rozplakal se.

„Ale no tak, no tak, synku,“ konejšil ho Rod. Řetězy zařinčely, jak chlapce obejmul rukama. „Táta je v pořádku. Všechno bude zase dobré.“ Podíval se na otce Ala. „Kde je Gwen, Cordelie a Magnus?“

„V podobném apartmá jako je tohle, řekl bych. Vojáci je odnesli o jedno poschodí výš; soudím, že nám třem se dostalo ubytování v podzemních kobkách.“

„Jste velice dobře informován.“

„Tou dobou už jsem byl při vědomí.“ Otec Al si zamnul bouli uprostřed tonzury. Několik dalších měl na čele, nějaké šrámy na tvářích a kolem nosu měl zaschlou krev. „Nebyl to moc slavný boj. Vaše žena vyšla právě ve chvíli, kdy jste se začal kácet k zemi, a praštili ji zezadu do hlavy; byla v bezvědomí dřív, než mohla něco podniknout. Vaše malá dcerka a já jsme se o něco pokusili - po několik minut bylo ve vzduchu docela husto poletujícími kameny, ale pak ji jeden z vojáků dostal zezadu ratištěm kopí. Co mě se týče, našel jsem si pěkný klacek a pár jsem jich složil osobně.“ Znělo to překvapeně.

„Což vás zbavilo výsady nebýt jako kněz zbit.“ Rod cítil, že jeho úcta k otci Alovi znovu vzrostla - stejně jako hněv na ty parchanty, kteří si dovolili udeřit jeho ženu a dceru - a navíc ještě kněze v sutaně!

Vzal Geoffa za rameno a trochu ho od sebe odtáhl. „Přestaň plakat, synku. Musím si tě prohlédnout. Kde tě bolí?“

Geoff ukázal na hlavu a Rod to místo jemně ohmatl prsty - chlapec tam měl velkou bouli. Geoff sebou škubl, když se jí jeho otec dotkl, ale už se nerozplakal; a zdálo se, že kost roztříštěna nebyla. Dobře. „Podívej se na mne, synku.“ Zadíval se do Geoffových očí - panenky měly normální velikost. „No, myslím, že jsi v pořádku.“ *Díky Bohu!* „Asi tě chvíli bude bolet hlava. Teď zavři oči a zkus, jestli dokážeš zaslechnout máminy myšlenky.“

Geoff se poslušně opřel o stěnu a zavřel oči. Po několika minutách řekl: „Je tam, tati - i Magnus a Delie. Ale všichni spí!“

„Ještě se asi neprobrali.“

„Velký spánek, tati - větší než ten tvůj!“

„Větší?“ Tohle se Rodovi nelíbilo - páchlo to po drogách.

V zámku zarachotil klíč a dveře se se zaskřípěním otevřely. Dovnitř vešel vévoda Foidin šklebící se od ucha k uchu a doprovázený zbrojnoši. „Dobře, dobře! Pánové už jsou vzhůru!“

„Ano, to jsme.“ Rod po něm šlehl pohledem. „Ušetřil jsi nás uspávacího prostředku, který jsi dal mé ženě a dětem?“

Vévoda nedokázal zakrýt překvapení. „Dobře, dobře! Takže i ty máš jistou moc! A to mě earl Theofrin ujišťoval, že nebezpeční jsou jen ti tři nahoře.“

„Pracujeme společně,“ odsekl Rod. „Co s námi hodláš udělat?“

„Tebe samozřejmě předám earlovi - pomoc, kterou nám poskytl, nebyla tak docela nezištná a ze všeho nejvíc toužil dopadnout tebe. Musel jsi ho hodně urazit.“

„Nemyslím, že by mě zrovna zbožňoval.“

„Skvělé, skvělé!“ Vévoda si zamnul ruce. „Už se nemůže dočkat, až se bude moci věnovat tobě a tvé rodině - nemůže se dočkat, až vás zahrne svou vybranou pozorností. Slíbil jsem mu celou tvou rodinu, ale teprve až mi pomůže porazit lorda Kerna.“

Rod si pozorně prohlédl vévodovu tvář a rozhodl se, že obvyklé skupule vůči zabíjení mohou jít v tomto případě stranou.

„Ach, a málem bych zapomněl na tvou ženu!“ Vévoda zvedl ukazováček. „Zatím jsem ještě neměl čas pořádně se jí věnovat - ale najdu si ho.“ Na tváři se mu objevil chlípny úšklebek. „Slibuju ti, že si ho najdu.“

Rod navenek zachoval kamennou tvář, ale v jeho nitru se začala zvedat vlna hněvu.

Na chodbě zaduněly kroky a dovnitř vtrhl voják pokrytý prachem a zaschlou krví. Padl na jedno koleno. „Mylorde vévodo! Nečisté čáry! Vojska lorda Kerna prošla průsmykem dřív, než tam naši stihli dorazit! Postavili jsme se jim, ale smečka oblud zaútočila na naše řady a...“

„Mlč, hlupáku!“ vyštěkl vévoda a zuřivě se podíval na Roda. „Nu což, teď se budu muset zabývat touhle záležitostí, čaroději - ale ještě se setkáme a potěšení bude na mé straně! Pojd'te!“ křikl na své zbrojnoše a všichni vyšli z kobky. Posel se neochotně zvedl a vrávorat za nimi. Strážní zabouchli dveře; v zámku zarachotil klíč.

„Vypadá to, že prožívá hezky horké chvíleky,“ poznamenal Rod ne bez jisté škodolibosti. „Lord Kern se na něj vrhl jako smršť a smete ho. Ledaže...“ Jeho obličej potemněl.

„Ledaže by se do toho earl opřel naplno?“ Otec Al přikývl. „Ale vévoda si Theofrinovu pomoc musí kupovat. Navrhují, abychom udělali, co je v našich silách, abychom jeho kupní sílu eliminovali.“

„Ano - a hned, dokud je zaměstnán!“ Rod se obrátil na Geoffa. „Zkus probudit mámu, synku! Ona by nás mohla dostat z těchhle pout. Zkoušej to ze všech sil!“

„Já... zkusím to, tati,“ řekl chlapec váhavě. „Ale ona spí opravdu tvrdě.“ Aniž počkal na odpověď, zavřel oči a soustředil se. Celá jeho malá tvářička se zkrivila napětím.

Pak zívnu.

„Synku?... Geoffe. Geoffe!“ Rod se natáhl a zatřásl jím. Chlapcova hlava se se šťastným úsměvem překulila na stranu a hoch začal zhluboka a pravidelně oddechovat.

„Zatraceně! Ať už jí dali cokoliv, musí to být *skutečně* silné - uspalo ho to také! Co budeme dělat teď, otče?“

„Dobrá otázka.“ Kněz se zamračil na své spoutané ruce. „Jsme tak říkáje odříznuti od našich zdrojů.“

Ch. Stasheff – Čaroděj odpoutaný

„Což znamená, že to budu muset zkusit sám,“ řekl Rod pomalu. „Jste připraven otestovat svou teorii v praxi, otče?“

Kněz si povzdechl a narovnal se. „Nemáme moc na výběr, že?“

„Teď, nebo nikdy,“ přikývl Rod.

„V pořádku.“ Otec Al si pleskl dlaněmi o stehna. „Zkuste sledovat moje vývody. Za prvé, gramaryjští esepři mohli číst ve vaší mysli - dokud jste se nezamiloval do jedné z nich.“

„Hej, tak moment...“

Otec Al pozvedl ruku. „Byla to vaše láska, co to způsobilo. Samozřejmě si nemůžete pamatovat přesný okamžik, kdy jste se stal 'telepaticky neviditelný', ale nebyl jste, než jste ji poznal, a poté už ano. Tak co jiného by to mohlo způsobit?“

„Hmf. No, možná,“ zavrčel Rod. „Ale proč? Chci, aby dokázala číst mou mysl spíš než kdokoliv jiný!“

„Ne, nechcete.“ Otec Al mu zahrozil ukazovákem. „Alespoň vaše podvědomí to nechce. Možná je vašim největším požehnáním, ale zároveň je i vaší největší hrozbou. Muž, kterého nikdo jiný zranit nedokáže, je vždy zranitelný tím, koho miluje, protože ho 'vpouští do svého srdce'. Podvědomě víte, jak hluboce vás může vaše žena ranit. Potřebujete nějakou obranu, nějaký způsob, jak si obrnit své nitro - což by bylo nemožné, kdyby dokázala číst vaše myšlenky.“

„To zní rozumně. Ale Bože, máme za sebou devět let a čtyři děti! Copak už to nemohlo pominout? Chci říct, nemohlo se mé podvědomí už dávno přesvědčit, že jí mohu věřit?“

„Mohlo,“ přisvědčil kněz.

Rod mlčel a vstřebával jeho stručnou poznámku.

Otec Al mu dal několik minut a pak řekl: „Ale to nehraje roli. Co je skutečně důležité, je to, že vaše schopnost zaštitit se před telepaty naznačuje jistou psychotronickou sílu, kterou vládnete, aniž jste si jí vědom. Musela by být ukryta skutečně hluboko - řekl bych, že se ve vašem životě určitě vyskytlo pár těžkých momentů, kdy byste ji opravdu hodně potřeboval.“

„Nebylo jich málo,“ přisvědčil Rod kysele. „Moje podvědomí by se s ní mělo vytasit čistě jen z pudu sebezáchovy.“

„Ale neudělalo to; což nasvědčuje tomu, že ji nemáte. Co si však myslím, že *máte*, je schopnost využívat psychotronické energie,

kterou vyznačují espeři a latentní espeři a která se uchovává v prostředí.“

Rod se zamračil. „Takové energie však musí být ve skalách a stromech spousta i na Gramarye; to místo jí musí být doslova prosáklé. Proč jsem nemohl použít tu?“

„Protože jste nevěděl jak. Nevěděl jste ani, že byste mohl. Potřeboval jste něco, co by vás postrčilo a naučilo, jak tu energii využít.“

„A co to bylo? To, že jsem se dostal do vesmíru, kde magie účinkuje?“

„Ne tak docela.“ Otec Al pozvedl ukazováček. „Když s vámi Rudá čapka skončil, byl jste tak zřízený, že by vás nedala dohromady ani ta nejlépe vybavená nemocnice - ale vy jste si přál uzdravit se, že ano?“

Rod pomalu přikývl.

„A stalo se.“ Otec Al se usmál. „To nebyla práce nově zrozeného čaroděje - to bylo dílo mistra. A řekl bych, že to stálo víc energie než jen vaši vlastní.“

Rod se zamračil. „Odkud se tedy vzala?“

„Od lorda Kerna.“

Rod vytřeštil oči a potřásl hlavou, pak několikrát po sobě rychle zamrkal. „Jak jste na *tohle* přišel?“

„Podle toho dítěte, která jsme zachránili před Rudou čapkou. Bylo přesným dvojníkem vašeho malého synka - a jeho protějškem.“ Odmlčel se a zadíval se Rodovi upřeně do očí.

Rod pohled neodvrátil - a jeho oči se pomalu rozšířily. „Svatý Hamburgu! Jestli je to dítě Gregoryho protějškem - pak jsou jeho rodiče protějšky Gwen a mne!“

Otec Al znovu přikývl.

„A jestliže je jeho otcem lord Kern - pak je Kern mým protějškem!“

„No jistě,“ zabručel otec Al. „Koneckonců, je také Velký čaroděj.“

„A jestliže je mým protějškem - pak naše myšlenky mohou interferovat, stejně jako myšlenky jeho dítěte a Gregoryho!“

„V případě, že by se vám podařilo zrušit svůj telepatický štít – k čemuž zřejmě v okamžicích nejvyššího stresu dochází.“

„Alespoň na okamžik.“ Rod se zamračil. „Nikdy jsem vám to neřekl, otče - ale pokaždé, když jsem udělal 'kouzlo', jsem v mysli cítil... něčí přítomnost, nějakou cizí mysl ve svém nitru, která mi pomáhala.“

„Bezpochyby lord Kern!“ Otec Al pozvedl obočí. „Takže je ve vás přece jen něco z telepata - nebo v lordu Kernovi. Protože ať už můžete číst jeho myšlenky nebo ne, docela určitě si umíte vypůjčit jeho moc.“

Rod se otrásl. „To je trochu děsivé, otče. Nu což, alespoň že je to dobrý chlap.“

„Je?“ Otec Al se předklonil; náhle byl velice vážný. „Jaký vlastně je?“

Rod se zamračil. „No - z toho, co jsem cítil, když jsem chtěl, aby se stalo něco magického - připadal mi laskavý, velice ohleduplný, vždy ochotný pomoci každému, kdo to potřebuje, dokonce i vetřelci, jako jsem byl já. Ale je houževnatý; ví, co chce a v co věří, že je správné, a je ochotný utkat se s každým, kdo by mu v tom chtěl překážet.“

„Hm.“ Otec Al se zamračil. „To poslední zní nepříjemně.“

„Ach ne, není fanatik nebo něco podobného! Prostě jen není ochoten přihlížet, jak někdo ubližuje někomu jinému! Zvláště dětem...“

„Ano?“ pobídl ho otec Al. „Co je s dětmi?“

Rod se otrásl. „Když někdo vyhrožuje dítěti, rozzlobí se. A jedná-li se o *jeho* dítě...“

„Ztrácí sebekontrolu?“

„No, ne že by začal slepě běsnit...“

„Řekl bych, že se od vás moc neliší,“ poznamenal kněz jemně.

Rod chvíli seděl mlčky; pak vzhledl. „No, a měl by?“

„Samozřejmě, že ne.“ Otec Al přikývl. „Je přece vaším protějškem.“

Rod potřásl hlavou. „Ale kde je váš protějšek, otče?“

„Bud'to jsme se s ním ještě nesetkali, nebo neexistuje.“ Kněz se usmál. „Pravděpodobněji to druhé - a to je důvod, proč tady já kouzlit neumím.“

Rod se zamračil. „Ale jak to přijde, že já svůj protějšek mám, a vy ne?“

Otec Al pozvedl ruku s roztaženými prsty. „Vzpomeňte si na naši teorii o paralelních vesmírech - 'kořenové' vesmíry a jejich větvení. Každá důležitá historická událost se může vyvinout několika způsoby - a každá z nich má svůj vlastní vesmír, větící se v různé 'kořeny'. Na příklad, v naší sadě vesmírů dinosauri vymřeli a savci přežili - ale předpokládejme, že může existovat jiná 'hlavní větev', na které vyhynuli savci a přežili dinosauri, kteří pak pokračovali v evoluci.“

„Takže někde může existovat vesmír, ve kterém jsou terranská města plná inteligentních ještěřů.“ Rod zavrtěl hlavou. „Fjů! A zpátky v čase se vesmíry také větví - a v každém z nich jsou také!“

Otec Al mlčky přikyvoval a upřeně Roda pozoroval.

Rod se na něj zamračil. „Podívejte se, nemám rád, když mne někdo vodí za ručičku. Jestliže znáte další krok, řekněte to.“

Otec Al se zatvářil překvapeně a pak zrudl. „Omluvte mě; starý učitelský komplex. Víte, tohle nemůže být vesmír vedle našeho - přeskočili jsme všechny, ve kterých vládne věda a magie patří jen do fantazie. Jsou tam například vesmíry, kde DDT prohrálo a vlády se zmocnila PAST - a jiné, ve které se nikdy nezhroutilo stará MDV, Galagtická unie. A tak dále, a tak dál - jeden, ve kterém lidé nikdy neopustili Terru, jeden, ve kterém se dostali na Měsíc, ale ne dál, jeden ve kterém Němci vyhráli II. světovou válku a jeden, ve kterém vyhráli I. světovou válku a k II. nikdy nedošlo... miliony různých vesmírů. Všechny jsme je přeskočili až daleko, daleko do vesmíru, kde magie funguje a věda nikdy neměla šanci se rozvinout.“

Rod mlčky poslouchal.

„Logicky platí,“ pokračoval otec Al, „že čím dále se dostaneme od 'mateřského vesmíru', tím je odlišnější - počet lidí, kteří v něm mají protějšky, je menší. Vezměte si například všechny ty vojáky, kteří se vrátili z II. světové války se zahraničními manželkami. Ve vesmíru, kde k druhé světové válce nedošlo, se tyto páry nikdy nesetkaly - a tak

tam jejich potomci neexistují, stejně jako ve všech vesmírech, které se z nich větví.“

Rod se zamračil. „Z toho, co jste řekl, má tedy vyplývat, že když se dostaneme takhle daleko, zůstane těch protějšků jen zatraceně málo.“

„Přesně tak.“ Otec Al přikývl. „Velice málo, příteli. Zdá se, že jste jedním z těch řídkých případů.“

Kamenná podlaha se najednou zdála velice nepohodlná. „Co ze mne dělá tak zvláštní případ?“

„Ale ne!“ zašklebil se otec Al a zvedl obě dlaně do vzduchu. „K tomuhle vám nic neřeknu - ne dokud nebudu mít mnohem víc podkladů! Koneckonců, klidně to mohla být genetická náhoda - možná že vy a lord Kern jste neměli ani stejné dědečky!“

„Pochybuji o tom,“ odpověděl Rod kysele.

„Já vlastně také - ale kdo ví? Teď není zrovna ten správný čas na srovnávací genealogii mezi vámi a lordem Kernem.“

„Ale v kolika vesmírech vlastně *mám* své protějšky?“

„Znovu říkám: kdo ví? Patrně nemáte žádné ve vesmírech, kde se nikdy nevyvinul druh *Homo sapiens* - ale nechtěl bych se zaručit ani za to.“

Rod se kousl do spodního rtu. „Takže bych měl být schopen využívat moci i jiných čarodějů v ještě magičtějších vesmírech?“

„Je to myslitelné. Určitě jich máte dost jen podle toho, co jste už dokázal.“

„To už je dvojnásobné - 'nevím' - nebo trojnásobné?“ Rod pokrčil kolena a usedl na paty. „Je čas skončit s dohady a začít konat, otče. Jak mohu svůj dar ovládat? Jakým způsobem si mohu nárokovat moc lorda Kerna? Nestačí si jen přát - tak jednoduché to zase není.“

„To jistě není. Ale budete-li si přát s velkou emocionální intenzitou, vaše vnitřní bloky se otevřou - a existují techniky, jak toho dosáhnout úmyslně.“ Otec Al se nahnul k Rodovi. „Jste připraven?“

Rod se usadil trochu pohodlněji, nasucho polkl a přikývl. „Co mám dělat?“

„Soustředit se.“ Otec Al vytáhl růženec a začal jim pohupovat jako kyvadlem. Krucifix na jeho konci zachytil chabé paprsky slunečního světla a zaleskl se. „Pokuste se vyprázdnit svou mysl.“

Nechte své myšlenky, ať se toulají, kde právě jsou; časem se usadí a zmizí. Ať tančící světlo omámí vaše oči.“

„Hypnóza?“

„Ano, ale uděláte to sám - všechno, v čem vám mohu pomoci, je že vás povedu správným směrem. Dejte mi vědět, až vám budu připadat jakoby neskutečný.“

„To už mi připadáte tři dny, od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali.“

Kněz zavrtěl hlavou. „Takové vtipy jsou vaše sebeobrana - a vy byste měl zbořit bariéry, ne je posilovat. Vyprázdněte svou mysl.“

Rod se pokusil. Po chvíli si uvědomil, že právě to je špatně. Uvolnil se a nechal své myšlenky rozbíhat se, kam si přály, oči stále upřené na houpající se kříž. Slova začala před jeho očima vířit jako suché listí; pak se začala usazovat. Zůstávalo jich méně a méně - a měl pocit, jako by jeho tvář byla větší, teplejší, jeho tělo se zmenšovalo. Kříž zaplnil jeho pohled, ale byl si vědom i obličeje otce Ala za ním a kamenné zdi za obličejem - byl si vědom i hran stropu a podlahy sbíhajících se v jakémsi neviditelném bodě, jako by celé pozadí bylo namalováno na ploše plátna. Jako by kolem něj byl jakýsi štít, neviditelný silový štít, čtyři stopy silný... „Teď.“

„Nyní - sáhněte ven.“ Hlas se zdál být vzdálený a zároveň uvnitř jeho hlavy. „Kde je vaše mysl?“

To byla zajímavá otázka. Rodova hlava byla prázdná, takže v ní být nemohla. „Někde daleko.“

„Pusťte své vědomí ven - ať hledá vaši mysl.“

To byla zajímavá zkušenost - jako by se vydal na dalekou cestu beztvářým prostorem, ale zároveň kolem sebe viděl stále své vězení a kněze.

Pak jeho putující část něco našla a dala to na místo. „Mám to.“

A vtom do něj začala proudit síla - slepý, bezmezný hněv, vřnenávisť ho naplnil, až se jeho kůže začala nadouvat a jeho tělo hrozilo vybuchnout a všechno rozmetat.

Krucifix znovu zaplnil jeho pohled a kněz začal něco odříkávat, latinsky, takže mu Rod nerozuměl, ale byly to hřímavé rozkazy, za kterými se skrývala moc samotného osudu.

Pak kříž zmizel a kněžův hlas zazněl tlumeně, jako by z velké dálky. „Ať je to cokoliv, není to nadpřirozené.“

Rod rozvážně zavrtěl hlavou. „Je to lidské.“ Jeho hlas zněl jako ozvěna z dlouhého kanálu a také se ozýval přímo v ušních bubíncích. Napadlo ho, že by měl mít strach, ale byl příliš rozzlobený. Pomalu se zvedl na kolena a napřímil se. „Co mám dělat teď?“

„Použij to. Nejprve...“

Rodem otřásl náhlý šok. „Zadrž. Využívá to mě.“

„Na co?“

„Já nevím... Ne, vím. Je to lord Kern a on není telepat, ale přijímám spodní hladinu toho, co dělá. Právě mě použil jako maják a zaměřil se na mne, aby mohl teleportovat armádu do...“ Znovu se zazmítal v křeči. „Další část pěchoty... jízda... lučištníci... teď jsou tady, velice blízko u... Ted' se mnou skončil.“

„Máš stále jeho sílu?“

Rod přikývl.

„Probud' svou rodinu.“

Rod se pokusil vklouznout do Geoffovy mysli; chtěl ho jen probudit, přelít do něj trochu své síly, aby přemohl účinek drogy. Malý chlapec zívá a protáhl se a podíval se na tátu s ospalým úsměvem. Pak se jeho oči otevřely úplně a on vyskočil na nohy.

Rod se natáhl, aby ho vzal za rameno. „To je v pořádku, synku. Jsem to pořád já. Ted' probudím tvé bratry a sestru. Najdi mi je.“

Geoff polkl, zbledl a křečovitě zavřel oči. Bylo to skoro, jako by Rod mohl vidět čáry jeho myšlenek, pronikající kamennou zdí. Obrátil tím směrem pohled, zabodl oči do stropu, přelil energii do své rodiny a probudil ji.

„Jsou vzhůru.“ Geoffův hlas byl tlumený a přidušený. Otec Al se na něj povzbudivě usmál.

„Jsou přikováni?“

„Ne, tati. Spali.“

„Tak jim řekni, že se sejdem u schodiště. My půjdeme najít Elidora.“

„Jak, tati?“ Geoff pozvedl svá pouta.

Rod se podíval na železný náramek na chlapcově zápěstí a ten se roztříštil. Geoff zaječel a schoval se otci Alovi za zády. Rod se podíval na druhý náramek a železo se rozletělo na kusy.

Otec Al pomalu pozvedl svá vlastní pouta. Železné náramky se rozletěly na kusy. Pak napřáhl ruce i Rod a zbavil se svých řetězů. Vstal, velice pomalu, udržuje své tělo stále vzpřímené; měl pocit, jako by se mu hlava nadouvala a tvář měl dvě stopy před sebou. „Veď mě, otče. Necítím podlahu.“

A opravdu ji necítíl - necítíl vůbec nic, jen strašné vibrování síly, které ho naplňovalo, děsivý hněv, který se ho snažil ovládnout. Zatápal po knězově ruce a otec Al zalapal po dechu. Rod povolil stisk a kněz ho pomalu odvedl ke dveřím. Geoff je následoval s očima vytřeštěnými.

Zastavili před masivními dubovými dveřmi. Zámek vybuchl v oblaku pilin. Když se usadily, Rod uviděl, že zmizela i dobrá půlka dveří. Kopl do toho, co zbylo, a vykročil do chodby. Otec Al postupoval vedle něj, podepíral ho a vedl ho. Rodova hlava teď pulzovala divokou bolestí. Pomalu se vydali ke schodišti.

U železné brány potkali hrstku vojáků. Ohlédli se, uviděli přicházet Roda, vytřeštili oči a pak se chopili svých kopí.

Železná brána se náhle sama vyvrátila z pantů a stojan na kopí vzplál plamenem. Vojáci vykřikli, odhodili své zbraně a rozběhli se k dubovým dveřím za branou - ty však vzplály jen o okamžik později. Pak vybuchly a srazily ječící vojáky k zemi, zasypávající chodbu třískami a popelem.

„To jsem neudělal já,“ zachroptěl Rod, „nic z toho.“

A dveřmi vešla Gwen, obklopena plameny, oči žhnoucí hněvem - přicházela si pro svého muže. Magnus a Cordelie šli po jejím boku, obličeje jako z křemene, praví váleční běsi.

Pak ho uviděla přicházet a hněv ji rázem opustil. Rozběhla se k němu a sevřela ho do náručí. „Manželi - co je to s tebou?“

„Síla,“ zachroptěl. „Veď mě.“

Vydali se nahoru po schodech a skrze chodbu. Proti nim vyběhli s křikem vojáci, kopí napřažená. Mohutná neviditelná pěst je mrštila proti kamenným zdem. Objevili se dvořané ozbrojení meči; něco je

odhodilo stranou a srazilo k zemi. Rodina překročila jejich těla a postupovala dál.

Na posledním schodu Magnus náhle zlostně vykřikl a zmizel. Geoff zaječel a zmizel za ním.

„Kam šli?“ zachroptěl Rod.

„Do královny komnaty!“ Gweniny prsty se mu zaťaly do ruky. „Rychle! Vévoda Foidin se chystá zabít Elidora!“

Rod popadl Cordelii za ruku, zavřel oči a soustředil se. Bolest mu udeřila do spánků; krev mu hučela v uších a pak uslyšel zvláštní zpěv...

Ucítil zhoupnutí a otevřel oči. Ocítl se v bohatě zařízené místnosti ověšené orientálními koberci a tapisériemi. U protější zdi byla velká postel s nebesy a v ní se krčil Elidor. Vedle postele, pod úzkým oknem, stála kolébka.

Vévoda stál u postele a v ruce držel obnažený meč. Mezi ním a Elidorem se proplétali Magnus s Geoffem jako dvě kobry, zuřivě šermující s vévodou. Vévoda řval a zasazoval mečem zběsilé rány, šílený vztekem, že je nedokáže zasáhnout.

Elidor se obrátil, sáhl rukou pod polštář a vytáhl dýku.

Vtom se v okně objevila velká modrá tvář a modrá ruka se železnými nehty se natáhla dovnitř směrem ke kolébce.

Cordelie zaječela a příšerná ježibabí ruka sebou škubla. Geoff vzhlédl, zarazil se a pak skočil ke kolébce, aby se obludě postavil. Ježibaba ho s radostným výkřikem popadla. Geoff zaúpěl a náhle byl pouze velice vyděšeným, tříletým chlapcem, který sebou házel a kopal.

„Vari!“ vykřikla Gwen a nestvůrná ruka udeřila s ošklivým zapraštěním o okenní římsu. Ježibaba zaječela, ale Geoffa nepustila; jeho obličej už začínal rudnout. Modrá tvář zmizela a ruka s sebou vytáhla chlapce z okna ven.

Rod skočil k oknu, vyklonil se a podíval se dolů.

Dole pod ním slézala babizna po hradební zdi dolů jako pavouk, mávající Geoffem ve vzduchu. Rodovy oči se zúžily, chladný hněv ho zaplnil a nenechal v něm ani kousíček místa pro soucit. Ježibabí ruka sebou náhle trhla, zatočila se dokola, pak ještě jednou - a odtrhla se babizně od ramene. Ježibaba se s bolestným zaječením zřítíla dolů,

několikrát se ve vzduchu otočila a se zlověstným zaduněním dopadla dolů na zem.

Její ruka však zůstala viset ve vzduchu i s Geoffem.

To už vedle Roda stála Gwen a upírala oči na velkou modrou ruku. Jeden po druhém začaly její prsty odpadávat, otevírat se a Geoff se rozletěl k nim a přistál s vzlykáním své matce v náručí.

Rod nezůstal, aby viděl zbytek; jeho mladší syn byl teď v bezpečí, ale starší ne. Obrátil se a zaměřil svůj chladný hněv na vévodu.

Vévoda Foidin stále bojoval; ale šermoval s úšklebkem na tváři, protože Magnus rychle ochaboval. Jeho výpady odrážel jen pomalu, takřka na poslední chvíli. Vévoda zaútočil na jeho hlavu a Magnus uhnul - přitom zakopl o okraj koberce a upadl. Vévoda zařval divokou radostí a vrhl se na Magnuse.

Náhle však sebou jeho vlastní ruka trhla dozadu a srazila ho ke zdi. Vévoda pohlédl do Rodových očí a tvář mu zbledla strachem. Rodovy oči se zúžily a vévodovo tělo se zachvělo tlumenou explozí. Krev z jeho tváře se vytratila, trhl hlavou dozadu, jeho oči se obrátily v sloup a pak se pomalu skácel na podlahu.

„Co jsi s ním udělal?“ zeptala se Gwen v nastalém tichu.

„Nechal jsem vybuchnout jeho srdce,“ zamumlal Rod.

Z kolébky se ozval křik. Gwen se k ní rozběhla a zvedla dítě. „No tak, no tak, přece bys neplakal, maličký. Všechno je v pořádku a tvoje maminka si pro tebe brzy přijde.“ Podívala se na Roda. „Díky Bohu, že jsme přišli!“

Otec Al přikývl. „Stráže patrně řekly vévodovi, že lord Kern prorazil jejich obranu - a on se pokusil zabít na poslední chvíli Elidora.“

„A určitě by zabil i to dítě!“ V Rodovi se náhle zase zvedl hněv, zachvátil ho a zatřásl jím jako vichřice - ale otec Al zalomcoval jeho ramenem a zavolal: „Co bylo třeba, jste už udělal, vévoda je mrtev! Elidor je v bezpečí, dítě je v bezpečí, vaše děti jsou také v bezpečí! Všechny děti jsou v bezpečí - a vy jste lord Gallowglass, ne lord Kern! Jste Rod Gallowglass, Rodney D'Armand, který sem byl přenesen z Gramarye, z jiného vesmíru - a vládne vědou, nikoliv magií. Jste Rod Gallowglass!“

Rod cítil, jak ho hněv pomalu opouští a jeho Moc slábne. Zatetelila se a byla pryč - a jeho mozek jako by najednou zastřel mrak; ve vzduchu zavířily hvězdy.

„Můj pane!“ Gwen se vrhla k němu a objala ho oběma rukama.

„Ano, já vím, že jste vyčerpaný.“ Otec Al ho podepřel ramenem. „Použití magie spotřebovalo všechny vaše tělesné rezervy. Ale vzchopte se - ještě není po všem! Slyšíte to?“

Co má slyšet? Rod se zamračil, potřásl hlavou a pokusil se zaostřit smysly. Celé jeho tělo se napjalo a skrze zvonění, které se mu ozývalo v uších, náhle zaslechl výkřiky a řinčení oceli. Válka!

„Vojska lorda Kerna bojují s vévodovými,“ řekl otec Al.

Hladina adrenalinu v Rodově krevním řečišti opět stoupla a Rod se narovnal. „Ne... ne, dokážu stát sám.“ Odstrčil jejich ruce a postavil se na trochu vratkých nohou, pak udělal několik kroků.

A hradem zahřměl hlas vycházející ze zdí samotných: „VÁŠ VÉVODA JE MRTEV! ODHODTE ZBRANĚ!“

Na okamžik bylo ticho; pak se ozvalo hořekování a zoufalé bědování. Jak umlkalo, Rod slyšel řinčení a zvonění mečů, štítů a kopí odhazovaných na kamennou dlažbu.

„Ten hlas,“ zamumlala Gwen.

„Co je s ním?“ Rod se zamračil. „Mně zněl dost ošklivě.“

„Byl to tvůj hlas.“

„Myslím, že váš protějšek je zde,“ zašeptal otec Al, „aby se přihlásil o to, co mu patří.“

„Dobře,“ odsekl Rod. „Je tady vítán.“

Na dlažbě chodby zazvonily kroky muže ve zbroji.

„Rychle!“ vykřikl otec Al. „Chyťte se za ruce! Celá vaše rodina ať se drží pohromadě!“

Rod nepochopil, oč knězi jde, ale naléhavost jeho hlasu ho přiměla poslechnout. „Děti! Uděláme řetěz! Rychle!“ Děti se shlukly k sobě, Magnus a Cordelie vzali za ruce Geoffa, Cordelie uchopila Gweninu ruku a Rod sevřel Magnusovu. Jen tak pro jistotu vzal za ruku i otce Ala. „Co to má všechno znamenat?“

„Předtucha. Víte, co se stane, když se setkáte se svým dvojníkem?“

„Ne.“

Otec Al kývl hlavou. „Dobře.“

Pak se dveře rozletěly a do místnosti vstoupila Gwenina dokonalá dvojnice. Vlastně ne úplně dokonalá - vlasy měla trochu tmavší a rty ne tak plné - ale byla to beze sporu ona.

'Skutečná' Gwen jí podala dítě. „Tady je tvůj chlapeček.“

Žena vyjekla a popadla dítě. Začala se s ním mazlit a konejšit ho stejnými slovy, jaké používala Gwen.

„Mějtež mé díky.“

Rod vzhlédl.

Vlasy mu spadaly až na ramena, nosil hustý vous a nakrátko přistřižený knír - ale za všemi těmi vlasy to byl Rodův obličej. „Skládám vám svůj nejpřímnější dík za záchranu života mého syna a krále této země.“

Pak tvář lorda Kerna potemněla a on zahřímal: „Co to má znamenat, co to je! Žádáte snad naše životy? Vari, přeludy! Vraťte se, odkud jste přišly!“

A okolí explodovalo v záplavě barev, rojících se barevných skvrn, které se navzájem prolínaly a přelévaly. Rod nedokázal rozeznat nic jiného; vznášel se v mnohabarevném prázdnu, ale cítil stisk Magnusovy ruky a ruky otce Ala. Měl pocit, jako by byl natahován a stlačován v nejrůznějších směrech, jako by se ho neviditelné ruce snažily vléci do pěti různých stran, ale jedna byla silnější než ostatní, a táhla ho silněji. Podvolil se tomu tahu; vlekl ho ve směru Magnusovy ruky. Gregory, uvědomil si - malý Gregory, který volá maminku domů. Tátu také, samozřejmě - ale kdo je pro dítě vlastně doopravdy důležitý?

Pak barvy začaly houstnout, vpíjet se jedna do druhé a zase se dělit - hnědé pruhy a pruhy mnoha odstínů tríslové, skládající se do dřevěných trámů a drapérií, pak struktura omítky...

Náhle měl pod nohama podlahu. Pustil Magnuse a otce Ala a svalil se na ni; byl jako omámený, když se rozhlížel po velké místnosti svého vlastního domu.

Poblíž krbu stála kolébka, nad kterou se nahýbal Brom O'Berin stěží větší než ona, a poulič oči.

Gwen s radostným výkřikem vyskočila na nohy a rozběhla se ke svému dítěti.

Brom zařval radostí a sevřel ji v objetí.

„Strýčku Brome!“ zvolaly děti a vrhly se na něj ze všech stran.

„Fessi?“ zamumlal Rod opatrně.

„Rode!“ Hlas, který se mu ozval za uchem, ho skoro ohlušil. „Je to snad zkrat v mých okruzích? Rode? Jsi skutečný?“

„Řekl bych, že ano,“ zamumlal Rod. „Nikdy bych neřekl, že tak rád uslyším tvůj plechový hlas. Už můžeš vypnout vysílač.“

„Ach, tati!“ Cordelie k němu prosebně vzhledla. „Alespoň ještě naposledy?“

„Ne! V žádném případě!... Alespoň ne dnes.“ Obrátil se a uviděl jak se otec Al namáhavě zvedá z podlahy. „Pokud by vám to nevadilo, otče, myslím, že dám příště přednost technickým prostředkům!“

Kapitola 24

Ne že by to u nich bylo zvykem, to jistě ne - ale toho dne pozvala Gallowglassova rodina na večeři koně.

Ne že by s nimi Fess, který stál na konci stolu, jedl - i když tu a tam strčil nos do pytlíku na píci, aby nevyšel ze cviku. Poté co se všichni dosyta přivítali a vyjásali, Gwen rychle snesla na stůl poživatiny a celá rodina se sesedla ke svému prvnímu jídlu toho dne. Cordelie a Geoff byli zahrnání do postele (s četnými protesty) a dospělí (spolu s ospale mžourajícím Magnusem) se usadili, aby Bromovi (a Fessovi) vylíčili svá dobrodružství.

„Ten ničema!“ zahřímal Brom, když skončili. „Otevřel jsi mu cestu k vítězství, zabils jeho hlavního nepřítele a zachránil jeho syna - a dočkal ses od něj díky? Zapudil tě!“

„Tak zlé to zase není,“ vysvětlil otec Al. „Pravděpodobně *byl* vděčný - ale zase ne tak vděčný, aby si přál zemřít.“

„Zemřít?“ Brom se na něj zakabonil. „Jak to myslíš, vyholená hlavo?“

„Myslel si, že Rod je jeho fantom.“

Brom vytřeštil oči.

Pak plácl dlaní do stolu, zvrátil hlavu a rozchechtal se. „No jistě, že mě to nenapadlo hned! Co mu zbývalo než rychlé zaklínadlo?“

Rod těkal pohledem z něj na otce Ala, pak na Gwen; ale ta jen zavrtěla hlavou, zjevně stejně zmatená, jako on. „Nemohl by nám někdo vysvětlit, v čem je vtip?“ požádal Rod.

„Fantom,“ vysvětlil otec Al, „je váš přesný dvojník a vidět ho většinou značí, že v blízké době zemřete. Němci mu říkají *doppelganger*.“

„Aha.“ Rod se zašklebil. „A v tomto případě by se pověra mohla naplnit?“

„To už se nikdy nedovíme. Ale je možné, že kdyby jste se oba vyskytli v jednom vesmíru na stejném místě, jeden z vás - nebo možná oba - by na to doplatil životem.“

„Pro nás oba tam nebylo místo, co? Ne pro originál a kopii zároveň.“

„Možná. V každém případě to lord Kern nemínil riskovat. Vyslovil tradiční zaklínadlo na zapuzení fantóma - a fungovalo to.“

„Zaklel mne přímo do mého rodného vesmíru.“ Rod pozvedl sklenici vína. „Za což mu od srdce děkuji!“

„Přesně tak,“ přikývl otec Al. „Nezamýšlel tím nic zlého ani nevděčného.“

„Ano, nic osobního. Takže mu zůstal jeho vesmír - ale zůstala mi jeho moc?“

„Zajímavá otázka.“ Otec Al našpulil rty. „Jsem si jist, že on si ji podržel - ale zkušenost s užitím jeho moci určitě odstranila bloky ve vašem podvědomí, takže teď můžete využívat svou vlastní moc – a shodli jsme se, že jste ji měl, ještě než jste se dostal do tamtoho vesmíru.“

„Myslíte moc, která mi umožňuje manipulovat s 'magickým polem'?“

Otec Al přikývl. „Věřím, že ji stále máte. A podle toho, co vím o Gramarye, zdejší populace určitě vytváří velice silné magické pole.“

„Takže je čaroděj?“ zeptala se Gwen.

Rod pokrčil rameny. „Těžko říct, dokud to nevyzkouším, má drahá - a pokud ti to nevadí, raději bych to odložil na jindy.“

„Samozřejmě,“ připomněl mu otec Al, „vždycky můžete použít moc některého ze svých analogů...“

Rod se otřásl. „Opravdu raději ne. Kromě toho, v tomto vesmíru by jejich moc neúčinkovala.“

Otec Al se mu dlouze zahleděl do očí. „Hm, podle teorie...“

„Někdy jindy, ano?“ přerušil ho Rod nervózně. „Počkejte, až to trochu přebolí, ano, otče? Mám tak nějak pocit, že po té zkušenosti už žádný z nás nebude stejný jako dřív.“

Uslyšel Gwenino zamumlání: „Ano, bojím se, že to Gregoryho poznamenalo na celý život.“

„Ano,“ přisvědčil Rod pochmurně. „Není mu ještě ani rok. Zapůsobilo to na něj velice silně. Jen bych si přál vědět, *jak* to na něj zapůsobilo.“

Ale Gwen vytřeštila oči. „Můj pane...“

Náhle bylo v místnosti hluboké ticho. Brom se zmateně zamračil. Otec Al si delikátně odkašlal.

Rod se zamračil, tékaje pohledem z jednoho na druhého. „Mohli by mi někdo říct, co se tady děje?“

„Tati,“ vydechl Magnus s očima jako podšálky, „ona to neřekla nahlas...“

Ted' vytřeštil oči Rod.

Fess si odosciloval. „Ehm, Rode - nerad ti právě ted' přidávám problémy, ale...“

„Ach ne, problémy ne!“ Rod sebou trhl a vzpamatoval se. „Nějaké potíže? Ano, ano! Řekni mi to!“

„Máme tu ten problém s konfliktem mezi opatem a Korunou...“

„Ach ano! Chtěl jsem se do toho pustit hned. Mimochodem, díky za tvou zprávu - *dostali* jsme ji. Někdy ti o tom povyprávím, až budu mít hodinku nebo dvě čas. Tvoje poslední depeše hovořila o tom, že čtyři jižní baroni uposlechli opatovu výzvu zatímco tři severní baroni se shromáždili pod korouhvemi krále...“

„Přesně tak. Tuan pochoduje se svým vojskem ke klášteru svatého Vidiconu; opat, který se o jeho manévru doslechl, jede se čtyřmi armádami, aby mu vpadl do zad. Při západu slunce už tábořili na dohled a král s opatem si vyměnili poselství.“

„Jsem trochu příliš cynický, než abych si myslel, že se domluví na kompromisu,“ Rod sklopil oči k podlaze.

„Vlastně bych odhadoval, že poslové před spaním doručili jejich výrazy nesmiřitelného vzdoru.“ Vyhlédl oknem na slunce. „Myslíš, že se tam ještě pořád můžeme dostat před prvním útokem, Fessi?“

„Můžeme se o to pokusit, Rode.“

„Pak tedy pojedeme.“ Rod vyrazil ke dveřím. „Je mi líto, drahá - ale povinnost volá,“ oznámil Gwen.

Gwen se vytrhla ze své strnulosti. „Ach ano! Schovám ti večeri v troubě!“

„*Doufám*, že přijdu včas.“ Pokud ne, pak bylo pravděpodobné, že budou uprostřed boje. Jako střela vyrazil ze dveří a velký černý kůň se mu hnál v patách. Před domem na něj vyskočil a zabořil mu paty do boků.

Něco dopadlo s žuchnutím za něj. Ohlédl se a uviděl otce Ala, jak sedí na Fessově zadku. „Z toho mála, co jsem pochopil z té jednostranné konverzace, jsem nabyl dojmu, že raději pojedu s vámi.“

Rod pokrčil rameny. „Jak si přejete, otče - ale držte se pořádně; při téhle jízdě se vám zasteskne i po koštěti!“

Fess se rozběhl loukou, vysunul z boků tryskové turbíny, vyskočil do vzduchu a odsvištěl.

Kapitola 25

„Tady to máme.“ Rod ukázal pod sebe.

Dole před nimi ustupovaly stromy široké pláni. V jejím středu proti sobě stály dvě linie ozbrojených rytířů, vzdálené od sebe dvě stě yardů. Přímo před Rodovým očima se oba šiky jakoby nahnuly dopředu a pak vyrazily proti sobě. Jejich koně přešly do klusu, pak do tržsku...

„Stát! Nemůžou s tím přece začít, když už jsme skoro dorazili! Udělej s tím něco, Fessi! Dej do toho všechno, co umíš!“

Velký černý kůň se ve vzduchu zastavil jako kroužící sokol a burácení jeho turbomotorů ještě zesílilo. Otec Al zalapal po dechu a držel se jako o život.

Pak velký černý kůň proletěl střemhlav prostorem mezi dvěma útočícími vojsky, pět stop nad zemí, s tryskami řvoucími naplno. Koně zaržáli a vzepjali se, pak se otočili a rozběhli se zpět, shazující své jezdce. Šťastnější rytíři stačili své oře s mnoha kletbami včas zastavit. Vojáci za nimi se v panice dali na útěk, snažíce se zachránit kůži před tím záhadným řvoucím démonem.

Fess vzlétl a zakroužil. Rod se s uspokojením ohlédl přes rameno. „Řekl bych, že jsme to dokázali. Pustím se do nich, dokud neví, kde jim hlava stojí.“ Zaplavila ho jistá škodolibá radost, neboť si uvědomil, že poblíž každého z baronů se nachází jeden agent z budoucnosti, který teď nad objevením Velkého čaroděje vzteky skřípe zuby.

„Tady toho mnoho nedokážeme,“ zařval mu zezadu otec Al do ucha.

„Až do této chvíle jsme si nevedli tak špatně,“ zařval Rod v odpověď. „Ale máte pravdu; zbytek budeme muset dokončit ze země. Stroje mají své omezení... Slož nás na zem, Fessi.“

Velký černý oř zakroužil nad prázdným prostranstvím, zpomalil, jeho motory zvolnily a pak se snesl k zemi. Kopyty se dotkl travnatého povrchu; teleskopické tlumiče zabudované v jeho nohou

zmírnily náraz. Přistál v plném trysku, přešel do cvalu, pak do chůze a nakonec zastavil uprostřed linie proti králi Tuanovi.

Tuan zvedl hledí své přilbice a nevěřícně vyvalil oči. Pak se po jeho obličeji roztáhl široký úsměv a popohnal svého koně vstříc Rodovi. „Lorde Gallowglassi! Díky Bohu, že jsi živ! Ale jak ses sem dostal? Slyšeli jsme, žeš byl odčarován!“

Rod se zašklebil a poplácal ho po rameni. Vzápětí sykl bolestí; brnění bylo tvrdé. Něco se za jeho zády sesmeklo, a když se otočil, viděl, jak otec Al peláší přes pláň k opačné straně - a k opatovi! Na okamžik se v něm vzedmula zlost. Co to mělo znamenat - zradu? Pak jeho zlost přešla v pouhé zklamání. Copak mohl mít knězi za zlé, že se přidává ke straně, jíž přísahal věrnost?

„Co to bylo za mnicha?“ zeptal se Tuan. „A jak se stalo, že jsi i s ženou a dětmi upadl do pasti? Kde jsi byl? Jak se ti podařilo vrátit se zpátky? Ne, řekni mi nejdřív, kdo to na tebe připravil, kdo přikazuje těm lotrům v mém vězení, a já obrátím své rytíře a many proti němu!“

Rod se zašklebil a pozvedl ruku. „Příliš mnoho otázek, Vaše Veličenstvo! Po řadě, prosím! Ale jsem ti skutečně vděčný za to vřelé přivítání!“

„Jistě ani nevíš, jak naléhavě jsme tě potřebovali. Ale co je s lady Gwendylon a vašimi malými?“

„Vrátili se se mnou a jsou v naprostém pořádku. Co se zbytku týče... No, je to dlouhý příběh a myslím, že bude lépe, když ti ho budu vyprávět od začátku do konce. Takže to raději na chvíli odložme, ano?“

„Zdá se, že budeme muset,“ připustil Tuan váhavě, „protože teď tu máme naléhavější problém. Zastavil jsi začátek tohoto boje, Velký čaroději - ale myslím, že jeho konci zabránit nedokážeš.“

„Za pokus to ale stojí, nemyslíš? Vždycky je přece možné obnovit dohody.“

„Říkáš-li to ty, pokusím se o to.“ Tuan potřásl hlavou. „Ale byla vyřčena příkrá slova, lorde čaroději, a bojím se, že už není naděje.“

„Pravděpodobně máš pravdu - ale rád bych dostal svou příležitost pokusit se o to.“ Rod se obrátil. „Nech svolat jednání.“

K jednání však nedošlo. Na druhé straně bojiště stál otec Al u opatova koně a hlava gramaryjské církve shlížela dolů na pergamen v jeho ruku. Jejich hlasy bylo slyšet dokonce i na tu vzdálenost.

„Papež?“ zvolal opat zděšeně. „Ale vždyť ten je pouhou legendou!“

„Sám dobře víš, že není,“ odpověděl otec Al zdvořile ale pevně. „Víš, jak dlouho byla Petrova linie zachovávána a že několik století na tom nemůže nic změnit.“

Opat držel pergamen v chvějících se rukou. „Přece však nevěřím, že je to pravda. Co dokazuje, že tahle pečeť je pravá, že tento list napsal skutečně on?“

„Viděl jsi ji v knihách, lorde opate. Skutečně pochybuješ o její autentičnosti?“

Na okamžik se měřili pohledy; pak se obličej lorda opata zastřel mraky. „Ne, vlastně ne. Ale po dlouhá staletí Vatikán zapomínal na naši existenci tady. Jak to, že si vzpomněl právě *ted'* a hned s příkazem?“

„Má to vážný důvod,“ odpověděl otec Al. „Ale cožpak zdejší zakladatel našeho řádu skutečně usiloval o spojení s Vatikánem a jeho přítomnost zde? A můžeš po pravdě říct, že bys ty nebo tví předchůdci usiloval o znovunavázání kontaktu? A nepokoušej se mi tvrdit, že bys k tomu neměl prostředky; setkal jsem se s tvými mnichy.“

Opat ho probodl pohledem. Pak pomalu přikývl. „Musím připustit, že vina je na obou stranách. Ale jak to přijde, že jsi sem přišel právě v tuto chvíli, kdy *vměšování* způsobí katastrofu?“

Ted' bylo na otci Alovi, aby prokázal porozumění. „Mylorde, jsi přece katodián; znáš Finagla.“

Opat se rozzářil. „Ano, jisté, jisté! '...když jsou důsledky nejvíc zničující.' Ano, ano.“ Povzdechl si a napřímil se v sedle. „Příklad našeho zakladatele nám přikazuje, abychom zvrácenosti čelili tak, že ji obrátíme proti sobě, ne? Pověz mi, otče, co Jeho Svatost přikazuje.“

„Mohli bychom si pohovořit o samotě, mylorde?“

„Je-li to třeba, pak ano.“ Opat seskočil z koně. Jeho kyrys a helma najednou vypadaly na mnišské kutně nesmyslně. Bok po boku vykročili na planinu mezi dvě vojska, polohlasně při tom rozmlouvající.

Tuan se zamračil. „Kdo je ten mnich, kterého jsi mezi nás přivedl, lorde čaroději?“

„Čestný muž dobrého srdce,“ odpověděl Rod promptně. „Nebýt jeho, byl bych ještě pořád... tam, kde jsem byl. Nebo mrtvý.“

Tuan přikývl. „To je pro něj skvělé doporučení. Ale ať je dobrého srdce nebo ne, v této šarvátce si nemůžeš být jist, zda se nepostaví proti nám.“

„Ne,“ řekl Rod pomalu, „to nemohu.“

„Přesně to jsem si myslel.“ Tuan vypjal prsa a vzpřimil se na svém koni. „Nu což, dozvíme se to co nevidět. Zdá se, že jdou sem.“

Popohnal svého koně a rozjel se vstříc lordu opatovi, který kráčel k němu. Fess s Rodem se vydal za nimi. Tuan před opatem seskočil z koně - dobrý tah, pomyslel si Rod. Kdyby trval na tom, že bude na svého protivníka shlížet z výšky, těžko by mohl doufat v urovnání. Rod následoval jeho příkladu a sesedl rovněž.

„Vidíte, mylorde opate,“ řekl Tuan, „samo nebe zasáhlo a zarazilo tuto bitvu, když už jsme si my smrtelníci mohli myslet, že je pozdě. Možná, že bychom přece jen mohli společně najít nějaký způsob, jak nepromarnit dar míru?“

Opat byl v obličeji bledý, ale rty měl pevně stisklé odhodláním. „Přeje-li si to Vaše Veličenstvo, nejsem proti tomu se o to pokusit. Leč musíme vše dobře uvážit.“

„Já budu,“ slíbil Tuan. „Mluvte dál.“

Opat se zhluboka nadechl. „Musíme vycházet ze skutečnosti, že Koruna a Církev musí být ve své moci a funkci na sobě nezávislé.“

Tuan zamrkal.

Pak pomalu sklonil hlavu. „Je to tak, jak říkáš, mylorde. Váhavě to připouštím; s principem musím souhlasit. Nesmíme se prohlašovat za autoritu ve věcech duchovních.“

Teď zamrkal *opat*; na tak velkorysou odpověď připraven nebyl. „Ach - s velkou radostí slyším, že si to Vaše Veličenstvo také myslí. Na druhé straně, budeme-li se držet stejného principu, nesmí si Svatá matka církev nárokovat právo na rozhodování ve věcech státních fondů.“

Tuan ztuhl, v obličeji však nehnul ani brvou.

Pak pomalu přikývl. „Přesně tak, jak říkáš, mylorde; doufám však, že se v té záležitosti budu moci i nadále spolehnout na tvé cenné rady, zvláště pak v otázkách farností, které potřebují pomoci více než ostatní.“

„Ale - jistě, jistě!“ zvolal opat překvapeně. „Má rada ti bude k dispozici, kdykoliv si vzpomeneš! Ale...“ Jeho obličej potemněl, „budeme muset trvat na právu Svaté matky církve jmenovat své kněze do našich farností!“

Tuan přikývl. „O tom už jsem s královnou hovořil, lorde opate; musíš pochopit, že to ponechat si tuto výsadu má pro nás velký význam.“

Opatova tvář ztvrdla - váhavě, jak si Rod uvědomil.

„Ovšem,“ pokračoval Tuan, „jestliže jsme se již domluvili na principu odluky Církve od Státu, který jsi navrhl - nemůžeme na tom nadále trvat. Jmenování duchovních musí zůstat v rukou církve, ačkoliv se toho vzdáváme jen těžce.“

Opat vytřeštil oči a na okamžik ztratil řeč.

„Musíme tě požádat, abys byl pamětliv svého závazku,“ pokračoval Tuan přísně, „a informoval nás, kde se chudým nedostává pomoci a přednesl nám každý svůj návrh, jak nejlépe jim pomoci - jak jsi mi slíbil!“

„Z celého srdce!“ zvolal opat. „Bud' ujištěn, že kdykoliv přispěji svou radou a návrhem podle svého nejlepšího vědomí a svědomí! Samozřejmě pověřím své bratry, aby nad tím okamžitě začali přemýšlet, hned, jak se vrátím na své opatství!“

„Ach, to snad ani není třeba!“ namítl Tuan. „I když na druhé straně...“

Rozhovor se nesl v podobném duchu pořád dál; neuplynulo mnoho okamžiků a oba bývalí vojevůdci si přisahalí věčné spojenectví v boji proti bezpráví a chudobě.

Pak, když opat překypující dobrými předsevzetími, zmizel se zřejmým ulehčením mezi svými, Tuan se obrátil na Roda. „Pověz mi, čaroději! Jaké kouzla způsobila tuto náhlou změnu?“

„S tím já nemám nic společného,“ namítl Rod, „snad jen to, že jsem sem přivedl otce Uwella - ale možná, že by ti to mohl říct on, nemyslíš?“

„V pořádku otče, tak ven s tím,“ zařval Rod přes jekot Fessových trysek.

„Ale no tak!“ zavolal otec Al zpátky. „Copak nemám právo na profesionální tajemství?“

„Ukázal jste mu list od papeže, že ano? A on poznal podpis!“

„Ne, ale znal pečeť. Poté jsem mu vyložil politiku Svatého otce ohledně státu a církve.“

„Kterou hned zopakoval Tuanovi, slovo od slova.“ Rod přikývl. „Přesto bych nečekal, že svolí *tak* rychle. Jak jste to dokázal?“

Otec Al pokrčil rameny. „Pravděpodobně to bylo tím překvapením. S Římem nebyli ve spojení už dobrých pět set let.“

Kapitola 26

Konečně mohl zavřít dveře do ložnice (což byla na Gramarye novinka) a shodit kabátec. „Co je s dětmi?“

„Nic zvláštního, řekla bych,“ odpověděla Gwen z postele. „Celé odpoledne se chovaly dokonale.“

„Právě to jsem měl na mysli. Co se s nimi děje?“

„Aha.“ S potutelným úsměvem se převalila na svoji půlku postele. „Bojí se, že slyšíš jejich myšlenky.“

„Hm.“ Rod se zašklebil. „Takže ani nepomyslí na to, že by zlobily, co? No, svým způsobem je slyším - ale zatím je to jen šum na pozadí. Samozřejmě, příliš jsem se o to nesnažil.“ Svlékl si kalhoty a vlezl do postele.

„Zapomněl jsi na noční košili,“ zavrňela Gwen.

„Nic jsem nezapomněl.“ Rod se natáhl a pohladil ji; potěšeně zapředla. „Hmmm, ano, je to přesně takové, jak si vzpomínám. Takže to je vše, co je trápí?“

„To a vzpomínka na to, jak ses vypořádal s vévodou.“ Zachvěla se. „To by otřásl i dospělým mužem, natož pak dětmi.“

„Hmmm, ano.“ Rod se zamračil. „Rád bych ti slíbil, že se o to už víckrát nepokusím - ale sama víš, že se může přihodit ledacos.“

„To jistě.“ Její hlas byl tlumený; přitiskla se k němu blíž. „Pochybuji, že budeš ještě někdy nucen použít takovou moc.“

„Když ne, tím lépe,“ přikývl. „Ale pokud ano, drahá - říkám to nerad, ale jako moje žena máš tak trochu povinnost udržovat mne duševně zdravého a neustále ve spojení s tím, kým doopravdy jsem.“

Jen se usmála, ale její odpověď se ozvala v jeho mysli: *Copak jsem to nedělala vždycky?*

Zašklebil se a přisvědčil, jeho slova pronikla do jejího mozku, zatímco jí jeho ruce k sobě přitiskly v těsnějším, hřejivějším objetí, než jaké kdy dosud zakusila.